NETTA MUSKETT

D'-mi viata înapoi

Traducerea şi adaptarea în limba română de

VIRGIL FĂGĂDARU

ALCRIS M94

Capitolul 1

- Mai vrei puţin ceai, draga mea?
- Ceai? Nu.

Bărbatul care stătea în faţa ei, într-un separeu discret de la Old World Tea Shoppe, începu să râdă iar ea i se alătură, destul de timid la început. Nu se atinsese de ceaiul pe care-l avea în faţă, ci doar ronţăise din prăjitura pe care o alesese la întâmplare, cu o jumătate de oră în urmă.

- Văd că n-ai poftă de mâncare, observă el, nu cumva eşti îndrăgostită?

Ea zâmbi din nou. Era tânără, frumoasă şi îndrăgostită pentru prima oară. Viaţa i se părea foarte frumoasă. încuviinţă fără a ridica privirea, lucru care o făcea să pară un ghiocel care nu îndrăzneşte să scoată capul de sub zăpadă.

- Cred că asta ar fi o explicaţie, zise ea.
- Sper că nu te va face să-ţi pierzi definitiv pofta de mâncare, o necăji el. Si nici pe mine nu mă vei face să aştept prea mult...

Figura ei frumoasă se înnegură pe moment.

- Nici un minut mai mult decât trebuie; dar ştii asta deja, nu, Giles?

- Ce să ştiu? Că familia ta nu este de acord să te măriţi cu un bărbat mult prea bătrân pentru tine? {tiu, dar vom trece peste asta, vei vedea. Mergem, Alison? Am multe probleme de rezolvat.

Ea încuviinţă şi-şi luă poşeta din piele dăruită de el, ca şi vechile mănuşi ieftine, care-i dădeau

fără să ştie de ce un sentiment de siguranţă.

îi plăcea totul la Alison; tinereţea ei, timiditatea, părul blond ca al unei zâne, ochii albaştri de copil, gura cu buzele pline.

Giles Paraway era îndrăgostit, lucru care nu sperase să i se mai întâmple şi mai ales de această Alison Clurey.

Viaţa lui căpătase alte sensuri, de când o cunoscuse.

- O s-o luăm pe drumul ocolit, zise el, după ce plăti şi-şi trecu mâna pe sub braţul ei, conducând-o spre maşina sa de curse care aştepta liniştită acolo unde o lăsase în această după- amiază de vară.

- N-am voie să întârzii prea mult, Giles, zise ea încruntându-se.

- Foarte bine. Urcă, iubito, dar o voi lua pe drumul ocolit, ca să am timp să te mai sărut de câteva ori.

Ea începu să râdă, sfioasă. Era încântată. Deşi îi spusese prudentă că nu avea voie să întârzie, el ştia prea bine că ar merge şi ar face tot ce-i spunea el.

Si nu era rău, pentru că lui îi convenea să lase lucrurile să se deruleze aşa cum le plănuise ea, fără a le

modifica în vreun fel, pentru a n-o dezamăgi. Nimeni nu fusese vreodată mai atent să n-o dezamăgească pe Alison.

Dar când ajunsese în locul care însemna pentru el „ocolit“, opri maşina la umbra unor copaci, o

prinsese în braţe şi-i reamintise intenţiile sale. Fata era atât de inocentă, de tentantă pentru un bărbat, cu braţele agăţate de gâtul lui, cu buzele ei moi şi fierbinţi, cu trupul atât de aproape de al lui, gata de dăruit.

- Giles, nici nu ştii cât de iubesc, murmură ea.

- Scumpa mea, nici nu ştii ce fericit mă faci. Te doresc ca un nebun.

- {tiu, Giles. Si eu te doresc cu disperare. Giles, vei face ca totul să devină realitate? Spune că aşa va fi....

- Desigur, iubito, dar ştii că mare lucru nu pot face singur. Tu va trebui să-i convingi pe toţi. Eşti sigură că vrei să vin în seara asta?

- Absolut! îi voi spune mamei şi va înţelege că este ceva serios. De ce este atât de greu să fii înţeles de părinţi? De ce vor să ne controleze vieţile ca şi cum ar fi ale lor? Ei s-au căsătorit cu cine au vrut, noi de ce n-am face la fel?

- Aşa sunt toţi, zise el sărutând-o, zâmbindu-i, apoi sărutând-o din nou, mângâindu-i părul de mătase.

Ea se lăsă mângâiată.

- Vor trebui să consimtă, zise ea, dar dacă n-o vor face, nu vom avea mult de aşteptat; doar trei luni, după aceea, la douăzeci şi unu de ani, pot face ce vreau.

- Da, este adevărat, dar nu aşa vrem să se desfăşoare lucrurile, nu, Alison? Totul trebuie făcut cu discernământ, aşa cum trebuie, cu rochie de mireasă şi tot restul, nu?

- Sigur că aşa aş vrea! admise ea. Majoritatea fetelor se căsătoresc astfel şi nici n-aş simţi că m-am măritat dacă tata nu m-ar conduce la altar, iar mama n-ar vărsa câteva lacrimi. Giles, îi vei iubi pe ai mei. Sunt foarte drăguţi, deşi uneori mă scot din sărite.

El zâmbi.

- Important este să mă placă pe mine, zise el.

- O vor face. Trebuie s-o facă. După ce te vor cunoaşte, vor înţelege ce prostie au făcut că s-au împotrivit şi că n-aş putea fi fericită cu alt bărbat. O, Giles, iubitule!

El o sărută din nou.

- Acum, te duc acasă, zise el cu fermitate. Stai acolo şi nu îndrăzni să faci vreo mişcare până nu-ţi spun eu să cobori.

- Ai atâta grijă de mine încât ar părea total deplasat din partea lor să nu înţeleagă că mă iubeşti, zise ea.

- Da, dar poate nu sunt ceea ce vor pentru tine!

- De ce, din cauza celor câţiva ani în plus? Mie nu-mi plac puştii.

El îi zâmbi, apoi o luă pe autostradă.

Alison îl privea cu ochii inimii. Desigur, părinţii ei vor constata asta imediat ce-l vor vedea. Cum să nu-l placă? Era un bărbat foarte distins. Cunoştea fiecare trăsătură a chipului lui, bărbia puternică, ochii cenuşii, liniile din jurul lor. îi plăcea şi părul lui grizonant, uşor ondulat, pe care-l pieptăna cu peria. Era un bărbat foarte reuşit, un exemplar care făcea cinste. Nu, era un rege al bărbaţilor. Iar cei de acasă voiau s-o mărite cu un bărbat de vârsta ei!

Unul de douăzeci şi unu de ani!

Chiar nu înţelegeau ce se petrecea cu ea, ce simţea?

De Giles avea nevoie cu fiecare fibră a trupului ei, cu fiecare gând, pentru totdeauna.

Ea uită să-i amintească s-o lase la colţul străzii.

- Nu voiai să mă opresc aici? o întrebă el.
- Desigur, dar numai de data asta. Vii diseară?
- Sigur că da. La ce oră? Sapte?
- Mai bine la opt. Mama va avea astfel timp să termine pregătirea cinei. Nu va pregăti nimic special, totuşi.
- Eu vin pentru tine, nu pentru mâncare, iubito.
- Stii întotdeauna ce trebuie să spui, iubitule.
- Să te sun mai întâi, să văd dacă totul este în ordine?
- Nu, va fi totul bine.

Giles o mai privi o dată, aşa cum era cu pletele în vânt. Era un norocos.

Alison o porni pe aleea care ducea la o clădire veche în suburbia în care trăia familia Clurey. înainte de război fusese una dintre cele mai bune zone ale oraşului, cu case independente, în care locuiau oameni de afaceri.

Războiul schimbase totul, mai ales această zonă a oraşului.

Majoritatea celor care locuiseră aici, când Simon Clurey, om cu teama lui Dumnezeu, împrumutase banii de care avusese nevoie pentru a cumpăra casa de la nr. 11, se mutaseră.

La capătul drumului, unde căzuse o bombă, se mai vedeau acum doar nişte prefabricate şi fuseseră primiţi cu amuzament de ocupanţii caselor care se ridicaseră în jurul

lor. Copiii se jucau şi ţipau acum pe drumul pe care altădată domnise calmul şi tot mai mulţi locuitori se mutau, vânzându-şi casele altora, care nu-şi permiteau să fie selectivi, sau le lăsau să fie rechiziţionate de consiliul local. Tot mai multe femei cu şorţurile în faţă pălăvrăgeau în faţa porţilor unde altă dată treceau trăsuri şi perechile se plimbau.

Familia Clurey trăia la oarecare distanţă de acele prefabricate, dar acum nu mai ocupa decât o parte din casă, ceea ce pentru ei era o sursă de regret şi necazuri. S-a întâmplat pe la sfârşitul războiului. Foarte mulţi au rămas fără casă după bombardamente şi familia Clurey nu-şi putea permite servitoare, astfel că acele încăperi libere ale casei lor parcă stăteau pe cap Helenei, care se duse la consiliul local şi le oferi până la terminarea războiului.

- Dar numai până la terminarea războiului, zisese ea.

- Desigur, doamnă Clurey, este de la sine înţeles. Este doar o măsură temporară şi vă mulţumim pentru înţelegere.

Helena se grăbise acasă, să arunce resturile de mobilă veche aflate acolo şi alte lucruri

nefolositoare. Nu mai era timp să dea măcar cu bidineaua pe pereţi.

- Nu vă faceţi probleme în privinţa asta doamnă, zisese domnul Oliver bucuros. Eu şi soţia nu avem nevoie de aşa ceva. Nu, Flo? se adresă el unei femei dezordonate şi cam murdare.

- Nu, nu avem nevoie şi este doar temporar, de altfel.

- Temporar?

Trecuseră nouă ani de atunci şi familia Oliver locuia încă acolo, ca un spin în carnea familiei Clurey, dar nu se puteau atinge de ei pentru că erau protejaţi de lege.

Simon Clurey voia să reintre în posesia casei sale; avea nevoie de ea pentru că-i crescuseră copiii.

între timp, Helena Clurey făcuse altă prostie, din compasiune pentru acei oameni năpăstuiţi, aşa cum îi considerase atunci. Conştientă că aceştia aveau nevoie de câteva îmbunătăţiri şi facilităţi le instalase apă, un vas de toaletă nou, apoi le dăduse voie la ea în bucătărie şi în baie, aşa că rufele acestora atârnau acum peste tot prin casă.

- Trebuie să ne spălăm şi noi rufele ca toţi oamenii, pufnise doamna Oliver dispreţuitor când fusese întrebată dacă nu putea să-şi limiteze întinderea rufelor la nivelul scării sau al grădinii.

Când venise din armată, Simon Oliver, care avusese o carieră lipsită de strălucire şi semnificaţie, fiind lăsat la vatră caporal, instalase o

chiuvetă şi un aragaz şi o mai scosese pe soţia sa din bucătăria familiei Clurey, dar din păcate, cu intrarea şi cu scările nu se descurcaseră. Doamna Oliver începu să toarne copii unul după altul, aşa că în faţa uşii de la intrare se afla în permanenţ un cărucior. Peste tot apărură vlăstarele familiei Oliver jucându-se pe scări, mergând de-a buşilea, alunecând pe balustradă, alergându-se prin încăperile familiei Clurey, distrugând

florile familiei Clurey sau gazonul. Helena protestă o vreme, dar apoi se declară învinsă. îi era mai uşor să-i lase pe Oliveri să facă ce voiau decât să se certe cu doamna Oliver, care se dovedi imediat o ţaţă cu limba ascuţită fără nici o legătură cu cea care fusese la început.

Crescând, tinerii Clurey, preluaseră bătălia părinţilor lor. în zadar încercaseră să găsească o altă locuinţă. Nu se mai afla nici o casă prin apropiere pe care s-o închirieze.

Simon Clurey, funcţionar la un birou de avocatură, care avea un venit nu foarte mare dar stabil, nu aparţinea acelei clase sociale pentru care recuperarea casei să nu fie o problemă.

I se spusese că dacă găsea familiei Oliver o locuinţă asemănătoare celei oferite de el, putea scăpa de ei, dar cum acest lucru nu era de găsit, ce putea face?

Nici măcar nu puteau mări chiria pe care o cereau acestor Oliveri.

Iar aceştia nu vedeau de ce şi-ar căuta altă

casă, întrucât aici le era foarte bine, aşa că n-o făcură.

Alison se gândea pentru a mia oară la toate astea când descuie uşa, mutând leagănul aflat ca întotdeauna în faţa intrării, culegând lucruşoarele pline de pipi ale copiilor Oliver, care se amuzau cu o furculiţă scoţând cât puteau de mult din bucăţile de mozaic din hol.

Ce va crede Giles când va intra în casa asta imposibilă? Venea la ora opt, oră la care fraţii ei, de-o seamă cu ai Oliverilor erau deja culcaţi, iar casa părea liniştită şi curată.

Doamna Oliver, îmbrăcată într-o salopetă murdară, întindea nişte rufe. Oare era din nou gravidă?

- Bună dragă! zise ea. Ai avut o zi grea?

- Nu, zise Alison cu jumătate de gură. Nu credeţi că este timpul să duceţi copiii sus, doamnă?

- Păi de ce? întrebă aceasta, este doar şase şi jumătate.

- De fapt, nu trebuie să se joace aici, zise Alison.

- Si ce să fac cu bieţii copii? Unde să se joace? Tatăl tău face scandal dacă se duc în grădină, iar mama ta la fel. Trebuie să se joace undeva bieţii de ei, nu?

- De ce să nu se joace în partea dumneavoastră de casă? întrebă Alison.

- Da' ce rău fac aici? întrebă doamna Oliver.

- Pentru că scot gresia cu furculiţa după cum vedeţi; ştiţi că tata a schimbat-o anul trecut. Luaţi-

vă lucrurile şi plecaţi sus cât mai repede, le spuse Alison copiilor, aruncându-le jucăriile într-o cutie de carton. Puneţi la loc bucăţile de gresie, nu sunt ale voastre.

Copiii începură să se strâmbe la ea, iar doamna Oliver veni pasămite, să-i urnească în grădină.

- Haideţi copii, plecaţi din locurile astea. Nu sunteţi de nasul domnişoarei. Nu ştiţi ce să mai inventaţi tu şi familia ta împuţită ca să mă supăraţi. Mai bine v-aţi face curat în casă, vă mănâncă viermii! Cu aceste vorbe, femeia dispăru biruitoare pe scări, lăsând toată mizeria şi bucăţile de lemn în urma ei, jucării rupte şi ambalaje de îngheţată.

Alison le ridică de pe jos strâmbând din nas, furioasă că puştanii scoseseră mozaicul şi căutând un covor cu care să acopere găurile. Nu mai era timp să-l roage pe tatăl ei să le lipească la loc.

Se auzeau tot felul de strigăte din camera de zi unde familia Clurey lua masa acum când crescuseră copiii şi aveau nevoie de dormitoare separate. Salonul îl transformaseră în dormitor pentru Helena şi Simon, iar ceilalţi trei membri ai familiei ocupau cele trei dormitoare, cu familia Oliver deasupra.

Alison deschise uşa. Mobila era sărăcăcioasă şi cam stricată, covoarele cam subţiate, iar în cameră domnea dezordinea. La un capăt se aflau cărţile lui John Clurey care sta cu creionul între dinţi şi se scărpina în cap cu cealaltă mână.

- Bună copii, le spuse Alison intrând. Cum v-aţi distrat azi cu Oliverii? Distracţie, zic? John, chiar nu crezi c-am ajuns la limita răbdării? Nu putem face nimic să scăpăm de ei? Este totuşi casa noastră, pe care copiii ăştia needucaţi ne-au transformat-o într-o cocină. Ce putem face?

- Putem da foc casei ca să scăpăm de ei, sugeră John.

Era evident că pe el Oliverii nu-l deranjau atât de tare
ca pe restul familiei. La treisprezece ani, era interesat de alte lucruri.

între el şi Alison era o diferenţă de şapte ani. Mai existase o soră care, din păcate, murise în copilărie. Brian, cel mai mare dinte fraţi, avea douăzeci şi doi de ani.

- Asta ne-ar lăsa şi fără ceea ce numim acum casă, zise Alison. M-am săturat de aceşti copii şi mi-e teamă să nu ne îmbolnăvim de febră tifoidă sau altceva. Deşi acum nu mă mai interesează atât de mult...

- De ce? o întrebă John, curios.
- Pentru că urmează să mă căsătoresc, zise Alison dintr-o suflare.
- Dumnezeule! exclamă John. Cu cine? Cu acel Caraway Seed?
- Aş vrea să nu-i mai spui aşa. îl cheamă Giles Paraway.

John fluieră a uimire.

- Allie, dar nu este cam bătrân pentru tine?
- Nu este bătrân. Este desigur, mai mare ca mine, dar mie nu-mi plac puştanii, se înfurie Alison.
- Ce vor spune părinţii? Te-ai gândit la asta?
- Ei nu ştiu, deocamdată. Oricum, am aproape douăzeci şi unu de ani şi peste trei luni pot să fac ce vreau.
- Si cum te vei simţi ştiind că te-ai măritat cu cineva care nu este pe placul lor?
- Cum să nu-l placă, din moment ce nu l-au cunoscut? Probabil vor protesta că este prea bătrân pentru mine. Dar astăzi îl vor cunoaşte, l-am invitat aici.
- Când?
- în seara asta, răspunse Alison.
- Le-ai spus? o întrebă John.
- Nu încă. Mama unde este?
- La cumpărături, cu mătuşa Ruth.

Alison întinse o mână şi opri aparatul de radio care funcţiona cam tare.
- Cum poţi să-ţi faci temele cu radioul la maximum?
- Mă ajută să gândesc. Sinatra îmi place mult.

Alison se duse direct spre un tablou aflat pe perete care ilustra o scenă dintr-o luptă, pe care-l întoarse pe partea cealaltă, unde se afla un piesaj.
John făcu o grimasă şi se întoarse la temele sale.
- John, n-ai vrea să fii băiat bun şi în loc să pierzi vremea să faci puţină curăţenie în baia de la etaj? Cred că este nenorocire acolo, Oliverii au avut

grijă de asta...
- Si ei ce vor face dacă încui baia?
- Se pot duce la toaleta din curte. John, ce avem la cină?
- Peşte, cred, zise John dezgustat.
- Cred c-o să ne crească tuturor înotătoare, dacă mâncăm atâta peşte, mormăi Alison.
- La ce oră vine Caraway Seed? întrebă John.
- John te rog să nu-i mai spui aşa! îl cheamă Paraway.
- Aş prefera să-i spun Giles, dacă va intra în familie.
- Da, eu sunt hotărâtă să mă mărit. Nu ştiu ce vor spune părinţii, dar te rog să nu faci lucrurile şi mai grele decât sunt pentru mine, cu glumele tale proaste. N-ar fi mai bine să te duci la un film? Este unul care te-ar interesa la Royal, cu lupte, sânge, bătăi.... Uite, îţi dau eu banii pentru bilet.
- Dacă încerci să mă mituieşti, surioară, va trebui să dai mai mult. Si de fapt, l-am văzut deja. E destul de bun, nu rămâne nici unul viu.
Apăru o figură încruntată, cea a doamnei Oliver.
- Bună copii. Mama nu este acasă? întrebă ea de parcă nu s-ar fi confruntat cu Alison doar cu câteva minute în urmă.

- Nu este. Aveţi nevoie de ceva?
- Nu. Mai cobor când se întoarce mama.
Voiam să-i dau o bucată de ficat.
Cei doi se strâmbară.
Doamna Oliver începu să râdă.

- Nu mai faceţi figuri! Si mama voastră a cumpărat ficat săptămâna trecută. Stiu că tu eşti cam glumeţ, Johno...
- Mă cheamă John, dacă tot vreţi să-mi pronunţaţi numele...
- Ei mi-am permis să-ţi spun aşa pentru că sunt ca din familie. Nu-i nimic, mă întorc când vine mama voastră.
- Sunt sigur c-o veţi face, mormăi John.

Doamna Oliver urcă spre camerele pe care le ocupa, iar John pufni.

- Cum naiba mai scăpăm de ăştia? De ce naiba nu-i dă tata afară ?
- L-ai văzut vreodată făcând asta? bombăni Alison.

în clipa aceea se auzi uşa de a intrare. Sosise doamna Clurey.

- Sşt, este mama! zise Alison.

Doamna Clurey îşi făcu apariţia cărând mai multe sacoşe, însoţită de eleganta ei soră.

- Slavă Domnului c-am ajuns acasă! Tu eşti Allie, iubito? Tata a venit?
- Nu, sunt doar eu şi John.

Helena observă pachetul din colţul holului şi exclamă:

- Iarăşi? Parcă am mai aruncat unul ieri!
- Bună, mătuşă Ruth, zise John. Pe unde vrei să ieşi de bine ce ai sosit?

- Ce obraznic eşti, John! exclamă Ruth.
- Ce-ai cumpărat, mamă? interveni Alison pentru a preîntâmpina o discuţie în contradictoriu.

- Am stat la coadă pentru că vindeau fructe mai ieftin la Galloway! Mă dor picioarele cumplit de tare!
- Nu vrei un pic de ceai? o întrebă Alison, afectuoasă.

Helena Clurey îi zâmbi. Stia că făcuse familiei o bucurie
cumpărând atâtea fructe.

- Mulţumesc dar am băut, Ruth m-a dus la o ceainărie unde ne-au servit foarte elegant.
- Nu m-a lăsat să iau un taxi, zise Ruth privind picioarele umflate ale surorii sale, care-şi scosese pantofii vechi de câţiva ani. Cât despre fructele astea pentru care te-ai spetit acum, ţi-am mai spus că Hump ţi-ar putea aduce câte vrei!
- Da, de pe piaţa neagră, la un preţ egal cu al aurului! răspunse Helena.
- Eşti o prostuţă! Ţie nu ţi-ar fi luat mai mult!
- Stii că Simon nu suportă lucrurile de pe piaţa neagră! ripostă Helena.
- Dar chiar trebuie să-i spui?
- Lasă lucrurile aşa cum sunt, zise Helena.
- La picioarele tale nu te gândeşti? Nici nu ştiu cum faci faţă, dragă surioară! Eu comand totul prin telefon şi-mi aduc cumpărăturile acasă.
- Dacă aş face asta, aş pierde o mulţime de lucruri despre care tu nici nu bănuieşti că există! zise Helena.

- Si ce dacă? Oricum, n-am de gând să mă transform într-un animal domestic! Se spune că pentru un bărbat stomacul contează foarte mult... dar stomacul lui nu este important pentru mine... Ruth îşi netezi părul cu un gest dezinvolt, fericită şi mulţumită de sine.
- Eu nu mi-aş permite să fac toate astea, zise Helena şi nici Simon n-ar fi de acord. Stii cum este el.
- Slavă Domnului că m-am măritat cu un bărbat fără principii! exclamă Ruth. Dar şi voi veţi mai scăpa de necazuri pentru că Brian şi-a luat o slujbă.
- Nu este încă sigur de ea, interveni Alison, dar i-a fost promisă şi dacă nu se întâmplă nimic... El a promovat examenul şi nu are o reputaţie pătată.
- Iar acum lăsaţi-mă să pregătesc cina, copii, zise Helena.
- Ce avem la cină? o întrebă John.
- Parcă n-ai şti! exclamă Helena. Peşte!
- în seara asta n-am putea mânca altceva, mamă? sări Alison.

Helena o privi uimită. Lui Alison nu-i prea păsa ce mânca de obicei.

- De ce, draga mea?
- Mamă, am invitat pe cineva la cină, începu Alison.
- Pe cine, Allie?
- Pe Giles. Domnul Paraway.

Helena se opri brusc.

- Aş fi vrut să-mi fi spus din timp, draga mea, se încruntă ea. Puteam să iau un iepure, sau altceva... chiar trebuie să-l aduci în seara asta?
- L-am invitat deja, mamă, dar nu-ţi face probleme, mănâncă orice.
- Asta înseamnă că este un bărbat ciudat, mormăi Ruth.
- Ei, o să mă descurc eu cumva, zise Helena. De fapt, toată lumea mănâncă peşte acum. O să mai prăjesc nişte cartofi, fac şi plăcintă cu mere.
- Cartofi prăjiţi? repetă John. Mie te rog să-mi faci un lighean!
- O să-ţi fac atâţia cât o să-mi cureţi, îl linişti Helena.
- Mamă, pot să mă duc să mă aranjez puţin? întrebă Alison.
- Du-te, draga mea, şi vezi dacă avem destule şervete curate.

Capitolul 2

- Frumoasă fată ai! zise Ruth după ce plecă Alison. Dacă ar fi fost să am copii, Helena, aş fi vrut să fie ca ai tăi; Brian este totuşi cel mai reuşit. De unde a ieşit atât de inteligent? Cred că nu din partea familiei noastre a moştenit inteligenţă. Si John este foarte reuşit, dar nu se ridică la nivelul fratelui său.
- Poate că nu, dar eu îl iubesc mult, murmură Helena. Ce zici, să fac nişte mazăre ca garnitură la peşte?
- Mie nu-mi prea place peştele, după cum prea bine ştii, dar lumea face tot felul de garnituri. Vrei să te ajut cu peştele?
- Nu, ia loc să mai stăm puţin de vorbă, nu are rost să te murdăreşti.
- Ai nevoie de un costum nou, draga mea, observă Ruth.
- Stiu, dar acum mai important este să-i cumpăr unul lui Simon. Eu mai pot aştepta, zise Helena.

- Nu ştiu cum suporţi atmosfera de aici, Helena. Copiii ăştia care viermuie pe scări, toată hărmălaia pe care o fac...

-Eşti în pană de bani în permanenţă, munceşti mult, eşti mereu obosită. Eşti o sclavă în casa asta. Eu mă înţeleg cu Hump, nu ne prea certăm. Fiecare îşi face de cap aşa cum crede şi ne ameninţăm cu

divorţul cel puţin o dată pe săptămână, dar între tine şi Simon este altceva.

- Da, dragoste adevărată, zise Helena zâmbindu-i.

- După atâţia ani?

- Poate este aşa pentru că suntem nişte oameni de rând şi n-am cerut perfecţiune unul de la celălalt. Am împărţit tot ce am avut, şi bune şi rele. Simon nu se aşază în fotoliu decât dacă fac şi eu la fel. Mă ajută chiar şi la călcat! Contează foarte mult aceste lucruri mici în aparenţă într-o căsnicie. Nu ne-am căsătorit religios, ştii asta, dar mă iubeşte şi ne simţim foarte bine împreună.

- în clipa asta nu prea se vede că te-ai simţi bine, Helena.

- Cu toate astea aşa este, zise Helena. De fapt, ne-a ajutat foarte mult faptul că niciodată n-am încercat să părem ceea ce nu suntem. Majoritatea îşi aleg un soţ sau o soţie pentru că-i admiră pentru felul în care sunt şi imediat ce se căsătoresc încearcă să-i schimbe. Eu şi Simon ne iubim aşa cum suntem. Simon este atât de tolerant! Crede în oameni.

- Dar nu te-ai căsătorit cu el din dragoste, nu? o întrebă Ruth.

Helena o privi uimită.

- Ce te face să crezi asta?

- Draga mea, am crezut întotdeauna că mama ţi-a aranjat căsătoria asta, părându-i-se că ţi-a găsit bărbatul potrivit.

Helena se încruntă.

- Nici nu vreau să mă gândesc la asta!

- Nu poţi închide ochii, totuşi. Am citit ziarele în ultimele zile şi am observat că este sezonul bârfelor. Spuneau chiar că un avocat obscur va ajunge baronet.

- Mă supără că lumea vorbeşte prea mult pe seama lui Brian, zise Helena. Este realizarea lui, a ajuns acolo prin forţe proprii, nu are nici o legătură cu Curtis şi titlul de nobleţe al acestuia. Oricum, noi nu avem nevoie de un titlu de nobleţe. Ar fi ridicol pentru oameni ca noi.

Ruth începu să râdă. Era invidioasă pe sora ei.

- Ei, oricum, când va muri sir Curtis Clurey îl vei obţine, chiar dacă nu-l vrei. Ce păcat că nu mai trăieşte mama! Ar fi fost fericită! N-ar fi avut de unde să ştie că de pe listă au fost şterse trei persoane pentru a-i lăsa calea liberă lui Simon, dar cred că-ţi imaginezi ce tapaj ar fi făcut cu faptul că te-a determinat să te măriţi cu un baronet! Sir Simon Clurey! Sună bine, nu? Nu-i pasă ce crezi, Helena. Stii sigur că nu-l iubeai când te-ai măritat cu el, deşi nu înţeleg de ce te-ai lăsat măritată. Tu întotdeauna ai fost mai frumoasă decât mine şi ai avut mai mulţi curtezani. îşi mai aminteşti zilele acelea, Helena? Ce bine ne distram! îmi amintesc de un tip anume Geoffrey Nu- Stiu-Cum, care-ţi dădea târcoale. Cum îl chema? Pallet? Pellet? A, da Geoffrey Pellet. îţi mai aminteşti de el?

- De ce naiba ţi-ai amintit chiar acum de el?

întrebă Helena.

- Nu ştiu. Mi-a venit în minte; parcă erai vrăjită de el! Mama nici nu voia să audă că te-ai îndrăgostit de el, deşi când am plecat cu Hump în India ai jurat că te vei mărita cu acel Pellet. Si apoi a venit ca un trăsnet vestea că te-ai măritat cu Clurey! N-am înţeles niciodată ce te-a făcut să recurgi la acest gest.

- Poate că aşa am vrut! răspunse Helena.

- Pe naiba! Erai înnebunită după Pellet şi apoi te-ai îndrăgostit de un bărbat cu totul diferit, ca Simon. Stii ce-am crezut?

- Nu, şi nici n-aş vrea să ştiu. Este de mult istorie. Au trecut douăzeci şi cinci de ani de atunci.

- Dumnezeule, nu vorbi despre atîţia ani! Când mă gândesc că Geoffrey te-a lăsat baltă şi mama te-a forţat să te măriţi cu Simon Clurey! Poate că acum te-ai obişnuit cu bietul Simon şi ţi se pare că-l iubeşti chiar, dar nu te-ai măritat din dragoste!

- Ce mai contează acum? zise Helena. Am fost atât de fericită cu el, încât tot ce-am trăit înainte de căsătorie pare că s-a întâmplat cu altcineva, nu cu mine. Am dus o viaţă bună cu el, am oferit copiilor noştri un cămin fericit, asta este ce contează.

- Da, este teribil, admise Ruth trecându-şi portţigaretul în mâna cealaltă. Eu sunt măritată cu Humphrey Mallow şi asta e de- ajuns ca să facă o cinică din orice femeie. Mi-aş fi dorit să moştenesc eu titlul Clurey, ţie nu ţi se ...

- înţeleg, zise Helena privind în jur. Stiu că este

absurd pentru mine care sunt mereu cu mâinile până la coate în apa de vase. Lady Clurey! Lady cratiţă mi se potriveşte mai bine.

- Da, mai ales că nici una din noi nu l-a cunoscut pe sir Curtis.

- Când a murit cel de al doilea fiu al lui, i-a scris lui Simon şi l-a invitat la el, dar Simon ştii că n-a vrut să se ducă. Apoi, când i-a murit cel de al treilea fiu în accidentul aviatic, Simon tot n-a vrut să se ducă. Repeta mereu că dacă atâta vreme n-a vrut să ştie de noi, n-are rost să se ducă.

- Si nu v-a mai chemat?

- Ne-a mai scris. Trecuse printr-o tragedie teribilă, după ce-şi pierduse trei fii. Dar nu l-a mai chemat pe Simon. A primit o scrisoare de la un birou de avocatură. Cred că bătrânul îşi cam pierduse minţile.

Uşa se deschise brusc şi apăru... cine altcineva decât doamna Oliver?

- O, aici erai? Nu te-am auzit venind şi nu-mi place să-mi vâr nasul unde nu-mi fierbe oala, mai ales când ştiu că nu sunt dorită. Bună seara, doamnă Mallow, ce mai faci? Mi s-a părut că l-am văzut pe bărbatu' tău deunăzi, dar nu mă întreba unde şi ce făcea că n-o să-ţi spun!

Ruth îi aruncă o privire ca de gheaţă.

- Adevărat?

Doamna Oliver roşi.

- Stiu că nu este treaba mea...

- Aici ai perfectă dreptate, i-o reteză Ruth.

- Voiai ceva, doamnă Oliver? o întrebă Helena.
- Am venit să-ţi dau bucata asta de ficat, cred c-o să-ţi placă, bărbatu' meu a adus-o de la fabrică. Mi-a rămas puţin din ea şi m-am gândit să ţi-o dau.
Helena o luă şi o puse pe masă, aşa cum era învelită în ziar.
- Eşti foarte amabilă, mulţumesc. Cât costă?
- Nu vreau bani, vreau doar să fim prietene, zise doamna Oliver. Ia-o liniştită, draga mea.
- Mulţumesc, dar aş vrea să ţi-o plătesc, zise Helena scoţând portmoneul din poşetă. Ajunge atât?
Doamna Oliver înşfăcă banii.
- Ei, dacă insişti să mi-l plăteşti...
- Da, insist, doamnă Oliver, zise Helena. Mai doreşti altceva?
- Nu, nimic, zise femeia şi se retrase, dar fără a închide uşa după ea.
Helena se ridică oftând.
- Dacă va fi vreodată să ajung să locuiesc la Holt, mă voi bucura c-am scăpat de familia Oliver, zise Helena.
- Cred că vor veni şi acolo după tine să-ţi aducă o bucată de ficat, pufni Ruth. Bine că sir Curtis nu locuieşte pe aproape, aşa că nu vor avea bani să ajungă până acolo.
- Nu-mi pot imagina cum se trăieşte la Holt, zise Helena. De fapt, după ce vom plăti taxele de succesiune mă întreb dacă va mai rămâne vreun ban. Nu ştiu dacă au avut bani sau nu, dar ştiu că dacă voi locui acolo voi scăpa de făcutul paturilor şi de spălat. Desigur, nu mă dau înapoi de la a pune o cârpă de praf peste diadema mea, să-mi suflec

mânecile şi să fac curăţenie lună.

Alison apăru cerându-i să-i ridice fermoarul la spate.

- Roag-o pe mătuşa ta, draga mea, am mâinile ude şi trebuie să mă apuc de curăţatul peştelui. Trebuie să fac şi un sos. La ce oră vine domnul Paraway?

- Pe la opt. E bine, mamă?

Helena se forţă să zâmbească.

- Desigur, draga mea, numai să nu te dezamăgească.

Alison o îmbrăţişă.

- Eşti cea mai bună mamă!

- Eu şi mama ta alunecasem pe panta amintirilor. Ce frumoasă eşti, fetiţo! N-am crezut că mai poţi roşi atât de frumos! Cum este acest Giles al tău? Giles i-ai spus?

- Da, Giles Paraway. Nu rămâi la cină, mătuşă?

- Nici vorbă! Cred că nici nu vă ajunge peştele! Eu ce să caut?

- Mătuşă, tu eşti mai umblată decât ai mei. Cred că l-ai putea face pe Giles să se simtă mai degajat în casa noastră.

Ruth începu să râdă.

- S-o iau ca pe un compliment? Dar dacă ai tăi nu-l vor plăcea?

- Asta este. Nu m-ar mira, pentru că este mai bătrân. Cred că acesta ar putea fi singurul lucru pe care l-ar putea avea împotriva lui.

- Cât de bătrân este? întrebă Ruth.

- Cu câţiva ani buni, mătuşă, dar nu asta contează. Eu mă înţeleg perfect cu Giles, aşa cum nu m-aş putea înţelege cu un băiat de seama mea. Sunt cam necopţi la minte.

- Tot nu mi-ai spus câţi ani are, insistă Ruth.
- în jur de patruzeci, se confesă Alison, deşi ştia prea bine că Giles avea patruzeci şi şase.
- Draga mea, ăsta este un bărbat aproape terminat, are dublul vârstei tale, nu m-ar mira ca părinţii tăi să nu fie de acord. Cu ce se ocupă?
- Nu prea ştiu, cred că este ceva legat de finanţe, dar cheltuieşte foarte mult, fără a-i păsa. Are şi două maşini.
- Ce te atrage la el, banii?

Alison roşi, fâstâcită.

- Nu, sigur că nu. L-aş fi iubit chiar dacă n-ar fi avut bani. Am sperat să mă ajuţi, mătuşă Ruth.
- Si eu aş vrea să faci o căsătorie bună, nu să trebuiască să trăieşti şi să te speteşti aşa ca maică-ta, dar nu trebuie să te măriţi pentru asta cu un om terminat. Nu crezi că vrei vrea să cunoşti un bărbat mai tânăr?
- Adică dacă ar muri sir Curtis Clurey? întrebă Alison.
- Când va muri, pentru că nu mai are mult de trăit. Alison, draga mea, nu mai poţi aştepta puţin, mai ales că părinţii tăi nu vor fi de acord cu acest Giles? El ştie?
- Despre sir Curtis Clurey? Da, ştie.

- De la tine?
- Nu, ştia deja.
- Apropo, cum v-aţi cunoscut?
- A venit la birou la noi, unde avea nişte afaceri cu domnul Mackerley.

- Si a început să-i curteze dactilografa?
- Faci ca totul să sune cam prea lipsit de romantism, mătuşă. N-a fost chiar aşa. Am început să discutăm despre tablourile din birou, apoi despre un film pe care-l văzusem.
- Si apoi te-a invitat la alte filme?

Alison încuviinţă.

Ruth se ridică de pe scaun.

- Aşadar, aşa v-aţi cunoscut, zise Ruth care începu să lege faptele între ele. Stia şi despre Clurey?
- Mătuşă, pe Giles nu-l interesează nimic altceva, decât dragostea mea!

Ruth Mallow pufni în râs.

- Draga mea, tu ştii că eu sunt o femeie cu picioarele pe pământ. Nu văd de ce nu te-ar iubi pentru ceea ce eşti. Ai jumătate din vârsta lui, eşti frumoasă. Aşa era şi mama ta pe vremuri. Tocmai vorbeam cu ea despre vremurile acelea. N-aş vrea să fii nefericită. Acum trebuie să plec. Stii că tu ai fost întotdeauna favorita mea.

După ce Ruth plecă, Alison se duse la bucătărie.

- Te pot ajuta cu ceva, mamă?
- Aşază masa, draga mea. Tocmai făceam un sos de creveţi. Să fac şi o supă?

Alison o privi îngrijorată. Mama era roşie la faţă, obosită şi ciufulită.

- Eşti atât de bună, mamă, zise Alison. Nu avem nevoie şi de supă. Peştele este bun aşa cum îl faci tu, iar Giles nu este pretenţios.

- Voi face tot posibilul, draga mea. Este grozav să fii îndrăgostit, iar noi vrem să fii fericită. Ştii că nu este indicat să te măriţi cu un bărbat bătrân, el a cunoscut multe femei înaintea ta. Ce ştii de fapt despre acest domn Paraway? Este văduv, sau...

- Divorţat, vrei să spui? întrebă Alison cu candoare. Nu n-a fost căsătorit niciodată şi n-a fost nimeni important în viaţa lui până acum. M-a aşteptat pe mine.

- Nu vrem decât să fii fericită, draga mea. Dar văd că tata mai întârzie...

- Poate că n-a venit autobuzul. Du-te să te îmbraci, să arăţi bine.

Helena începu să râdă.

- Nu te voi face de ruşine în faţa acestui Giles, nu-ţi fie teamă. Doar nu vrei să port rochie de seară! Am o rochie dinaintea războiului...

Alison începu să râdă.

- Te va adora, indiferent cum te vei îmbrăca mamă, zise Alison. Am noroc că eşti mama mea!

Helena se schimbă rapid şi-şi auzi soţul strigând-o din dormitor.

- Ai ajuns, dragule?
- Am fost reţinut la serviciu, iubito, dar de ce te-ai

gătit
aşa?
Soţul Helenei era un bărbat scund, înclinat spre corpolenţă, fiind de vârstă medie, uşor grizonant, dar cu ochii şi figura unui om bun. Acest bărbat nu se distingea

prin nimic, doar prin bunătate; era de o inteligenţă medie, un om care se împrietenea foarte repede cu oricine şi toată lumea vorbea numai de bine despre el.

El îşi puse servieta pe pat, îşi sărută soţia apoi se dădu un pas înapoi spre a o admira.

- Avem un invitat, îi spuse ea.

- Ieşim undeva? întrebă el cu un aer cam dezamăgit.

- Nu, vine cineva. Prietenul lui Alison, Giles Paraway.

- Hm, zise Simon. Si tu te-ai gătit aşa frumos, draga mea. Am mai văzut rochia asta?

Helena începu să râdă.

- De vreo cincizeci de ori! Mi-a dăruit-o Ruth acum patru ani. Să-mi pun şi perlele? Ce zici?

- Desigur, draga mea, zise Simon. Păcat că sunt de cultură. Stiu ce mult ţi-ai fi dorit unele veritabile.

- Si astea sunt frumoase. Nu vreau ca lui Alison să-i fie ruşine cu mine.

- Cum asta, draga mea? Nu se poate teme că acest Giles s-ar putea îndrăgosti de mamă şi nu de fiică! Nici n-ai zice că ai copii mari, nu arăţi mai mult de treizeci de ani, iubita mea!

- Nu trebuie să mă flatezi, dragul meu, zise Helena râzând.

La patruzeci şi unu de ani, nu avea prea multe riduri,
părul îi era la fel de frumos, tuns scurt, ondulat natural, puţin mai deschis la culoare ca al fiicei ei.

- Nu ţineam să-l cunosc pe tipul ăsta se confesă Simon, dar poate este mai bine s-o facem. Crezi c-ar trebui să mă bărbieresc din nou?

- Nu, schimbă doar cămaşa şi costumul, îl sfătui Helena.

- Ce ciudat că am ajuns să mă îmbrac pentru a-l cunoaşte pe prietenul fiicei mele! Cred că următorul va fi Brian. L-am văzut alaltăieri cu o blondă, într-un taxi.

- Să sperăm că era tânără, cel puţin. Alison abia aşteaptă reacţiile noastre, pentru că bărbatul este mai copt. Nu mi se pare normal, Simon. Ea este atât de tânără! Atât de inocentă, de proaspătă! El n-are cum să nu fie îndrăgostit. Dar ce-i poate el oferi în schimbul frumuseţii, tinereţii şi inocenţei ei?

- Si eu gândesc la fel, iubito, dar ce putem face? Dacă ne vom împotrivi, vor continua să se vadă pe ascuns. Apropo, m-au sunat astăzi de la Holt.

Helena îl privi consternată.

- Pentru ce?

- Curtis nu merge spre bine. M-a sunat avocatul lui, a redactat un testament nou şi voia nişte detalii.

- Dragul de tine, ştiu că nu-ţi face nici o plăcere!

De ce vor să te forţeze să accepţi? De ce nu dau acest titlu cuiva care abia îl aşteptă? Lui Ruth, de exemplu. Ei i-ar place teribil să fie „ lady“.

- Nimeni nu merită acest titlu mai mult ca tine, iubita mea. Nu-l voi accepta decât pentru a-ţi putea oferi ceva ce nu ţi-am oferit toată viaţa.

- O, dragul meu, Simon! Helena îl prinse în braţe şi-l sărută pe amândoi obrajii. De parcă nu mi-ai fi dat totul până acum! Ne avem unul pe celălalt, copiii, un cămin, sau mare parte din el. Nu există femeie mai bogată ca mine!

- Draga mea, îţi mulţumesc pentru aceste vorbe! Si eu simt la fel, dar aş vrea să-ţi pot oferi ceva deosebit, să nu te mai las să munceşti atât...

- Dar tu? Dacă moare sir Curtis, crezi că vei lua Holt şi vei renunţa la slujbă?

- Depinde ce-a mai rămas din avere. Dar oricum omul n-a murit încă, aşa că este prematur să discutăm asta. Cu ce cămaşă să mă îmbrac?

- Ti-am scos eu una; mă duc să termin cina. Avem peşte, desigur.

Helena era fericită cu familia ei. Câteva luni, sau poate doar săptămâni dedicate exclusiv familiei, caracteristic pentru cei care nu aveau prea mulţi bani şi nu-şi permiteau nici un fel de extravaganţe. Simon lucrase mulţi ani la o firmă bună, de la care voia să iasă la pensie, iar Brian urma să-şi ia diploma. Alison era pe picioarele ei, iar John sănătos şi isteţ, care avea aproape

treisprezece ani, mai avea încă nevoie de ea.

Si acum?

Simon va deveni sir Simon Clurey of The Holt şi nu mai putea continua slujba de la birou, de acum. Lui Brian i se oferise o slujbă bună la un departament guvernamental, iar Alison voia să se mărite cu un bărbat care-i putea fi tată. Iar ea, Helena Clurey, urma să devină lady Clurey, ceea ce era ceva fantastic, dar şi absurd. Se şi vedea scoasă din casa ei şi mutată undeva unde nu se va simţi în largul ei şi chiar ridicolă.

- Mamă, poate să rămână şi Stinks la cină? se auzi strigătul lui John care abia coborîse dintr-un copac din faţa casei.

- Nu, dragul meu! răspunse Helena. Abia ne ajunge nouă peştele pe care-l avem şi nici măcar nu avem şi felul doi!

- Dar eu mor de foame, mamă!

- Ar fi bine să mănânci pentru început câteva felii de pâine cu margarină. Mai avem şi nişte unt de arahide.

- Mai bine nişte ouă! Mamă, cum de vine Caraway Seed la noi? Nu-l sufăr!

- John, fii atent cum vorbeşti! Nu trebuie să-i creăm probleme lui Alison.

Puştiul zâmbi. Poate că nu era cel mai frumos dintre copii, dar avea un aer ştrengăresc, unul din dinţii din faţă îi lipsea şi era plin de pistrui.

Helena îl îmbrăţişă.

- Du-te la spălat, dar să nu foloseşti prosopul meu.

- Nici pe al meu! strigă şi Alison. Al meu este cel roz. Al tău este cel mai murdar.

- Foarte bine, răspunse John. Vedeţi că sună cineva la uşă.

- O Alison, nu sunt gata încă, zise Helena din uşa bucătăriei. Răspunde tu, te rog. Vin şi eu imediat.

- Totul va fi bine, nu-ţi face probleme, o să vezi.

Giles Paraway intră în holul casei, privi în jur apoi o luă
în braţe pe Alison.

- Am venit prea devreme, iubito?
- O, dragul meu, este atât de bine c-ai venit!
- Am adus nişte flori pentru mama ta, zise el, cu un buchet superb de trandafiri galbeni.
- Ce frumos din partea ta, Giles! Va fi fericită. Vine şi mama imediat. Dă-mi haina te rog, s-o pun la cuier. Cuierul este în camera de zi pentru că nu avea loc aici pe hol. Asta este camera în care locuim ziua. Ti-am spus că nu trăim pe picior mare.
- Dar este un adevărat cămin, după asta tânjesc, zise Giles intrând după ea în camera cam plină de tot felul de nimicuri dar care strălucea de curăţenie. Tocmai asta mi-a lipsit mereu, un cămin!
- Vorbind despre asta, vom avea ce-ţi oferi

dragul meu, îi promise Alison, rezemându-şi capul la pieptul lui. în clipa aceea intră Simon Clurey care surprinse scena.
El se încruntă instinctiv şi privirea lui blândă de obicei, căpătă un aer feroce pe care şi-l corectă însă imediat. Era ca şi cum ar fi văzut lupul înşfăcându-i oaia preferată. Făcu un efort şi se apropie cu un aer binevoitor de cei doi.
Giles Paraway îl văzu şi o îndepărtă încetişor pe Alison, venind în întâmpinarea lui.
- Domnul Clurey? Ne-am cunoscut!
Simon Clurey făcu un efort să-şi amintească dar fără rezultat:
- îmi pare rău, dar nu-mi amintesc, domnule Paraway. Ne-am cunoscut?

- Desigur, la biroul Galton Somerley and Co. Aveam o mică afacere de derulat acolo şi am avut puţin de aşteptat.
Simon începu să-şi amintească vag. Deşi la firmă exista o sală de aşteptare destul de confortabilă, clienţii importanţi erau rugaţi să aştepte în biroul funcţionarului şef.
- Da, încep să-mi amintesc, spuse Simon. Am şi uitat să vă urez bun venit în casa noastră, domnule Paraway. Doriţi ceva de băut?
Alison urmărea scena destul de confuză.
- Sigur că doreşte, tată, zise ea, ducându-se spre dulapul unde nu avea cum să găsească ceva pe gusturile sofisticate ale lui Giles. Nu se afla acolo

decât o sticlă de Porto, de la Crăciunul trecut.

- Mă tem că nu prea avem de băut, constată ea cam jenată. Noi nu suntem consumatori de băuturi alcoolice.

- Draga mea, cred c-a mai rămas o sticlă pe care ne-a adus-o unchiul Humphrey la Crăciun; este în pivniţă, zise Simon. O aduc imediat.

- Nu te mai deranja tată, îl opri Alison. îl trimit pe John. Este fratele meu mai mic, îi explică Alison lui Giles. John! strigă ea.

- Sunt aici! se auzi răspunsul acestuia de la etaj.

- John, avem nevoie de o sticlă de vin din pivniţă.

- Vine! fu răspunsul puştiului. El apăru rânjindu-i lui Giles.

- Domnul este prietenul lui Alison, domnul Paraway, îi explică Simon. Te rugam să aduci din cămară sticlele de la

unchiul Humphrey. Dar să fii atent, continuă domnul Clurey indicaţiile către fiul său. Coboară treptele cu atenţie. John îl urî pe acest musafir din cauza căruia trebuia să coboare în acel loc imposibil, plin de pânze de păianjeni. Casa noastră trebuie reparată, se scuză Simon Clurey musafirului. A fost bombardată la sfârşitul războiului. La pivniţă nici nu mai avem toate treptele.

- De aceea nu vrem să-l lăsăm pe tata să coboare, zise Alison.

John apăru cu o sticlă plină de praf în mână.

- Ar fi bine să-ţi cureţi hainele înainte ca mama

să te vadă aşa, John, îl sfătui Simon. Alison, adu nişte pahare, vrei?

Alison deschise uşa bucătăriei de unde venea un miros foarte apetisant.

- Mamă, am luat o sticlă cu vin din pivniţă, iar tata a cerut pahare. Ne-ar trebui patru pahare de acelaşi fel, mamă.

- Stai să vedem! Am două şi poate mai găsesc unul pe undeva! zise Helena. Du-te la musafirul tău, draga mea, o să aduc eu paharele.

Helena trase aer în piept spunându-şi că de fapt acest Giles Paraway care urma să devină membru al familiei lor nu trebuia să vrea ceea ce nu prea aveau: bani. Se duse la baie, se pieptănă, apoi luă tava cu paharele şi vru să-şi facă intrarea în sufragerie.

- O, iată-te, draga mea, zise Simon.

Dar era prea târziu. El nu mai apucă să-i ia tava din mână pentru că Helena îl văzu pe Paraway şi pentru o clipă rămase paralizată, iar paharele îi alunecară de pe tavă spărgându-se de podea. Printre cioburi, căzu şi Helena.

Capitolul 3

Ruth Mallow se întoarse la casa ei confortabilă pe care n-o merita şi pentru care nu făcuse nimic, aşa cum îi reproşa mereu soţul ei, amintindu-şi de zilele când, tânără fiind, se mai afla în căutatea unui bărbat bogat, iar Helena după prinţul visurilor sale.

Ce se întâmplase pentru ca frumoasa, inocenta,

romantica Helena să ajungă în braţele lui Simon Clurey, cu un sfert de secol în urmă? Nici nu mai ştia cât trecuse de atunci, mai precis... Desigur, avusese noroc cu soţul ei, Hump, care agent de bursă fiind, reuşise cine ştie cu ce eforturi care pe ea n-o interesaseră oricum, să-i pună totul la picioare, să nu-i lipsească nimic, nici măcar în timpul războiului.

Lui Hump, care n-o mai iubea de mult îi plăcea să aibă o viaţă comodă şi îndestulată în afara orelor de program, aşa că închisese ochii la aventurile ei. Nici el nu fusese uşă de biserică.

Cu toate acestea, reflectă Ruth, avuseseră o viaţă bună împreună, mai precis se îngăduiseră reciproc. Viaţa ei nu se putea compara cu a bietei Helena, care abia îşi ducea viaţa cu Simon şi trudea pentru cei trei copii.

Cum începuse totul?

De fapt, începutul fusese făcut când Helena terminase şcoala, la optsprezece ani, fără a şti nimic despre viaţă.

Pauline Thorwell era o femeie care ştia ce voia şi decisese pentru Helena o căsătorie bună, conform principiilor sale. Ruth, care era cu trei ani mai mare, nu avea nimic din fragilitatea, inocenţa, frumuseţea surorii sale mai mici. Era dură ca făptură, cu părul negru, cu ochi negri scânteietori.

Ruth, hotărâse mama ei, putea fi lăsată să se descurce singură cu un minim de instrucţiuni, pentru că ştia prea bine ce voia: un bărbat cu bani.

Doamna Thorwell rămăsese văduvă, cu o pensie destul de mică, cu două fiice de măritat şi luptase din greu să le ţină la o şcoală cu taxe destul de ridicate, să le trimită la Lausanne, ceea ce în anii o mie nouăsute douăzeci era locul unde mergeau doar oamenii cu bani.

- Trebuie să puneţi mâna pe bărbatul potrivit chiar de la început, le spusese ea.

Ruth fusese de acord. Era la fel de hotărâtă ca mama ei să facă o căsătorie de succes. Nu suporta să facă economii după moartea tatălui său, să se priveze de la tot ce-i făcea plăcere. O prietenă a mamei o introduse la curtea regelui George V.

- Stiu că nu sunt vreo frumuseţe, zisese Ruth, dar cu strădanii pot scăpa de aerul idiot pe care-l am. Helena este frumoasă, dar eu trebuie să mă mărit rapid şi bine.
- Ai un aer distins, draga mea, zisese doamna Thorwell, încercând s-o consoleze.
- Am nasul prea lung, ochii prea negri şi picioarele mult prea lungi faţă de restul trupului, zisese Ruth. Oricum, voi face tot ce-mi stă în putinţă să mă mărit.

Asta se întâmpla la vreo două luni după ce-l cunoscuse pe cel cu care voia să se mărite.

- Ce ai aflat despre Humphrey Mallow, mamă? o întrebase într-o zi.

Doamna Thorwell o privise peste ramele ochelarilor.

- Mallow? Din Downshire?
- Cred că da. Poţi afla ceva despre familia lui?

- Sigur că da. Te-a cerut?
- Nu insistent, dar cred că nu ştie nici el c-o va face curând, râsese Ruth. Dar fă-o repede, continuase ea, este un tip foarte incisiv şi vreau ca nunta să fie deja fixată când vine Helena. Vreau s-o ţii departe de aceste locuri până mă logodesc, măcar.
- Desigur, draga mea. O să aflu totul despre familia Mallow.

Cercetările ei despre Mallow se dovediră satisfăcătoare.

- Merită oricum, deşi nu are nici un titlu de nobleţe în familie, pe care să-l poată moşteni. Are bani destui.
- Lucrează la bursă, oricum, zisese Ruth. Are un talent deosebit din a face bani, dar sunt mulţumită că are destui deja din familie. Cred că m-am hotărât la el, mamă.

- Nici n-ai găsi unul mai bun, o aprobase mama. Si după cum ai spus, vom aranja lucrurile înainte s-o aducem aici pe Helena.
- Din păcate nu prea ai de unde alege... dar pentru Helena care arată superb poate vei găsi ceva mai bun.
- Sper că voi reuşi, deşi nu sunt prea sigură. Helena este lipsită de pretenţii, nici un pic sofisticată, timidă. Poate să se mai schimbe, la Lausanne.

Ruth îl luă pe Mallow. Era deja logodită cu el când sosi Helena, însoţită de alte două colege şi

sora Marie Claire.

La masă îl cunoscuse pe Geoffrey Pellet, cu toate că ea fusese printre cele mai cuminţi, mai bine educate tinere.

Helena se dusese singură la salonul în care se servea masa şi se aşezase pe locul indicat de steward. Cu toate că erau multe locuri libere, un tânăr se aşeză chiar în faţa ei şi întrucât erau singuri la masă, Helenei îi fu imposibil să nu discute cu el.

Era un tânăr înalt, foarte plăcut, cu părul negru, ondulat, bronzat, cu o dantură frumoasă, care zâmbea mereu.

Helena nici nu ştia despre ce discutau, dar după aceea rămaseră mai mult timp pe punte, dorind să vadă primele stânci care apăreau în zare, apoi deodată Helena simţi nevoia să se întoarcă la colegele ei care respirară uşurate văzând-o.

Tânărul se afla şi la tren. Helena nu putea să creadă că pe ea o aştepta, dar când sora Marie Claire o zori să intre în compartiment, el se afla chiar în faţa acestuia.

Reuşi s-o facă să iasă de acolo de câteva ori, cu toate interdicţiile călugăriţei.

- Sora Marie Claire s-a cam supărat, aşa că este ultima oară când mai pot să ies, îi puse ea.

- Vrei să spui că nu ne vom mai vedea? întrebă el.

- Cred că da, murmură ea, evitându-i privirea.

- Nu cred că vrei asta. Nici nu-mi cunoşti

numele, măcar. Mă numesc Geoffrey Pellet. Al tău este... Angel? Titania? Aurora?

Helena râsese.

- Nu am un nume atât de romantic. Mă cheamă Helena Thorwell. Uite cum se scrie. Mi-a trimis sora mea acest articol din ziarul de seară.

Geoffrey se uită pe bucata decupată din ziar. Nu se putea desluşi prea bine chipul lui Ruth, care arăta mai mult ca o vrăjitoare.

Citi:

„Domnişoara Ruth Thorwell, fiica Amiralului Lessway Thorwell şi a doamnei Pauline Thorwell şi logodnicul ei, Humphrey Mallow.“

- De asta mă duc acasă, se confesă Helena. Trebuia să rămân la mănăstire până la optsprezece ani, dar întrucât voi fi domnişoara de onoare a surorii mele nu mai avea rost să mă mai întorc pentru câteva săptămâni, nu? Mama a organizat cununia religioasă la St George şi nunta la Claridge. Ne vom distra foarte bine.

Geoffrey se uită din nou pe bucata de ziar, apoi la chipul Helenei ca un trandafir îmbobocit şi fermecător, cu tot veşmântul călugăresc. Nici părul nu i se putea zări de sub bonetă, dar el intui că era blond.

Geoff realiză cu uimire că se îndrăgostea de fata din faţa lui.

- Trebuie să plec, zise ea, altfel Marie Claire va veni după mine.

- Unde şi când ne vom revedea, Helena? o

întrebă el, luându-i mâna în palmele sale.

Helena vru să-şi tragă mâna, dar n-o făcu. Simţi că ar fi vrut să rămână aşa pe vecie.

- Când, Helena?

Ea ridică ochii albaştri spre el.

- Cum am putea? întrebă ea cam nefericită.

- Dacă vrem, se poate. Tu ai vrea să mă mai vezi, Helena?

Ea încuviinţă, evitându-i privirea.

- Spune-mi cum. Uite, voi scrie numărul meu de telefon şi numele, ca să nu-l uiţi. Sună-mă şi spune-mi unde te afli şi vom vedea. Nu trebuie să-ţi spui numele menajerei, deşi este foarte discretă. îmi promiţi că ne vom vedea, Helena?

După un alt moment de ezitare, în care ea se gândi acasă, la mama ei, la Ruth, încuviinţă încă o dată.

- Bine, voi face toate eforturile.

Helena se întoarse în compartimentul în care celelalte aranjau bagajele de mână.

- A, te-ai întors Helena, zise călugăriţa. Va trebui să-i spun doamnei Thorwell, mama ta, că ai un deranjament stomacal să-ţi administreze ceva, poate clorodină. Este cea mai indicată în deranjamente.

- Da, soră, răspunse Helena, foarte umilă în aparenţă.

Clorodină pentru o dragoste care se ivea la

orizont? Si
cine ar vrea un remediu pentru asta?

Căci asta era Geoffrey pentru ea, dragostea cu D mare, o privire în viitor. Nu ştia cum va scăpa de sub ochiul atent al mamei sale până când va ajunge în faţa altarului - desigur la St George- şi va fi înmânată intactă unui bărbat cu care mama să fie de acord.

Doamna Thorwell era însă prea ocupată cu nunta lui Ruth pentru a-şi face probleme cu Helena încă vreo două trei zile după ce aceasta sosi acasă.

Familia Thorwell nu avea maşină şi aceasta a fost ocazia cu care cea a lui Humphrey a ajuns la dispoziţia ei.

- Mă voi descurca singură cu rochia mea de domnişoară de onoare, mamă, o asigură Helena foarte veselă şi imediat ce dispăru din raza ei vizuală se îndreptă spre o cabină telefonică. îl lăsă pe şoferul lui Humphrey spunându-i că va avea probleme cu rochia la un magazin de lux.

Geoffrey apăru imediat la locul de întâlnire, iar inima Helenei începu să bată mai tare. Era înalt bine făcut, elegant, fermecător, manierat.

Nu făcu greşeala s-o întrebe ca orice bărbat „ce ai vrea să facem?“ sau“unde mergem?“ căci ea n-ar fi avut răspunsuri la o astfel de întrebare. Unde se putea duce cu un bărbat la ora trei după-amiaza?

El opri un taxi şi dădu instrucţiuni şoferului.

-Unde mergem? îl întrebă Helena intrigată.

-La British Museum.

Ea începu să râdă.

-Pentru ce?

-Este unul dintre cele mai frumoase locuri din Londra, dacă vrei să fii singur cu cineva; funcţionarii de acolo nici nu te observă. Mă bucur să te revăd, Helena. Tu ce simţi?

- La fel, admise ea cu timiditate. Dar nu pot sta prea mult. Acasă se ştie că m-am dus la probă. Am fost de fapt dar n-am avut nimic de obiectat la felul în care a lucrat doamna respectivă, tocmai pentru ca să termin foarte repede.

- Asta înseamnă că nu poţi petrece cu mine decât timpul destinat probei ...

- Dar aş mai putea invoca probleme cu traficul, sugeră ea.

El începu să râdă, o prinse de mână şi-şi apropie palma
ei caldă de obraz.

- Eşti atât de dulce, Helena, zise el şi acela fu momentul fatal în care ea se transformă total într-o fiinţă necunoscută ei, de care nu fusese conştientă până atunci, o femeie pasională, care renunţă la toate valorile vieţii ei de până atunci.

Era îndrăgostită de bărbatul din faţa ei.

Geoff avusese dreptate că nu vor fi deranjaţi la muzeu. în acele încăperi spaţioase, dar mai ales înalte, cu mari cutii de sticlă în care nu aveau habar ce se afla, fură singuri. Mai trecea din când în când

câte un angajat al muzeului, care veghea la integritatea exponatelor, sau câte un vizitator, dar nimeni nu observa perechea de îndrăgostiţi.

Astfel, Geoffrey Pellet şi Helena Thorwell discutară, se plimbară de mână, apoi el o luă după umeri, o trase mai aproape pentru că i se părea încântătoare, făcând toate acestea cu grijă să n-o sperie.

Helena vru să se îndepărteze de el, dar Geoffrey continua s-o strângă la piept.

- Nu, nu trebuie să facem asta, murmură Helena.

- De ce? Nu-ţi voi face nimic rău. Doar realizezi ce se întâmplă cu noi, Helena!

Helena ştia doar ce i se întâmplase ei; se îndrăgostise de acest bărbat.

- Stii prea bine, draga mea, suntem îndrăgostiţi!

- Nu se poate. Abia ne-am cunoscut! protestă ea.

- Ce contează? Eu te-am iubit din prima clipă. Totul a fost fulgerător, Helena. Doi oameni s-au cunoscut, s-au plăcut şi şi-au spus fiecare „aceasta este perechea mea“. Ce ţi-a spus inima când m-ai văzut, Helena?

Trebuia să te îndrăgosteşti cândva. Ei bine, acest moment a venit. Dacă nu ne-am fi întâlnit acum, ne-am fi cunoscut mai târziu, dar tot am fi făcut-o! Aşa se întâmplă cu toţi oamenii.

Helena încerca să conştientizeze ce-i spunea el.

Asculta atentă tonul profund al vocii lui care-i provoca emoţii nebănuite; era conştientă de braţul acestuia, de masculinitatea sa, de faptul că toată viaţa nu aşteptase decât apariţia acestui bărbat.

Numai tinerii pot avea astfel de gânduri, înainte ca realitatea să-i facă să devină conştienţi de duritatea ei.

Nici nu ştiu când Geoff o întoarse spre el şi o sărută.

- Geoffrey, şopti ea.

Acesta a fost începutul dar nu şi sfârşitul, aşa cum se gândise Geoffrey, pentru că foarte curând descoperi ceva ce nu sperase, că este îndrăgostit nebuneşte de această fată.

Era cu cinci ani mai mare ca ea, cinci ani de viaţă pe care- i trăise din plin, avusese multe experienţe cu femeile, foarte devreme; soţia şefului său îl sedusese într-o cămară aflată în spatele magazinului unde el trebuia să vândă ţigări şi dulciuri. Atunci, pe când avea doar şaisprezece ani cunoscuse trupul cald, îmbietor al unei femei mature şi devenise cunoscător în secretele dragostei.

Acum se afla într-o situaţie inedită, cu o tânără ca Helena.

Se întâlniră destul de des, pentru că mama Helenei era ocupată cu nunta lui Ruth.

- Mă tem că te simţi neglijată, draga mea, spusese doamna Thorwell, privindu-şi fiica cea mică. Imediat ce are loc nunta, mă voi ocupa de

tine.

- Nu-ţi face probleme, mamă, mă simt foarte bine aşa.

Doamna Thorwell fusese nevoită să mai angajeze nişte
servitori şi era foarte ocupată, pentru că voia să facă totul foarte bine. Aceşti servitori nici nu ştiau că Helena iese atât de des.

Cei doi îndrăgostiţi trecură repede de stadiul întâlnirilor din muzeu. Geoff făcu rost de o maşină sport la mâna a doua, care cam scârţâia din toate încheieturile şi

nu oferea nici un pic de siguranţă, dar cu care puteai părăsi Londra. Iar cu fiecare oră petrecută alături de el, iubirea Helenei creştea. Cu toate acestea, chiar dacă părea nebună după el, Geoff descoperi că exista între ei o barieră care-l împiedica să pună definitiv stăpânire pe ea. Un al şaselea simţ, pe care poate numai femeile îl au, o făcea să nu-i permită prea mult. Chiar dacă şi ea îl dorea, opunea încă rezistenţă pe care n-o putea îndepărta decât căsătorindu-se cu ea.

Si cum se putea el căsători cu Helena Thorwell? Ruth abia se căsătorise cu un bărbat cu bani şi relaţii sociale, dar Geoff avea o idee exagerată în privinţa stării materiale a familiei Thorwell şi nu putea aspira la mâna Helenei.

El trecuse demult de zilele în care avusese prima slujbă ca vânzător, îşi terminase studiile, dar

nu la şcoli la care familii ca Thorwell îşi puteau trimite copii. Fusese apoi funcţionar la un ziar local, devenise jurnalist după câteva luni şi se ocupase apoi de rubrica sport. Când o cunoscu pe Helena se apucase de pariurile cu cai şi câini, şi-şi cumpărase şi el două exemplare superbe, cu care participa la lupte.

Helena ştia că este agent de bursă, dar n-o interesase prea mult.

Când se apropie foarte mult data nunţii lui Ruth, Helenei îi veni ideea să-l introducă pe Geoff în grupul lor de prieteni, pentru ca mamei să i se pară normal s-o vadă în preajma lui.

- Vei veni la nunta lui Ruth, dragule? îl întrebase Helena pe drumul de întoarcere de la plajă, când părul ei nici nu apucase să se usuce.
- Cum aş putea, iubito? Ai tăi nici nu ştiu despre existenţa mea!
- îţi voi trimite o invitaţie. {tiu că se află în biroul mamei. Vei avea nevoie de una pentru că va veni foarte multă lume şi va trebui să arăţi invitaţia
- Bine, dacă tu crezi că este indicat... zisese el cu îndoiala în suflet, întrebându-se cum putea să intre în cercul familiei Thorwell. Nu-şi imagina că i s-ar oferi mâna Helenei.
- Sigur că este, răspunsese ea fericită. Va fi un eveniment monden, aşa că va trebui să ai o ţinută specială.
- Nu-i face griji, iubito, ştiu cum trebuie să mă

prezint.
***
Helena se ţinu de cuvânt, sustrase o invitaţie de la mama ei şi i-o trimise, iar Geoff o complimentă pentru manevrele făcute.
- {tiu că nu este bine c-am procedat aşa, dar imediat ce te va cunoaşte, mama te va îndrăgi.
Geoffrey nu era la fel de sigur, dar nu zise nimic şi când o văzu îmbrăcată domnişoară de onoare, de o mie de ori mai frumoasă ca mireasa, se hotărî să facă orice ca s-o aibă.
{i Ruth remarcase că toată lumea nu-şi mai lua ochii de la sora ei.

Helena, îmbrăcată într-o minunată rochie de satin bleu cu trenă, îi zâmbi imediat ce-l văzu.
Veni şi clipa în care Helena trebui să-l prezinte mamei sale.
- Hump, i se adresă ea proaspătului ei cumnat, vrei să fii bun să-l prezinţi mamei pe Geoffrey Pellet?
Hump începuse să râdă.
- Ce pui la cale, frumoaso? Cine-l mai cunoaşte?
- Eu. Te rog, Hump, fă-o pentru mine!
Lucrurile nu se desfăşurară atât de simplu cum estimase Helena, pentru că nu se mai despărţi de Geoff şi mai apoi după ce plecară invitaţii, doamna Thorwell făcu referire la el.
- Draga mea, cine era acel Pellet? Ruth şi Hump nu mi-au dat prea multe informaţii despre el. Cum a ajuns la nuntă?

- Invitat, răspunsese Helena, cum altfel?
- Se vedea de la o poştă că-ţi plăcea, remarcă doamna Thorwell. Aş vrea doar să ştiu cine era acel individ?
- Este de la bursă, cred, bâlbâi Helena.
- Să nu mai procedezi astfel, Helena, zise doamna Thorwell. O să-l întreb pe Hump la întoarcere ce ştie despre el, pentru că nu vreau să te ştiu în compania unor oameni periculoşi, sau fără bani. Eşti foarte tânără încă; am întrebat cunoştinţele noastre, dar nu-l cunoaşte nimeni. Geoffrey procedă aşa cum trebuia şi trimise flori doamnei Thorwell, iar la prima vizită fu primit în salon unde dedică toată atenţia mamei şi nu fiicei acesteia.

Cu toate acestea, Helena trebui să înţeleagă că Geoff nu era încurajat în cercul lor de prieteni. Doamna Thorwell începuse să regrete că-şi ţinuse fetele cam departe de realitate, de viaţa socială, mai ales pe Helena, care abia scăpase de la mănăstire şi voia să-şi ia viaţa în propriile-i mâini.

Nimic nu o va opri să-l vadă pe bărbatul de care era disperat de îndrăgostită şi care avea cel mai important rol în viaţa ei. Helena nu trăia decât pentru orele pe care le putea fura pentru a fi cu el şi era imposibil ca manevrele ei, ieşirile şi sosirile ei neaşteptate, să scape atenţiei mamei sale.

Când doamna Thorwell realiză că fiica ei avea o relaţie cu acest Geoffrey, bărbatul cu care ea nu

era de acord, izbucni furtuna şi Helena fu expediată la ţară, să locuiască în casa unei mătuşi care-i displăcea teribil, până la deschiderea sezonului. Doamna Thorwell regreta teribil că n-o putuse prezenta şi pe Helena la Curte; Helena va trebui să se descurce şi fără asta. Frumoasă fiind, va putea face o căsătorie bună.

Degeaba protesta Helena.

- Vei rămâne la mătuşa Alice cel puţin până când se va întoarce Ruth, pentru a avea grijă de tine; observ că n-o poţi face singură.

- Nu este normal, mamă. Ai un stil aproape victorian de a fi. Nu ai nimic împotriva lui Geoffrey, numai că nu se înrudeşte cu familiile pe care le cunoşti.

- Eşti foarte tânără şi cam prostuţă, Helena, zisese mama. Faptul că nu aparţine unei familii de renume poate că nu mai are importanţă, dar eu nu vreau ca fiica mea să se implice cu un bărbat pe care nu-l cunoaşte nimeni şi nu ştiu cum şi din ce trăieşte. Iubirea voastră s-a terminat. îţi interzic să-l mai vezi.

Helena îi scrise disperată din casa mătuşii Alice, de unde se strecura noaptea să pună scrisorile la poştă sau să urmărească poştaşul pentru a intercepta scrisorile lui Geoff.

Este absurd şi demodat, scria ea furioasă. Mama trăieşte în secolul trecut. închipuieşte-ţi că m-a sechestrat aici, dar asta nu ne va despărţi,

iubitule! Nu poate. Nimeni n-o poate face. Ne vom vedea cumva. Poate că dacă o voi vedea pe Ruth ,ea mă va ajuta.

Dar când o văzu pe Ruth, aceasta îi spuse că pleca în India cu soţul pentru nişte afaceri care aveau să-i îmbogăţească.

Helena îi destăinui iubirea pentru Geoff, dar Ruth, prea preocupată de afacerile soţului, nu vru să se implice.

- Nici eu nu ştiu nimic despre tipul ăsta, zicea Ruth. Cu ce se ocupă? Cine este? Nu te poţi arunca astfel în neant, fără să ştii unde vei ateriza. O să apară şi alte variante mai interesante.

- Ruth, tu te-ai măritat cu bărbatul dorit, o admonestă Helena.

- Draga mea, eu n-am pierdut timpul cu toţi găgăuţii, ca tine. L-am vânat de la început. Tu, în schimb...

- Cât sânge rece ai, Ruth! M-am îndrăgostit de el şi mi s-a părut normal să fie aşa.

- Dragoste zici? Te-ai îndrăgostit de un bărbat sărac fără nume, fără viitor? Crezi că eu sunt îndrăgostită de Hump? L-am luat pentru că era singurul care corespundea standardelor mele.

- Eu nu voi putea iubi un alt bărbat. Geoff este universul meu şi dacă nu mă mărit cu el mă duc la mănăstire, zise Helena cu dramatism.

Ruth pufni în râs.

- Draga mea, dacă vei face asta, îi vei zăpăci pe preoţi, aşa că vor fi fericiţi să scape de tine. Nu fi

proastă, Helena. Uite ce! Imediat ce eu şi Hump ne stabilim la Bombay, vino la noi într-o vizită. Vei găsi acolo un bărbat interesant.

- Dacă voi veni, voi fi în luna de miere cu Geoffrey. Helena fu trimisă înapoi la mătuşa Alice, imediat ce
plecă Ruth şi acolo îl cunoscu pe Simon Clurey.

Capitolul 4

Simon Clurey, care avea doar douăzeci şi doi de ani pe atunci, fusese angajat prin bunăvoinţa unui unchi la o firmă de avocatură, dar după cum se văzu curând, nu avea cum să treacă examenele necesare, şi i se găsi o slujbă mai modestă la o altă companie, apoi fu uitat acolo. Era genul de om liniştit, care suferea în tăcere, un tânăr pe care te puteai baza, un bun funcţionar, dar atât. Simon nu mai avea părinţi; aceştia muriseră de câţiva ani, iar unchiul care se ocupase de educaţia lui considerase că făcuse deja prea mult. Astea toate până când Helena Thorwelll apăru ca o rază de soare în viaţa lui.

Se cunoscuseră la un bazar al bisericii. Helena, care avea grijă de standul mătuşii ei încerca să vândă o colecţie de broderii şi alte fleacuri de acest gen.

Bărbaţii aflaţi acolo gravitau în jurul ei, atraşi parcă de un magnet.

Simon ştia cine este Helena. O mai văzuse pe la

biserică, dar nu râdea şi strălucea ca acum, aşa că o văzu cu alţi ochi.

Lui Simon i se dăduse sarcina de a vinde bilete pentru un spectacol, dar se plictisise şi pornise pe la standuri.

- Ai venit să cumperi ceva? îl interpelă Helena, văzându-l că s-a oprit în dreptul ei. Uite, ai putea lua broderia asta; nu ştiu ce reprezintă, dar simt că este pentru un bărbat.

El nu se uită la ce-i arăta Helena, ci continua s-o privească, pierdut de frumuseţea ei.

- Eşti miss Thorwell? reuşi el să întrebe. Eu sunt Simon Clurey, continuă el, deşi nu credea că pe fată o interesa numele lui.

- Locuieşti la Bickford? îl întrebă Helena.

- Deocamdată. Lucrez la Prentiss and Co, firma de avocatură, ştii?

- Da şi mătuşa mea apelează la ei. De unde mă cunoşti?

- De la biserică, murmură Simon roşind.

La câteva zile miss Alice Thorwell scrise cumnatei sale o scrisoare, spunându-i:

„Helena a cunoscut un tânăr drăguţ, Simon Clurey. Nu are avere, dar are relaţii de familie foarte bune şi cred că va primi ajutor substanţial. Pare un tânăr pe care te poţi baza, este sensibil. Nu cred că el şi-ar putea permite o căsătorie acum, dar cine ştie peste câţiva ani, cine ştie. De ce să nu încurajăm prietenia asta?“

Doamna Thorwell veni imediat la Bickford, reuşi să-l cunoşască pe Simon Clurey şi fu întru totul de acord cu sora ei că Simon Clurey nu prezenta nici un pericol.

Cu toate convingerile celor două surori, Simon Clurey o întrebă pe Helena dacă se gândea ca în viitor să se mărite cu el. Helena îl refuză cu delicateţe.

- Mă bucură cererea ta, Simon, zise ea, dar nu vreau să mă mărit vreodată, indiferent cu cine.

- {tiu, dar pot aştepta oricât, îi spusese el cu acel zâmbet plin de bunătate, care spre uimirea ei îi trezea emoţii anume pe care Geoffrey, cu tot farmecul lui, nu reuşise să i le provoace.

- Nu văd de ce nu te-ai vedea cu acest Clurey, dar nu-i promite căsătoria, zisese doamna Thorwell. Păcat că, deşi vine dintr-o familie foarte bună, nu are nici un ban. Cred că ţi se pare că sunt dură şi calculată, Helena, dar viaţa m-a învăţat că în ţara asta să fii soţia unui bărbat sărac este o misiune imposibilă. Pentru tine, ar fi un chin să trăieşti fără bani, pentru că ai fost crescută într-u anume stil de viaţă. Poţi fi prietenă cu Simon Clurey dacă vrei, dar nu-l încuraja. Si nici nu te implica.

- Nici n-am de gând să mă implic cu Simon, spusese Helena, sătulă de cicăleala mamei sale. Stii cu cine vreau să mă mărit, mamă, nu are rost să mă împingi spre alt bărbat. îl vreau doar pe Geoff.

- Am crezut c-ai terminat o dată cu tâmpenia aceea, Helena, se enervă doamna Thorwell. Nu ai pic de mândrie, de bun-simţ? Mă dezamăgeşti! Nu

vreau să mai aud numele acelui bărbat, este mort pentru tine.

Helena nu spusese nimic. De fapt, niciodată nu avusese curajul de a-şi înfrunta mama.

La puţin timp, Geoff îi scrise spunându-i că vine la Brickford pentru câteva zile. Se întâlniră undeva lângă gară. Mătuşa Alice era ţintuită la pat de o gripă cumplită, iar Helena pretextă că trebuia să meargă la o întrunire anuală.

Când îl văzu coborând din tren pe bărbatul iubit, înalt, frumos, Helena fugi în întâmpinarea lui, cu lacrimile pe obraji.

- O, dragul meu, suspină ea. Ia-mă cu tine, nu mă mai lăsa aici. Dacă mama mă ia acasă nu ne vom mai putea vedea niciodată. Te rog, ia-mă cu tine, este singura rezolvare.

El nu venise cu această intenţie. Oricum, nu voia să ajungă la acest rezultat. Era îndrăgostit de Helena, sau ar fi mai nimerit să spunem c-o dorea.

- Bine, iubito, o linişti el. Dar cum şi unde să fugim?

- Plecăm chiar acum, zisese ea hotărâtă. Am tot ce-mi trebuie cu mine pentru noaptea asta. Când ne vom căsători, vor trebui să-mi dea şi restul lucrurilor. Este un tren spre Londra la patru şi jumătate. Am bilet pentru tine, este al mamei de fapt, este biletul cu care trebuie să se întoarcă; i l-am furat din poşetă.

- Ai acţionat minunat, draga mea, zise el luând biletul din mâna ei, entuziasmat de idee. Eşti sigură

că nu te va opri nimeni?

- Nu vor putea. Va fi prea târziu. Si cum va putea personalul gării să mă oprească dacă am bilet? Imediat ce ajungem la Londra, ne putem căsători, nu?

- Ar putea dura o săptămână sau două, nu ştiu...
- Mi-ar fi plăcut să mă mărit la biserică aşa ca Ruth, dar...
- Nu-i nimic, vom fi şi aşa fericiţi, o consolă el.

După cum spusese ea, nu-i putea opri nimeni şi într-o oră se aflau deja la Londra într-un taxi, îndreptându-se spre un mic hotel, unde vor fi în siguranţă până făceau aranjamentele pentru nuntă. Geoff avu grijă de ea, o duse în propria-i cameră apoi o sui într-un taxi, după care ajunseră într-un birou mic cam sordid şi după o procedură pe care se strădui s-o înţeleagă, semnă şi ajunse din nou pe stradă cu un inel de aur pe deget şi Geoff ca soţul ei.

El îi spuse că trebuia să ajungă repede la Paris cu afaceri, iar ea exclamă, entuziasmată:

- Luna de miere la Paris! Sunt soţia ta, Geoffrey! Nu-mi vine să cred! Sărută-mă, să mă conving că nu visez!

Minunata lor căsnicie dură două săptămâni, cu toate că primii nori apărură înainte, când Geoff nu mai era chiar atât de atent cu ea. Nu aveau încă o casă, deşi i se promisese una la întoarcerea în Anglia.

- Am multe de rezolvat acolo, dar după ce pun la punct treburile cu agenţii. Casa nu este o prioritate.
- Eşti fericit cu mine, Geoff? îl întrebase ea.

El o prinsese în braţe, o sărutase, iar ea simţise că-

şi încredinţase destinul pentru totdeauna acestui bărbat.
încercă să nu-şi facă probleme pentru că rămânea singură zile întregi. Cosea, pregătea lucrurile pentru casa pe care spera s-o aibă, dar după ce părăsiră Parisul, şi

ajunseră în multe alte locuri fără vreun semn că s-ar mai întoarce în Anglia, renunţă la gândul că vor avea vreodată o casă de care să aibă grijă, ca o soţie adevărată şi iubitoare, la prieteni şi la multe alte lucruri care-i făcuseră viaţa plăcută înainte.

Pierduse toate acestea, dar în schimb câştigase iubirea lui Geoff, iar bucuria de a se afla în braţele lui i se mai părea încă tot ce-şi poate dori o femeie.

Cu toate acestea, tânjea să se aşeze într-un loc, să aibă o casă.

- Nu ne-am putea stabili măcar o vreme undeva, dragul meu? îl întrebă ea când rămaseră ceva mai mult în casa unei doamne, aflată la malul mării, de unde se vedea golful Biscaya, unde se întindeau nisipurile aparent fără sfârşit, unde vedea bărcile pescarilor de sardele, sau apusul de soare.

Se aflau în grija unei doamne numită Dulez, care avea o droaie de copii, soţia unui pescar, privind cu invidie ori de câte ori acesta se întoarcea acasă de pe mare şi tânjea după ceva permanent în viaţa ei cu Geoff.

- Ei, poate ne vom stabili şi noi într-o zi, promise el cu jumătate de gură.

- Abia aştept, pentru că am un secret. Am găsit deja o casă pentru noi.

- O casă? Unde?

- Ţi-o voi arăta, vino cu mine chiar acum! Geoffrey, este minunată!

Era o căsuţă cu grădină de flori la care se ajungea coborând mai multe trepte. Avea o aşa-numită cameră de zi cam joasă încât Geoff fu nevoit să se aplece pentru a intra. Era curată, zugrăvită, cu mobilă simplă folosită de mai multe generaţii.

Patul, mare de altfel, era acoperit cu o cuvertură lucrată de mână, ale cărei culori se cam decoloraseră de atâta spălat. Covoarele erau şi ele cam uzate.

- îţi place, iubitule? îl întrebă ea, plină de speranţă. Putem s-o închiriem pe termen lung, la un preţ destul de mic.

- îţi place casa asta? întrebă el de parcă i s-ar fi părut imposibil. în faţa ochilor lui apăru imaginea mamei ei, a casei în care se născuse Helena, cu servitori, confortabilă...

- Putem face şi baie, continuă Helena, desigur, dacă facem focul cu lemne.

- Nu este tocmai ce-mi doream, mormăi Geoff, dar fu de acord să închirieze casa pentru câteva săptămâni.

Ea era fericită, şi de cum plecă proprietăreasa, se transformă într-o adevărată gospodină, fiind chiar pe punctul de a refuza o servitoare care s-o

ajute câteva ore pe zi. Dar cedă şi sub îndrumarea acesteia învăţă să coasă, să gătească, să facă pâine.

Helena era cât se poate de fericită, deşi uneori, când Geoff era plecat, îşi amintea cu jind de casa ei, de prieteni, de Ruth care se afla acum în India, dar se forţa să nu tânjească după ce avusese cândva, să se mulţumească doar cu dragostea lui Geoff.

îi scrisese o dată mamei de la Paris fără a-i da vreo adresă. îi scrisese că se căsătorise, că era fericită şi că nu regreta nimic, decât că fusese nevoită să plece astfel pentru a se putea bucura de această fericire.

„Te rog să nu mă consideri nerecunoscătoare, mamă, îţi sunt şi voi rămâne o fiică iubitoare întotdeauna. Stiu că ai renunţat la multe pentru a-mi da educaţie, pentru a mă trimite la Lausanne, în speranţa că voi face o căsătorie bună. Dar fericirea mea este Geoffrey şi sper că într-o zi voi obţine iertarea ta şi vom fi din nou apropiate.“

Da, îşi dorea asta din tot sufletul, dar nu mai reveni cu vreo scrisoare, fiind sigură că mama n-o va ierta, n-o va accepta ca soţie a lui Geoff.

Dar veni şi toamna, iar mica lor casă se dovedi o calamitate când vântul începu să sufle prin toate cotloanele, iar în grădină nici nu mai putea ieşi pentru că-şi afunda picioarele în noroi. Servitoarea se mărită şi-i părăsi şi nu mai găsiră pe nimeni care să-i ia locul; focul din şemineu nu făcea altceva

decât să umple casa de fum şi praf, nu mai puteau face nici baie, iar absenţele lui Geoff erau tot mai lungi şi mai dese, iar ea contracta răceală după răceală, şi începu să-şi cam piardă entuziasmul.

Si ceea ce era mai rău începură să se certe; nu acele certuri mici care vin şi trec ca o pală de vânt, ci certuri adevărate în care îşi spuneau cuvinte grele, după care nu se mai împăcau curând.

Acele certuri o speriau. I se părea că Geoff nu mai este bărbatul pe care-l cunoscuse. Nu-l mai putea face să râdă cu glumele şi stângăciile ei. Ba chiar, când reveni acasă după o absenţă îndelungată, el o respinse pentru că mirosea a bucătărie, mai precis a supă de ceapă.

- în casa asta nu mai există nimic altceva decât supa asta oribilă? se răstise Geoff.
- îmi pare rău, dragul meu, dar dacă aş fi ştiut că vii în seara asta aş fi gătit altceva, se scuză ea.
- Bine, nu contează, zise el privind în jur unde, în pofida sărăciei şi a lucrurilor vechi, se vedea că este o curăţenie perfectă. Nu ai nişte brânză, măcar?
- Nu, doar câteva ouă.
- Cât despre o baie nici nu poate fi vorba, nu?

Ea îl privise cu ochii mari de groaza de a-i spune că nici nu mai puteau aprinde focul din baie.

- O să încerc, dragă, se prefăcu ea mulţumită de viaţa oferită de acel soţ care nu mai emitea decât pretenţii.

După zece minute de încercări nereuşite, Geoff o

strigă:

- Parcă spuneai ceva de nişte ouă, Helena!
- Le fac imediat, dragă.

îi luă câteva minute să-şi spele mâinile de parafina pe care o folosea la focul din baie, dar mirosul acesteia nu dispăru şi când îi aduse ouăle lui Geoff, acesta le aruncă fără a le gusta.

- Dumnezeule, oul ăsta are gust de parafină! Helena, nu poţi face nimic ca lumea? Mai bine mă duc la un restaurant să cumpăr ceva de mâncare.

Ea începu să plângă, cu mâinile mirosind a parafină. O, numai dacă s-ar fi oprit vântul acela blestemat câteva minute! Dacă nu s-ar fi întors Geoff fără s-o fi anunţat! Totul părea altfel la lumina zilei!

Se gândi la dormitorul ei confortabil de acasă, la covoarele scumpe în care ţi se afunda piciorul, la focul din şemineu, la lampadarul care arunca o lumină roz, adus de la Florenţa, la felul în care dacă ar fi fost acasă ar fi tratat-o mama cu câteva injecţii şi i-ar fi chemat un medic, cu siguranţă. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult acum decât să se afle în patul acela mare, confortabil, să doarmă liniştită sau să citească!

Se trezi din visul acesta care n-o ducea la nimic bun, se strădui să înghită câteva linguri de supă de ceapă, dar nu mai avu putere să-şi încălzească puţin lapte, sau să-şi pună o buiotă.

Când Geoff veni la culcare se prefăcu adormită,

dar tusea sâcâitoare o trădă şi el izbucni:

- Nu-mi spune c-ai răcit din nou! întotdeauna când vin acasă tuşeşti şi strănuţi!

- N-am aceste răceli pentru că mi le doresc, ripostă ea, ci din cauza umezelii şi a curentului din această casă.

- Cine a vrut să închirieze dărăpănătura asta? Nu tu? Am fi putut merge la Paris.

- Dar îmi doream un cămin! Nu-mi plac hotelurile!

- Un cămin! Sper că ăsta o să-ţi fie de-ajuns! strigă Geoff, scos din răbdări. Mizeria asta!

- Nu este murdar, nu fac altceva toată ziua decât curăţenie! Iar tu nu mă ajuţi cu nimic!

- Cu ce naiba ai vrea să te ajut, Helena? Mama ta a avut dreptate, trebuia să te măriţi cu un bărbat cu bani, care să-ţi asigure şi nişte servitori.

- Nu-mi vorbi astfel, Geoff! Tu ai vrut să te însori cu mine...

- Nici vorbă! exclamă el privind-o rece, cu dispreţ. Helena avea nasul roşu de la răcelile repetate, pe faţă îi şiroiau lacrimile, era nepieptănată... N-aveam chef să mă însor cu tine. Tu m-ai implorat să te duc departe de acele locuri. Aveai până şi biletul de tren! Nu mi-ai dat de ales, a trebuit să te iau de nevastă.

Helena îl privea, considerându-l încă incapabil de asemenea cuvinte.

- Cum poţi spune asta? zise ea printre lacrimi.

- Ce, vrei să spui că nu este aşa?
Helena închise ochii amintindu-şi tot ce se întâmplase. De fapt, el avea dreptate. Ea îl implorase s-o ducă departe de acele locuri.
- Parcă spuneai că mă iubeşti... că vrei să te căsătoreşti cu mine...
- Poate, dar nu atunci şi nu aşa cum am făcut-o. Nu eram pregătit pentru căsătorie.
- O, Geoff, bine că aflu măcar acum adevărul! Păcat că m-am măritat cu tine!
El o privi o clipă, apoi parcă-şi luă inima în dinţi şi începu:

- Helena, dacă asta te doare cel mai tare, află că n-am făcut-o!
- Ce n-ai făcut, Geoff? repetă ea buimăcită.
- Nu m-am însurat cu tine.
- Geoff, cred că nu spui adevărul... vrei doar să mă răneşti cu orice chip... sigur că suntem căsătoriţi.
- Nu suntem, Helena, a fost doar o farsă. Ofiţerul stării civile era un amic al meu... aşa că nu suntem soţ şi soţie.
Helena rămase uluită, incapabilă de a mai scoate vreo vorbă; îl auzi coborând, apoi trântind uşa de la intrare.
Nu erau căsătoriţi. Desigur, aşa stăteau lucrurile, citise asta în ochii lui, în răceala cu care i se adresase. Nu era soţia lui Geoffrey, nu fusese niciodată.

Fusese doar o femeie oarecare, un amuzament pentru el, nimic mai mult.
Lacrimile nu rezolvară mare lucru, ci doar o epuizară şi o ajutară să cadă într--un somn plin de coşmaruri din care se trezi fără a şti dacă nu cumva nu fuseseră reale.
Dimineaţa se simţea prea rău pentru a se mai ridica din pat, iar el nu se întorsese. Nici nu ştiu cât zăcu aşa, dar pe la amiază reuşi să coboare din pat, să se ducă la parter, unde găsi un bilet de la el pe care abia putu să-l citească, pentru că literele îi dansau în faţa ochilor.
Geoff spunea că nu se va mai întoarce. Nici nu credea că Helena îl mai voia acum, când aflase adevărul. îi lăsase ceva bani şi-i sugera să-i scrie mamei ei să se întoarcă în Anglia, pentru că el n-o va mai căuta vreodată.

Spre seară, sosi Madame Dulez cu nişte pâine de casă. Femeia bătu la uşă, dar cum nimeni nu-i deschise intră. Stia că monsieur o lăsă adesea singură pe madame, dar nu-i venea să creadă c-o lăsase în asemenea stare. Doar îl văzuse venind acasă cu o seară în urmă!

Helena căzuse în salonul unde zăcea inconştientă, iar madame Dulez se duse să aducă o altă vecină cu ajutorul căreia o cărară în pat şi-l chemară pe doctorul Daudet, care afirmă că tânăra doamnă trebuia dusă repede la spital. El se miră cum de tânăra englezoaică fusese părăsită de soţ în

asemenea stare, iar madame Dulez îi întinse biletul de la Geoffrey pe care-l găsise pe podea alături de Helena.

- Nu mai are pe nimeni altcineva, biata femeie? întrebă el.

- Pe mama ei, în Anglia, dar cum s-o găsim? se întreba doamna Dulez. De internare în spital nici nu putea fi vorba, aşa că o îngrijiră cum putură, dar cu multă dragoste şi Helena începu să-şi revină abia după o săptămână.

Când văzu că Helena deschide ochii într-un târziu, doctorul o întrebă:

- Draga mea, crezi că soţul dumitale se mai întoarce?

Ea scutură din cap.

- Dar cum putem da de el? Unde să-i scriem?

- Nici nu ştiu unde ne aflăm, dar nici n-aş vrea să-i scrie cineva despre mine, spuse Helena cu multă hotărâre cu toate că era atât de slăbită.

- Nu este bine ce faci, draga mea, insistă doctorul. Poate v-aţi certat, dar este momentul să daţi uitării motivele, pentru că te afli într-o situaţie în care fiecare femeie trebuie să fie îngrijită de soţ.

- Ce vreţi să spuneţi? începu Helena.

- Draga mea, eşti însărcinată, cu siguranţă.

Helena ştiu că nu avea rost să nege sau să protesteze. Aşadar temerile ei se adeveriseră. De aceea era atât de slăbită, de epuizată: era însărcinată.

Se agăţă de braţul doctorului.

- Nu pot avea acest copil, doctore. Vă rog, nu mă forţaţi să-l am.

El nu făcu altceva decât s-o calmeze, s-o asigure că totul va fi bine, să fie curajoasă, căci să ai un copil este cel mai minunat lucru din lume.

Doctorul Daudet şi madame Dulez o îngrijiră, îşi făcură probleme pentru ea, încercând s-o convingă că lucrurile se vor îndrepta, chiar dacă acum păreau fără speranţă. Dar pentru ea situaţia era disperată chiar dacă se simţea mai bine şi putea să se ridice din pat. Trebuia să plece undeva, la Paris sau Londra. Unde era mai bine să meargă?

Insistă ca madame Dulez să ia banii pe care-i lăsase aruncaţi Geoffrey, la plecare.

- Vă rog să-i luaţi, doamnă, pentru că aţi cheltuit de la dumneavoastră foarte mult cu medicamentele pentru mine. Insist să-i luaţi.

După aceea abia realiză că trebuia să plătească şi chiria casei şi rămăsese fără nici un ban. Doamna Dulez văzu că era disperată şi îndrăzni:

- Draga mea, dar mama ta? Nu te va lăsa la greu, îţi este mamă, doar!

Helena îşi adună toate puterile şi-i scrise mamei sale cu durere în suflet, trecând peste mândria ei şi orgoliul rănit:

„Dragă mamă,

Stiu că n-am dreptul să-ţi trimit această scrisoare, dar sunt bolnavă şi disperată, iar Geoffrey m-a părăsit; n-am nici un ban şi nici unde să mă duc.
Helena“

Nu ştia la ce să se aştepte, dacă mama ei va face vreun pas, dacă îi va răspunde măcar la scrisoare. Oricum, nu-şi închipuia ca peste două zile mama ei să intre în încăperea în care zăcea ea.

- Ei bine, am sosit, Helena.

Ea se ridică în capul oaselor, prinse mâna mamei şi o acoperi de lacrimi.

- Mamă... mamă...

Doamna Thorwell era realmente şocată de felul în care arăta acum frumoasa ei fiică, de mizeria în care trăia aceasta singură, îngrijită mai mult din milă de o localnică, o femeie cu mâinile murdare şi nepieptănată, care vorbea în argou.

în felul ei aspru de a fi, doamna Thorwell îşi iubise fiica, dar de la plecarea iresponsabilă a Helenei preferase să se

gândească la ea ca la cineva mort, cineva care ajunsese la acest rezultat nefast prin propria-i voinţă, împotriva căreia ea, Pauline Thorwell, nu avusese cum să lupte.

Pauline ezită o clipă, apoi prinse mâna mică a Helenei în palmele sale.

- Gata, Helena, de- ajuns cu lacrimile. Trebuie să plecăm de aici cât mai repede. Voi sta aici cu tine să te veghez să aştept să te înzdrăveneşti şi atunci poate îmi vei destăinui mai multe.

- Da, mamă zise Helena, apoi căzu fericită cu capul pe pernă ştiind că nu mai era singură.

începu, cu ochii aţintiţi în tavan, să-şi spună

povestea atât de dureroasă pentru ea de parcă ar fi fost a cuiva străin.

Doamna Thorwell o ascultă liniştită stând cu mâinile în poală, fără a o întrerupe. La un moment dat, Helena observă doar că mama ei era livid㠄.

Când Helena termină confesiunea, mama ei trase aer în piept, realizând că situaţia era mai grea decât îşi imaginase, dar se agăţă de o singură speranţă pe care o căpătase în timpul destăinuirii Helenei; aceasta era o femeie liberă.

- Cel puţin bine că nu eşti măritată cu criminalul acela, Helena, zise ea în cele din urmă.

- Dar nu văd diferenţa mamă, începu Helena.

- Este un mare avantaj! O să-l uiţi şi te vei putea căsători cu un bărbat decent!

- Ce bărbat decent s-ar mai căsători acum cu mine? Ar fi mai bine să mor!

- Nu vorbi prostii! exclamă Pauline Thorwell. Nici să nu te mai aud spunând vorbele astea! Nici nu realizezi ce vâlvă s-ar crea în jurul morţii tale şi ce bârfă s-ar isca pentru mine şi Ruth! Pentru prima oară în viaţă, Helena, învaţă să te gândeşti şi la consecinţele faptelor tale, la felul în care îi afectează pe ceilalţi! Trebuie să iau legătura cu doctorul care te-a îngrijit. Este francez, nu?

Helena nu răspunse, nici nu bănuia ce se punea la cale.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Helena se gândi la felul în care se chinuise mama ei, cum

trăise în simulacrul acela de casă, şi-şi închipui că probabil suferise foarte mult. Toate eforturile făcute de madame Dulez nu reuşiseră decât să-i pună Paulinei Thorwell la dispoziţie elementele primitive ale vieţii, în care nici măcar apă curentă nu exista.

După ce plătise servitoarea şi pe doctor, doamna Thorwell închiriase o maşină şi o luase pe Helena învelită în pături.

Helena nici n-o întrebă încotro se îndreptau, dar se trezi după câteva ore în casa mătuşii Alice din Bickford.

- Mamă, nu mă lăsa singură aici! se rugă Helena.

- Nu te las până nu te pui pe picioare şi facem planuri împreună, răspunse doamna Thorwell.

Pe atunci, Helena nu înţelese că prin aceste planuri mama ei îl inclusese pe Simon Clurey.

Acesta reapăru în viaţa ei la o zi sau două după ce se ridică din pat.

începu iarna englezească, o vreme cumplit de geroasă şi închisă, iar Helena îşi petrecea tot timpul dormind datorită tabletelor pe care i le administra mama. Dar la un moment dat, aceasta decise că era cazul ca Helena să părăsească patul, să meargă împreună la cumpărături. Atunci, Helena îl întâlni pe Simon Clurey. Acestuia i se lumină chipul la vederea ei.

- Am aflat că te-ai întors dar nu te simţi bine, aşa că n-am îndrăznit să sun, zise el. Sper că ţi-ai

revenit, Helena, zise el cu speranţă în glas.

- Da, mă simt ceva mai bine, confirmă Helena, prezentându-l mamei.

Simon le conduse înapoi spre casă şi atunci ideea înflori în mintea doamnei Thorwell, care-l invită la ceai ziua următoare, invitaţie acceptată cu multă bucurie de Simon, deşi Helena nu manifestă nici cel mai mic interes.

După acea zi, Simon o curta asiduu cu flori, declaraţii de dragoste, care o surprinseră până şi pe doamna Thorwell, căreia el i se confesă că dorea din tot sufletul ca Helena să se mărite cu el într-o bună zi.

- Eşti încă foarte tânără, începu doamna Thorwell; la fel şi acest Simon. Nu cred că are situaţia financiară deocamdată pentru a se căsători, dar cu timpul... trebuie să-i găsim un post mai bine remunerat. Am discutat cu avocatul tatălui tău, domnul Gallant, şi mi-a promis că-l va prezenta unei firme englezeşti de avocatură. Acum când ţi-ai bătut joc de viaţa ta nu mai eşti în situaţia de a putea alege, cred că eşti conştientă de lucrul acesta.

- Doar nu-mi sugerezi c-ar trebui să mă mărit cu acest Clurey, mamă?

- Ba chiar asta fac. El este gata să se însoare în orice clipă cu tine, iar eu nu voi obiecta. Vom face o nuntă mică, aici la Bickford, iar când se va naşte, copilul va fi desigur, considerat o naştere prematură.

- Vrei să spui că acest copil va figura ca fiind al lui Simon? Nu va şti adevărul? întrebă Helena stupefiată.

- Nu este nevoie să-i spui nimic. Va fi un copil născut prematur. Desigur, căsătoria trebuie să se încheie şi mai ales să se consume cât mai repede. Am aranjat să plec la Ruth câteva luni, dar acum îmi voi schimba planurile pentru tine. îi voi spune lui Simon că trebuie să plec, dar că mi-aş dori să fiu prezentă la căsătoria voastră, de aceea va trebui să aibă loc cât mai repede, ca să pot pleca liniştită. Eşti extrem de norocoasă, Helena, mult prea norocoasă şi nu meriţi asta, trebuie să ţi-o spun. Mătuşa Alice îl va invita la cină şi vei avea ocazia să fii singură cu el.

- Mamă, nu pot face asta! ripostă Helena. Simon nu reprezintă nimic pentru mine, iar copilul... cred că este cel mai urât lucru pe care l-aş putea face vreodată...

- Si atunci, cum vei justifica existenţa lui? Vrei să-l naşti în afara căsătoriei? Să fii arătată toată viaţa cu degetul? Helena, trebuie să fii conştientă că nu prea mai am bani şi nici nu intenţionez să împart cu tine toată viaţa ce mi-a mai rămas.

Simon Clurey este un tânăr onorabil, prezentabil şi chiar dacă nu are bani, nici vreun viitor strălucit, este de familie onorabilă. Insist să faci aşa cum ţi-am spus, Helena.

Slăbită şi înfrântă de viaţă, speriată de viitor, se trezi singură cu Simon şi acceptă propunerea făcută

de el.

- Iubito, te rog să nu plângi îi spunea el neîncetat, mângâind-o pe părul ei mătăsos. Poate că te-am cerut prea repede, ar fi fost bine să mai las să treacă timpul. Dar îţi promit că voi face tot ce-mi ceri, tot ce-mi va sta în puteri. {tiu că n-am ce să-ţi ofer, dar tu eşti totul pentru mine. Lasă-mă să am grijă de tine, te rog, acceptă să fii soţia mea...

Helena se lăsă sub influenţa vorbelor lui, fără să ştie ce făcea. După ce trecuse prin dragostea disperată pentru Geoff prin spaima abandonului, a singurătăţii, atenţia şi căldura lui Simon o copleşiră.

Astfel că începu să se pregătească de căsătoria cu Simon şi se trezi în faţa ofiţerului stării civile alături de Simon şi acesta îi puse pe deget verigheta, tot pe degetul de pe care mama ei îi scosese verigheta lui Geoff. Acum era soţia lui Simon Clurey cu adevărat.

Avocatul familiei Thorwell îi găsi lui Simon o slujbă mai bună, cu care putea să-i asigure un trai decent, dar fără nici un fel de extravaganţe Helenei.

Iar când se născu primul copil, doamna Thorwell răsuflă uşurată, căci Helena păstrase secretul.

Din nericire, copilul se născu firav şi cam mic, aşa că nu mai fu necesar să-i spună lui Simon că se născuse prematur. Doamna Thorwell aranjase ca naşterea să aibă loc sub controlul unui medic care abia venise în localitate şi nu prea avea experienţă, iar pe moaşă o plătise triplu ca să nu comenteze.

Cu toate aceste precauţii, doamna Throwell nu lăsă nici acum frâiele din mână, ci îi spuse chiar ea lui Simon.

- Stii, naşterea s-a produs înainte de vreme, pentru că Helena s-a împiedicat ieri şi a căzut. A fost lăsată o perie pe scară de unul din servitori. Stii cum sunt ei, mai neatenţi cu problemele astea. Sper că micuţul nu va avea de suferit.

- Sunteţi sigură că va naşte normal? întrebase Simon îngrijorat.

- Helena este foarte slăbită, trebuie să avem grijă de ea.

- Sigur că da. Aş vrea să mă duc chiar acum la ea.

- Domnule, aveţi un băiat! anunţă la scurt timp moaşa.

Simon urcă scările în fugă.

După ce el coborî şi urcă doamna Thorwell, Helena îi spuse printre lacrimi:

- Nu-l pot privi în ochi, mamă...

- Ba trebuie s-o faci! Din fericire, băiatul seamănă perfect cu tine!

- Mă simt cea mai josnică dintre femeile lumii...

- Nu mai ai ce face acum, iar dacă încerci să mărturiseşti nu vei avea decât de pierdut. înţelegi, Helena?

- Da, mamă, înţeleg, zise ea şi închise ochii de parcă lumea devenise dintr-o dată prea urâtă pentru ea.

Simon urcă din nou, cu ochii în lacrimi de fericire.

- Iubita mea, zise el, te simţi bine?
- Sigur că da, îl asigură ea. Nu-ţi face probleme, Simon.
- Este atât de mic copilul nostru încât mi-e teamă să-l iau în braţe, se confesă el.
Doamna Thorwell interveni la momentul oportun.

- Doar s-a născut prematur! Cum ai vrea să arate? Acum ar trebui să-i lăsăm să se odihnească, dragul meu.
Simon o mai privi o dată pe soţia sa cu dragoste, apoi coborî în vârful picioarelor.
Doamna Thorwell răsuflă uşurată, apoi se duse după el.
- Nu fi îngrijorat; naşterea următoare va fi mai uşoară, îi spuse lui Simon.
- încă o naştere? întrebă el îngrozit. N-aş putea s-o mai supun încă o dată la astfel de chinuri.
Dar o făcu desigur şi astfel apărură Alison, un an mai târziu, micuţa Paulette la patru ani şi John după alţi patru.
în tot acest timp, Helena nu ai auzi nimic despre Geoff Pellet şi cu timpul nici nu se mai gândi la el. De aceea i se păru ciudat că Ruth îi amintise tocmai acum de el, după atâţia ani, dar şi mai ciudat să se trezească faţă în faţă cu el.

Capitolul 5

Când Helena îşi reveni după şocul de a se fi trezit faţă în faţă cu Geoffrey Pellet, îşi văzu familia

adunată cu feţe îngrijorate în jurul ei, Simon încercând s-o facă să bea puţină apă, Alison făcându-i vânt cu un ventilator, iar John privind-o speriat, de la piciorul sofalei pe care o aşezaseră.

Helena se ridică în capul oaselor, simţind cum mintea i se limpezeşte, ruşinată că leşinase în prezenţa unei persoane necunoscute.

Alison îi spuse ca s-o liniştească:

- Nu-ţi face probleme, mamă iubită, zise ea. Giles a realizat că nu te simţi bine şi a plecat. A telefonat să ne întrebe dacă ţi-ai revenit.

Giles!

Da, desigur, acum nu mai era Geoffrey Pellet ci Giles Paraway! Helena închise ochii din nou, de parcă n-ar fi vrut să se mai trezească, să-şi amintească ce văzuse şi ce simţise. Dar nu se înşela; îl avusese în faţa ochilor chiar pe Geoffrey Pellet!

- Am trimis după doctor, draga mea, vorbi Simon. Cum te simţi?
- Acum mă simt bine, nu mai am nimic. Ce copilărie din partea mea! Nu am nevoie de doctor, nu se întâmplă nimic ciudat cu mine.

Simon o împinse cu blândeţe înapoi pe perne.

- Vom afla imediat ce este cu tine, tocmai pentru că nu ţi s-a mai întâmplat.

Doctorul Hewlett, un vechi prieten al familiei, îi zâmbi intrigat.

- Ai muncit prea mult, ca de obicei, nu-i aşa, Helena? Voi femeile, nu vă cunoaşteţi limitele nu

ştiţi când să vă opriţi. Nici un bărbat n-ar rezista la munca pe care o face o gospodină. De ce te suprasoliciţi, Helena?

- Acum mă simt foarte bine, nu mă doare nimic, şi oricum nu muncesc mai mult decât alte femei.

- Si ai leşinat pentru că te simţi foarte bine? Du-te înapoi în pat şi odihneşte-te.

- Dar pregăteam cina... începu ea, dar Alison o opri.

- Cine crezi că are chef de mâncare văzându-te aşa?

La plecare, doctorul îi spuse lui Simon:

- Nu pare ceva serios, dar cred că este suprasolicitată, iar natura îşi spune cuvântul. Dar Helena este prea tânără pentru a se pune problema menopauzei.... Las-o să se odihnească, mai precis forţeaz-o să stea liniştită, Simon.

Simon îşi făcea probleme, cu toate cuvintele liniştitoare ale doctorului iar Alison abia aştepta ca Helena să se simtă bine şi să facă invitaţia pentru Giles.

Dar Helena n-o făcu şi cu toate astea, într-o zi, când ridică receptorul auzi vocea lui Giles.

- Tu eşti, Helena? Stii cu cine vorbeşti, nu?

Ea nu putu să articuleze nici un cuvânt. Păli şi se prinse cu mâna de marginea mesei.

- Eşti uimită, nu? îi spuse el cu acel glas amuzat pe care ea îl cunoştea prea bine. Sper că te simţi mai bine acum. Vreau să te văd. Spune-mi, unde ne putem întâlni?

- Nu vreau să te mai văd vreodată, murmură ea. El începu să râdă.
- Va trebui să ne vedem, Helena, fie că vrei, fie că nu...Să te mai sun?
- Nu! Nu! exclamă ea disperată, pentru că se deschisese uşa şi apăruse fiul ei Brian.
- Ce faci, draga mea? o întrebă Brian prinzând-o drăgăstos după umeri. Te simţi mai bine? Eşti totuşi prea palidă...Am primit scrisoarea lui Alison şi am venit imediat.

Brian participa la un curs postuniversitar; semăna perfect cu mama sa, cu acelaşi păr blond, ochii albaştri.

- Mă simt destul de bine, murmură Helena aşezându-se pe un scaun. O, acest coşmar numit Geoffrey nu va lua sfârşit niciodată? Mă bucur că ai putut veni fiule, zise ea cu glas tare. Rămâi câteva zile?
- Nu mamă, din păcate va trebui să plec diseară. Am împrumutat maşina unui coleg. Mama, vreau să cunoşti pe cineva. O fată.
- O fată? repetă Helena.
- Da, o cheamă Lois Garner şi ştiu că-ţi va plăcea, este o persoană minunată.

- V-aţi logodit? îl întrebă Helena.
- Oficial, nu, dar i-am cunoscut părinţii, sunt nişte oameni drăguţi şi au fost de acord să ne logodim imediat ce primesc confirmarea pe post. Nu ne vom căsători decât peste un an sau doi. Lois lucrează în cercetare. Ce zici mamă, ţi-o aduc în

seara asta? Sau nu te simţi bine să primeşti oaspeţi şi lăsăm pe altă dată?

- Te-ar deranja, Brian? Nu mă simt încă destul de bine pentru ca s-o primesc cum se cuvine.

- Ea ştie că nu te-ai simţit prea bine. O să mă întâlnesc cu ea la şase, ne plimbăm şi apoi plecăm înapoi.

Brian ieşi din încăpere, dar se întoarse aproape imediat.

- Mamă, te caută cineva, un domn Paraway. Aşa aţi spus? se întoarse el spre bărbatul care stătea în cadrul uşii.

Helena sări în picioare.

- Bună ziua, reuşi să murmure. El este fiul meu, Brian. Domnul Paraway, prietenul lui Alison.

Cei doi se măsurară din priviri, dar nici unul nu întinse mâna.

- Bună ziua, zise Brian destul de rigid, nu cred că ne-am mai cunoscut.

- A fost o plăcere prea mult amânată, zise Giles. Abia aşteptam să-l cunosc pe fratele lui Alison, vreau să spun pe cel mare, căci pe celălalt l-am cunoscut deja.

- O să aduc nişte pahare, mamă, zise Brian şi dispăru.

- Nu trebuia să-ţi permiţi să vii aici, şuieră Helena.

- Din contră, trebuia s-o fac de mai mult timp. Pot fuma aici? întrebă Giles scoţând o tabacheră luxoasă din aur. Totul era de foarte bună calitate la

Giles; purta un costum foarte bine croit, un inel cu diamant, nu mai semăna deloc cu cel pe care ea îl văzuse ultima oară pe coastă. N-ar fi trebuit să leşini, Helena, puteai strica totul. Cine ştie ce aş fi putut spune...

- Sper că n-ai...

- Nu, iubito, n-am spus nimic, sunt discreţia întruchipată...

- Spune-mi, Geoff, ştiai că urma să te întâlneşti cu mine? îl întrebă Helena.

- Mă numesc Giles Paraway acum. Geoffrey Pellet a murit, sau aşa să zicem; depinde de tine... Stiam că va trebui să te întâlnesc, dar mi-am închipuit că nu vei fi de acord cu venirea mea aici.

- Sigur că n-aş fi fost! De ce să vii în casa noastră?

El îşi scoase ţigara de foi cu mişcări lente, înainte de a-i răspunde:

- Ce să-ţi răspund, Helena? Hai să încep cu ce este mai simplu. Am venit pentru că Alison a vrut să mă prezinte părinţilor.

- Cum ai îndrăznit să te legi de fiica mea?

- De ce să n-o fi făcut? Alison este de fapt pivotul în jurul căruia se învârte totul. Se consideră logodită cu mine.

- Imposibil! Oribil! exclamă Helena. Ai de două ori vârsta ei, Geoff!

- Iubito, nu uita că numele meu este Giles. Nu uita asta, pentru că vei produce confuzie.

- Pot să-ţi spun oricum, pentru că nu ne vom

mai întâlni.
El începu să râdă.
- Faci o mare greşeală, Helena; sper că mă vei lăsa să-ţi spun pe nume pentru că suntem aceeaşi generaţie, doar nu vrei să-ţi spun mamă? Geoff pufni în râs.
- Stii ce? Spune de ce ai venit şi dispari! Prezenţa ta este dezagreabilă.
- Am venit să te revăd şi să cunosc familia viitoarei mele soţii.
- Indiferent de motivul pentru care ai reapărut, nu cred că vorbeşti serios cu privire la Alison...
- De ce nu? In afară de diferenţa de vârstă...
- Nici să nu te gândeşti, Geoff! Este ca şi cum...
Ea nu mai apucă să-şi termine ideea.
- Incest? Ăsta era cuvântul? Nu este valabil, draga mea, între mine şi fiica ta nu există nici o legătură de sânge.
în clipa aceea, Helena realiză că el ştia despre Brian, că era fiul lui.
Helena căzu realmente într-un scaun, speriată de moarte.
- Sigur că ştiu de Brian, draga mea, dar nu te-am deranjat cu nimic în aceşti ani. Acum douăzeci de ani m-am întors în mizeria aceea în care te lăsasem, dar nu foarte repede din cauza afacerilor care m-au purtat departe de

acele meleaguri, nu te-am găsit şi acea femeie cum o chema... Dufois, Dulez... mi-a spus totul. De la ea

am aflat că a apărut mama ta şi te-a luat de acolo şi am realizat că nu avea rost să te mai deranjez. Totuşi, n-am fost sigur că ai reuşit să scapi de copil, până acum câteva luni...

- Cum ai aflat? murmură Helena.

- Printr-o coincidenţă. Interesele mele financiare m-au dus la firma de avocatură Galton, unde l-am întâlnit pe soţul tău. El nu era în birou şi am fost invitat să aştept. Pe biroul lui se afla o fotografie de familie, în care te-am văzut, draga mea. Trebuie să recunosc că nu te-ai schimbat prea mult. Apoi, după ce m-am uitat fascinat la fotografia ta timp de câteva clipe am observat băiatul... am ştiut imediat...

- De unde? îmi seamănă perfect...

- Exact. Dar te-ai uitat vreodată cu atenţie la urechile lui? Uită-te şi la ale mele. Helena nu se mai uită pentru că-şi amintea perfect urechile lui, care se îngustau foarte mult spre vârf, semănând cu ale unui faun.

- Sper că nu vrei să revendici paternitatea acum! exclamă Helena.

El începu să râdă.

- Nici vorbă, draga mea! Ce să fac cu un fiu atât de mare? Simon mi-a ţinut locul destul de bine...

- Simon îi este tată în toate privinţele...

- Aşa este, dar cred că nu ştie... m-am informat că la data naşterii băiatului erai deja măritată cu Simon Clurey. Stie?

- Nu, şi sper că nu-i vei spune, vestea asta l-ar

ucide.
- Stai liniştită, nu asta intenţionez, altceva mă interesează.
- Cine? Alison, presupun.
- Da, sunt îndrăgostit de copila asta, care seamănă cu cea care ai fost tu cu douăzeci de ani în urmă.
- Doar nu vrei să spui că m-ai iubit la vreme aceea!
- Nu are rost să te mint, Helena, te-am iubit la început căci erai fermecătoare, copilăroasă, inocentă, educată.
- Si consideri c-a fost bine cum ai procedat?
- Poate că n-aş fi procedat aşa dacă nu te-ai fi agăţat disperată de gâtul meu; cred că-ţi aminteşti că ai fugit cu mine.
- Cu toate astea, nu te poţi însura cu Alison.
- Asta rămâne de văzut. Stii că ea se consideră logodnica mea?
- Nu, fără consimţământul nostru.
- De data asta, n-am de gând să fug cu ea, aşa cum am făcut cu tine. O voi face legal, cu o nuntă fastuoasă, având desigur binecuvântarea părinţilor. Vreau să mă accepţi, Helena.
- Niciodată!
- Cred că realizezi că te afli într-o poziţie cam dificilă.

în clipa aceea apăru Brian.
- Mamă, am adus-o totuşi pe Lois...

Helena se ridică şi prinse uşurată în mâinile sale

palmele fetei.

- Draga mea, sunt fericită că Brian te-a adus la noi. Dânsul este domnul Paraway. Miss Garner.
- Mă bucur că te cunosc, miss Garner. Poate ne vom revedea, zise el cu curtoazie şi se ridică. Te invit cu această frumoasă domnişoară la clubul meu, Brian.
- Mulţumesc, dar suntem foarte ocupaţi amândoi deocamdată.
- Nu vă mai obosiţi să mă conduceţi, zise Giles şi nimeni nu mai spuse nimic până nu auziră uşa trântindu-se.
- Ce figură detestabilă, comentă Brian.
- Draga mea, pot să-ţi spun Lois? o întrebă Helena pe tânără.
- Desigur, doamnă Clurey. Vă simţiţi mai bine ? Am auzit că aţi fost bolnavă.
- Da, mă simt mai bine acum, confirmă Helena. Lois Garner era exact genul de fată pe care l-ar fi ales pentru fiul ei, se gândi Helena plăcând-o foarte mult. Era tânără, plină de candoare. Se vedea că sunt foarte îndrăgostiţi. Aveau pasiuni, sfere de interes comune. Lois îl va ajuta pe Brian, se gândi Helena. Nimic nu trebuia să distrugă ce era între ei. Când Lois, oferindu-se să pregătească singură ceaiul, se duse la bucătărie, Brian o privi pe Helena.
- Ce zici, mamă?
- E încântătoare.
- Dar ce căuta acest Paraway aici, mamă?
- Voia să ştie cum mă simt.

- De ce l-ar interesa?
- Este prietenul lui Alison!
- Cu cât va scăpa mai repede de el...
- Stii ceva despre el, Brian?
- Nimic concret, dar se vede de la o poştă că este o creatură detestabilă. Si mult prea bătrân pentru Alison. Un bărbat de vârsta lui să umble după o copilă... nu mi se pare normal... are pe undeva vreo nevastă, probabil. Dar lasă-l în seama mea, îi voi cerceta eu trecutul.
- Dragul meu, fii foarte atent! Alison va putea curând să decidă singură...

Brian se încruntă.

- Bine, în acest caz n-o să fac prea mare vâlvă, dar n-o s-o las să se mărite cu el...
- Nu face nimic în acest sens, dragul meu, lasă-l pe tata.
- Bine, las totul în seama voastră, zise Brian ridicându-se, pentru a o aduce pe Lois de la bucătărie.

Capitolul 6

Două sau trei săptămâni mai târziu, Helena se afla în baie curăţând robinetele, pentru că deşi Simon îi angajase o femeie s-o ajute, aceasta o lăsase baltă. De data asta, se îmbolnăvise unul din copiii femeii. Helena, fiind şi ea mamă, o înţelegea foarte bine. Vru să iasă din baie auzind sunetul telefonului, dar doamna Oliver care-şi târşâia papucii scâlciaţi chiar

prin faţa telefonului ridică imedat receptorul.
- Da? Nu este doamna Clurey. Sunt Florence Oliver, zise femeia chicotind. Vreţi s-o chem pe doamna Clurey? Cred...
Dar Helena coborâse repede scările
- Mulţumesc, doamnă Oliver, dar nu este nevoie să răspundeţi la telefon.
Aceasta o privi sfidător.
- Nici nu aveam intenţia, dar dacă tot eram aici...
- Oricum, vă rog să n-o mai faceţi, i-o reteză Helena, apoi zise: sunt eu, doamna Clurey.
Auzi vocea lui Giles Paraway.

- Asta a fost chiriaşa ta?
- Da. Helena se întoarse spre doamna Oliver care continua să asculte convorbirea. Te rog să te duci în partea dumitale de casă.
- Sigur că da! exclamă doamna Oliver, dar Helena era sigură că nu se depărtase prea mult, pentru a nu-i scăpa nimic.
- Ce doreşti? i se adresă Helena lui Giles. Parcă ţi-am spus să nu mai telefonezi!
- Este doar un telefon de curtoazie, draga mea! Am vrut să aflu dacă ţi-a trecut supărarea.
- Nu este nevoie să suni, zise Helena, dar nu îndrăzni să pună receptorul în furcă, ştiind că astfel îl va face să insiste.
- Să încerc mai târziu, Helena? insistă el.
- Nu, răspunse ea şi închise.
Aşa cum îşi imaginase, doamna Oliver se afla pe aproape.
- Doamnă Oliver, chiar trebuie să repet mereu

rugămintea să rămâi în partea dumitale de casă? Si mai ales să nu mai răspunzi la telefon? Am stabilit de la început că este doar al familiei mele, aşa că pe dumneata nu are cine să te caute la acest număr.

Doamna Oliver răspunse cu insolenţă.

- Erai la etaj, iar eu foarte aproape, aşa că am vrut să te ajut doar. De unde să ştiu că era prietenul dumitale nu al lui Alison, dacă tot vine pe aici când ea este la serviciu?

Helena se înfurie.

- Te rog să nu fii impertinentă, doamnă Oliver. Te-am rugat de nenumărate ori să-ţi găseşti altă locuinţă, ar fi bine s-o faci mai repede.

- Lasă glumele astea, doamnă Clurey. Legea este de partea mea. Atâta vreme cât îmi plătesc chiria, nu mă poţi da afară. O să stăm aici atât cât vom vrea. Asta e legea!

- Legea nu ne obligă să suportăm pe cine nu vrem şi acum avem nevoie de toată casa pentru copiii noştri!

- încearcă numai să ne dai afară! Vremurile s-au schimbat, dar în favoarea noastră, a clasei muncitoare. Legea este cu noi, lady Clurey! pufni ea dispreţuitor.

Doamna Oliver avea dreptate. Legea era de partea ei, iar ea şi Simon nu puteau face nimic dacă lucrurile continuau tot aşa.

Helena se întoarse la munca ei, dar gândurile îi

eau departe, la vizitele tot mai dese ale lui Giles Paraway, chiar când Alison nu era acasă. Vorbele doamnei Oliver că avea o idilă cu prietenul fiicei sale o revoltaseră.

Continua să muncească mecanic, pregăti masa de seară, cusu câţiva nasturi la o cămaşă a lui Simon, apoi curăţă bocancii lui John, spălă o bluză lăsată de Alison la înmuiat până când se trezi cu Giles Paraway chiar în spatele ei.

- Am intrat pe poarta dinspre grădină ca să nu mă mai vadă nimeni, zise el.

- Aş fi preferat să suni la sonerie, îi spuse ea cam lipsită de chef.

- Chiar nu vrei să mă tratezi ca pe unul de-al casei?

- Nu eşti de-al casei şi aş vrea să încetezi vizitele astea, Giles.

- Stii bine că nu voi face asta, Helena, îi spuse el zâmbind.

- De ce mă chinui astfel ? îl întrebă ea deodată. Ai obţinut ce ai vrut. Te-ai impus în familia noastră şi m-ai obligat să-ţi permit s-o vizitezi pe Alison. De ce vii când nu este acasă?

- Nu realizezi? Să te văd, draga mea. Eşti încă foarte atrăgătoare şi simt că nu te-am cunoscut niciodată cu adevărat. Dacă aş fi avut mintea de acum, nu te-aş fi părăsit.

- Mă bucur că ai realizat în cele din urmă că nu mai sunt fata pe care ai înşelat-o. Sunt femeie în

toată firea, Giles, soţia lui Simon Clurey, iar tu nu mai însemni nimic pentru mine.

- Regret, pentru că tu mă interesezi mai mult ca fiica ta.

- Atunci, las-o în pace!

- Asta înseamnă că dacă o voi face, vei fi mai amabilă cu mine?

- Niciodată. Tot ce vreau este să ne laşi în pace, pe mine şi familia mea.

- Helena, revino! Mă cunoşti doar şi ştii că nu renunţ prea uşor! Crezi că aş pierde vremea pe aici dacă n-aş şti că am ceva de câştigat? închipuie-ţi ce dezolată ar fi Alison dacă ar observa că mă interesez' mai mult mama ei! Alison este foarte îndrăgostită de mine, iar tu ştii prea bine ce înseamnă asta. Stii şi ce înseamnă să ai un iubit ca mine.

- Nici nu cunoşti semnificaţia cuvântului!

- Odinioară am crezut că-l ştiu.

- L-ai folosit doar pentru a decepţiona o fată care credea în tine!

- Draga mea Helena, mi-era imposibil să-ţi ofer tot ce voiai, nu eram un Sir Galahad.

- Aşteptam dragoste, bunătate şi decenţă, dacă asta ţi s-a părut prea mult, Giles... cum te cheamă... Paraway! Nu pot face nimic s-o feresc pe Alison de tine? Să nu te las să-i strici viaţa?

- N-am de gând să-i stric viaţa fetei tale. Te asigur că voi fi un soţ model. Sunt pregătit acum să

mă aşez la casa mea să fiu un om fără pată.

- N-o iubeşti! Nu eşti capabil de sentimente!

- Poate că nu, dar nici nu sper să obţin prin căsătoria cu Alison numai o soţie frumoasă.

- Dar ce altceva? Bani? Nu avem, îl informă ea.

- Nu bani, draga mea. Am destui şi pot face şi mai mulţi dacă vreau. De fapt, tu n-ai ştiut niciodată prea multe despre mine, despre felul în care mi-am început viaţa.

- Nici n-aş vrea să aflu.

- Stai jos, draga mea, şi nu mă mai privi acuzator cu ochii ăia frumoşi ai tăi, n- ai de ce să te temi de mine, te asigur. Lasă lucrurile să decurgă lin şi nu se va întâmpla nimic rău. Nici nu ştii ce mult m-am schimbat; sunt un domn, acum!

Helena se aşeză.

- M-am născut de o familie foarte săracă. Tata era zugrav, un om care trebuia să trudească din zori până în noapte pentru ca să ne asigure mâncarea, nimic mai mult. Trăiam într-o colibă la marginea satului, iar când am mers la şcoală am fost pus să mă adresez colegilor mei cu sir şi să-mi ridic şapca în faţa lor. Mai apoi, am reuşit să ajung funcţionar. Am plecat la Londra şi folosindu-mi mintea, am reuşit să pun la cale mici afaceri. De asta ţi-am spus că mă bucur că Brian mi-a moştenit mintea. Din nefericire, foarte curând am intrat într-un grup de studenţi, pe care i-am cunoscut la nişte pariuri, sau la partide de box. Mi s-a părut că mă

tratează ca pe un egal, dar foarte curând am realizat că mă luaseră doar ca să aibă un partener de distracţie pentru week-end. Nu mă mai includeau în planurile lor după asta. Am înţeles că de fapt, deşi făceam parte din grup nu eram acceptat ca unul de- ai lor. Curând, au început să mă pună să le car lucrurile, să le fac servicii. Am început să-i urăsc, dar asta m-a îndârjit foarte tare. îţi spun doar ţie, Helena, că asta m-a făcut să apuc pe drumul pe care am ajuns acum!

Am lăsat în urmă dragostea noastră, sau cum vrei să-i spui tu acum, deşi eram îndrăgostit nebuneşte de tine, dar nu m-aş fi aventurat să fug cu tine dacă n-aş fi ştiut că eşti Helena Thorwell şi că poţi reprezenta pentru mine măcar iluzia unei vieţi bune. Mama ta, dacă ar fi avut puţină minte, m-ar fi acceptat şi atunci nu te-aş mai fi lăsat baltă, aşa cum am făcut. Dar ea n-a avut sclipirea de geniu ca să întrevadă ceva bun în mine. Am încercat de multe ori să

comunicăm cu ea, dar ştii că a fost în zadar. Aşadar, ai devenit pentru mine o pierdere de timp din punct de vedere al avansului meu social, căci asta căutam şi asta caut şi acum. Acum înţelegi de ce am revenit în viaţa ta? Nu în viaţa lui Simon Clurey, un biet funcţionar dintr-un birou de avocatură, ci în a lui sir Simon Clurey de Holt. Acum înţelegi?

Helena îl ascultase fără a-l întrerupe. Dacă n-ar fi reprezentat o ameninţare atât de mare pentru

familia ei poate n-ar fi avut puterea să-l asculte.

- Ştii ce doresc, de fapt? Sigur că ştii. Ca prieten al familiei Clurey, ca ginere al lui sir Simon Clurey, voi intra în acea clasă socială şi mă voi putea înfrunta cu aceia care m-au pus de multe ori să le car bagajele. Asta este povestea mea. Interesantă, nu?

- Vrei să spui că te vei însura cu Alison, vei rămâne în cercul nostru de prieteni şi ne vei urma chiar şi la Holt?

- Sigur că da. Poţi să mă învinuişti pentru asta? Am ajuns aici tocmai pentru că n-am pierdut nici o şansă, iar când ţi-am văzut fotografia în biroul avocatului Galton, mi-a sunat un clopoţel în minte. Am înţeles că mi se dădea o altă şansă. Mi-am amintit că am citit în ziar că atunci când va muri sir Curtis Clurey, titlul lui va fi moştenit de un funcţionar de la un birou de avocatură, Simon Clurey, soţul tău. Am făcut investigaţii, am aflat de Alison şi aşa am ajuns la tine.

- Eşti sadic, Giles, zise Helena dintr-o suflare.

- Nu este adevărat. Mi-am stabilit o ţintă şi o voi atinge. A venit cineva?

Era Alison, care se întorcea mai devreme de la slujbă. Fu surprinsă să-l vadă pe Giles discutând cu mama ei.

Helena se îndreptă spre fiica ei, roşind.

- Alison, draga mea, ai venit mai devreme. S-a întâmplat ceva?

- Nu, a sunat cineva şi mi-a transmis că sunt

aşteptată acasă. Ai păţit ceva? Tu, Giles, ai făcut o glumă?

- Nu, draga mea, deşi mă bucur mult să te văd. Abia am venit. Treceam pe aici şi m-am gândit să văd cum se simte mama ta.

- Ai păţit ceva, mamă? Nu arăţi prea bine. Eşti cam palidă!

- Nu am nimic, draga mea, cred că ţi s-a transmis mesajul altcuiva, dar imediat îşi imaginăcu o strângere de inimă că acea îngrozitoare doamnă Oliver fusese autoarea.

- Poate, mamă, dar acum, dacă tot am venit, tu de ce mai pleci, Giles? Stai jos să mai vorbim. Vine şi John?

- Nu, este la Robinson.

- Vrei să plec, Helena? o întrebă Giles în şoaptă.

- Ce mai contează acum dacă pleci sau rămâi?

Helena nu avea nici o scăpare. îl acuzase că fusese un
nemernic şi chiar aşa fusese. Dar el nu va ezita şi-i va spune tot adevărul lui Simon, dacă refuza să-l accepte pe el şi planurile lui, iar asta l-ar distruge pe Simon.

Ceea ce-i spusese lui Ruth era adevărat; nu-l iubise pe Simon când se căsătorise cu el. Nici nu simţise pasiune sau sentimente năvalnice pentru el, aşa cum simţise pentru Geoff. Dar cu trecerea anilor ajunsese să simtă mai mult

decât atât pentru Simon, ceva fără de care n-ar fi

putut trăi acum. Se crease între ei o legătură indestructibilă, o legătură pe care numai timpul putea s-o rupă. în ani, deveniseră o singură fiinţă, împărţiseră aceleaşi probleme, găsiseră împreună soluţii, iar casa era pentru ei centrul existenţei.

Acum îl iubea cu adevărat pe Simon, din toată inima pentru dragostea lui necondiţionată, pentru siguranţa pe care i-o oferise, depindea realmente de el.

Dacă ar afla Simon cum fuseseră lucrurile cu adevărat! Dacă ar afla că a fost tras pe sfoară, că Brian nu era fiul lui, Brian, pentru care făcuse sacrificii, de dragul cui acceptase să primească acel titlu de nobleţe. Iar Brian cum va accepta adevărul?

Ce ruşine, ce dezonoare pentru amândoi!

Helena se ridică şi-i lăsă pe cei doi să discute, conştientă că Alison o privea ciudat.

Paraway nu plecase încă la venirea lui Simon.

- O, tu eşti, Paraway! exclamă Simon.

Alison se grăbi să-l oprească pe Giles, care voia să plece.

- Sper că nu te gândeşti să nu rămâi la cină, Giles?

- Nu vreau să fiu neprimitor, dar nu ne-ai putea vizita în altă zi? spuse Simon. S-a întâmplat ceva şi am de rezolvat împreună cu soţia mea mai multe probleme.

- Ce s-a întâmplat, tată? întrebă Alison.

Simon ezită la început apoi începu să explice.

- Cei de la Holt insistă ca eu şi mama să mergem mâine acolo.

- Si eu? întrebă Helena. De ce?
- Da, numele tău a fost menţionat în mod special, ca şi cele ale copiilor. Pe John cred că-l vom lăsa câteva zile cu Ruth.
- S-a întâmplat ceva cu sir Curtis?
- M-a sunat medicul lui şi mi-a spus că vrea să ne vadă, aproape că m-a obligat să accept.
- Vreţi să duc eu? se oferi Giles. Este mai aproape dacă mergem cu maşina, altfel va trebui să schimbaţi trenul şi va fi obositor pentru doamna Clurey.
- Nu vrem să te deranjezi pentru noi, îl opri Simon.
- Nu este nici un deranj, din contră, va fi o plăcere să călătoresc cu viitoarea mea soţie!

Simon nu era deloc fericit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar nu mai putea protesta pentru a nu-şi supăra fiica.

- în acest caz... la ce oră plecăm?
- Eu m-aş simţi mai bine cu trenul... începu Helena. Crezi că este cazul să ne punem într-o situaţie dificilă introducând un străin în familie?
- Mamă, Giles nu este tocmai un străin! exclamă Alison. Este logodnicul meu!
- Sper că nu-i vei spune asta lui sir Curtis, interveni Simon cu oarecare severitate. Nu doreşte oaspeţi neinvitaţi.

Cu toate acestea, Giles păşi alături de ei la Holt a

doua zi şi fu prezentat doamnei Potter menajera lui sir Curtis,

ca „logodnicul lui Alison“ care a avut amabilitatea de a-i aduce cu maşina pentru a o scuti pe Helena care nu suporta prea bine oboseala călătoriei.

Cu toate că Holt nu mai era ce fusese o dată, era încă unul dintre cele mai însemnate castele din Anglia, cu parc propriu, păduri, ape curgătoare, heleşteu, cu animale, sere.

- Sir Curtis vă roagă să luaţi masa singuri, pentru că nu se simte bine. Să sperăm că până veţi servi masa va putea să vină şi dânsul. Mai sunt aici domnii Mace, medicul, şi Earnley, avocatul lui sir Curtis. Vă invită să vă simţiţi ca acasă. Rămâne şi domnul Paraway? întrebă femeia, foarte politicos.

- Dacă nu consideraţi că abuzez de ospitalitatea lui sir Curtis, vorbi Giles înaintea tuturor.

Menajera îi aruncă o privire suspicioasă, Helena roşi, dar Giles nu păru stânjenit.

Cu toate acestea, după ce femeia plecă, Brian îi spuse:

- Nu mi s-a părut că ai fost invitat să rămâi, Paraway.

- Dragul meu, o fac doar pentru mama ta. Ce facem, nu bem nimic?

- Sigur că nu, i-o reteză Simon. Doar Helena ar trebui să bea ceva tonic. Tu, Alison?

Alison bău ceva răcoritor, iar Brian spuse:

- Este un castel minunat, tată, dar se vede că nu i s-a mai acordat atenţie ca altădată.

- Da, este minunat. Bei whisky, Paraway?

- Mulţumesc, este cam rece pentru perioada asta a anului, sau poate că încăperea este prea mare şi greu de

încălzit. îmi imaginez că îngrijirea acestui parc costă cam mult... dar cred că nu se pune problema banilor.

El era singurul care se simţea în largul său aici. Familia Clurey acceptase situaţia asta ciudată care se ivise din senin ca o povară pentru ei.

Doamna Potter reveni pentru a-i conduce în camerele lor.

- V-am oferit o cameră din aripa de vest, domnule Paraway, spuse menajera. Vă rog să mă însoţiţi.

- îmi va face o deosebită plăcere, doamnă, zise Giles cu toate că era conştient că era privit ca nefăcând parte din familie.

- Sper că sir Curtis nu va considera inoportună prezenţa mea, dar fiind logodit cu Alison Clurey, pot fi considerat un viitor membru al familiei.

Femeia nu comentă, dar îl privi cu oarecare dispreţ, după cum i se păru lui.

Masa fu o adevărată desfătare. Doctorul şi avocatul erau obişnuiţi ai casei şi vorbiră despre felul în care arătase acest castel, despre măreţia de odinioară, dar şi Giles se simţi foarte bine şi nestingherit. Spre uimirea tuturor, Alison apăru cu un superb inel cu diamant pe deget, aşa că Giles avu toate atuurile să se considere al casei.

După masă, Simon fu invitat să-şi vadă vărul cu care avu o scurtă discuţie formală, iar apoi sir Curtis apăru să-i cunoască şi pe ceilalţi. Era un om bolnav, i se citea cu uşurinţă suferinţa din priviri, era foarte palid, dar insistă să le arate castelul şi principalele încăperi, desigur, sprijinindu-se în baston.

Giles Paraway interveni în toate discuţiile, aproape fiind singurul care vorbea cu sir Curtis. Sir Curtis iubise mult acest castel în care investise mari sume de bani. Simon părea depăşit de ceea ce vedea, Brian era trist, iar Helena trăia un coşmar; doar Alison se bucura de succcesul logodnicului ei, pe care-l considera unul dintre cei mai inteligenţi bărbaţi din lume.

- Giles este fenomenal! exclamă ea când observă că sir Curtis vorbea mai mult cu Giles care se pricepea la toate, până şi la creşterea cailor.

Alison n-avea de unde să ştie că faimosul ei logodnic citise mult despre acestea în ultimele două săptămâni pentru a putea părea informat în domeniu. Cu acestea, reuşise să apară în ochii lui sir Curtis cel mai interesant oaspete.

Helena renunţase să-i mai opună rezistenţă lui Giles; se resemnase la gândul apropiatei logodne a lui Alison cu fostul ei iubit.

La sfârşitul săptămânii în care familia Clurey nu se simţise în largul său, avocatul lui sir Curtis le spuse că acesta făcuse un nou aranjament. în locul agentului său, Fanshaw, îl numise pe Paraway.

Familia Clurey rămase mută de uimire. Era ultimul lucru pe care vreunul din ei, cu excepţia lui Alison, îl dorea. Asta însemna că Giles Paraway era parte integrantă din viaţa lor. Avocatul continuă:

- Sir Curtis doreşte ca domnul Paraway să-şi înceapă munca imediat. Se va întoarce la Holt imediat ce îşi va

aranja afacerile pe care le derulează în prezent. Va trebui să discutăm între timp problema testamentului lui sir Curtis. A, iată-l pe domnul Paraway, zise el, fericit că-l vedea pe Giles.

- înţeleg că domnul Earnley v-a vorbit deja despre norocul meu, zise el. M-a surprins şi pe mine, dar m-a şi încântat pentru că este exact slujba pe care mi-am dorit-o.

- Da, ai avut un noroc pentru care ai uneltit destul, îi spuse Brian.

Giles îl ignoră.

- A mai apărut vreo problemă cât am lipsit, domnule Earnley?

- Da, sir Curtis doreşte să fiţi informaţi despre testamentul pe care l-a semnat în dimineaţa asta. Averea, moşia, vă revine dumneavoastră, domnule Clurey, desigur ca şi o sumă destul de generoasă pentru a o întreţine. Atâta timp cât domnul Paraway va fi agentul său va avea la dispoziţie o sumă mare de bani.

După cum am mai spus la căsătoria lui miss Alison cu domnul Paraway, aceasta va primi o sumă mare de bani precum şi casa cunoscută sub numele

de Frant House, ocupată în prezent de sir Hugh Brasset, care desigur o va elibera la căsătoria cuplului.

Alison trase aer în piept. Acum înţelegea de ce fusese invitată de sir Curtis să vadă acea casă.

- Există ceva şi pentru domnul Brian Clurey, continuă avocatul, un fond destul de mare, la fel şi pentru fiul cel

mic John Clurey. Sir Curtis doreşte ca doamna Clurey să primească întreaga colecţie de bijuterii, care după moartea doamnei vor aparţine soţiei lui Brian Clurey, sau dacă acesta nu se va căsători, lui Alison Clurey.

Mai sunt şi alte prevederi testamentare, dar acestea nu sunt problema dumneavoastră. Dacă aveţi întrebări, vă rog să mi le puneţi acum, zise avocatul.

Deodată, Helena, care nu scosese nici o vorbă, explodă:

- Asta înseamnă că dacă fiica mea nu se mărită cu Paraway, nu va beneficia de toate cele menţionate?!

- Mă tem că nu în aceeaşi măsură. Eu l-am sfătuit pe sir Curtis, dar n-a vrut să mă asculte. Există desigur o clauză privind posibila moarte a domnului Paraway înainte de intrarea în vigoare a testamentului. Sir Curtis îşi doreşte cu orice chip ca această căsătorie să aibă loc, consolidând în acest fel legătura dintre domnul Parawy şi averea sa.

Familia Clurey era consternată.

- Acum vă voi conduce acasă, le spuse Giles la fel de curtenitor. Eu voi reveni peste două zile să mai discut cu sir Curtis, dar îmi va lua două săptămâni să-mi lichidez afacerile de la Londra şi să mă mut la Holt. Cât de repede plecăm, doamnă Clurey? Să zicem pe la două? Voi mai vorbi puţin cu sir Curtis şi apoi putem pleca.

Familia Clurey rămase să-l aştepte pe Paraway.

- Este un loc minunat, zise Brian. Tu, tată l-ai mai văzut, desigur.

- Da, o singură dată, cu mulţi ani în urmă.

- Si sir Curtis mi-a plăcut, cu toate că n-am înţeles cum l-a putut adopta imediat pe acest Paraway. Bine, Alison nu te supăra! Vom accepta situaţia şi vom vedea ce se va întâmpla. Nu vreau ca bătrânul să moară, dar gândiţi-vă ce diferenţă este între casa noastră şi acest paradis! Nu simţi că-ţi aparţine, tată?

- Deloc, fiule, zise Simon destul de trist.

- Stiu că vor mai trece câţiva ani, dar când va fi castelul al tău, abia aştept s-o aduc pe Lois aici.

Helena găsi ideea oribilă, nu voia să locuiască aici!

- Nu crezi că este cazul să te mai temperezi cu planurile, Brian? Sir Curtis trăieşte şi planurile tale par indecente!

Brian începu să râdă.

- Mama are dreptate, interveni şi Simon. Este

într-adevăr indecent. Totuşi, îmi pare bine că ai îndrăgit aceste locuri, fiule. Eu n-am nevoie de acest titlu, dar va fi o plăcere să ştiu că-l pot da cuiva care-l va preţui. A, uite-l şi pe Paraway! încheie el.

Capitolul 1

Helena ajunsese la o concluzie, cu multă durere în suflet, ştiind că acţionând astfel îşi ruina viaţa cu Simon.

N-o putea lăsa pe Alison să se mărite cu Giles Paraway. în afară de faptul că era fostul ei iubit şi tatăl lui Brian, îl cunoştea prea bine pentru a ştii că Alison nu putea fi fericită cu el.

Alison era de felul ei o romantică, îi semăna, trăia într-o lume ireală, văzându-l pe Giles aşa cum îl văzuse şi ea cu mulţi ani în urmă şi va fi la fel de deziluzionată.

Chiar dacă el părea foarte îndrăgostit de Alison, acest lucru nu putea să dureze. Alison nu se va putea bucura prea mult de dragostea şi atenţia lui Giles, pentru că semăna prea mult cu mama ei.

Aşa că, lividă la faţă, cu ochii duşi în fundul capului, făcu primul pas, încercând să-i explice fiicei sale vizitele frecvente ale lui Giles atunci când ea nu era acasă.

îl sună pe Giles la club, cerându-i să discute cu ea.

El apăru ca de obicei, vesel, cu ochii strălucind, frecându-şi mâinile aproape de soba în care ardea

focul pentru că era o zi friguroasă.

- întotdeauna ai ştiut să creezi o atmosferă intimă, draga mea, zise el, îi voi duce lipsa la Holt, sau mai precis când voi ajunge cu Alison la Frant House.

- Tocmai despre asta voiam să-ţi vorbesc, Giles, zise Helena, care-şi adunase toate puterile în acel moment pentru a-l înfrunta. Nu vei locui la Frant House, nu te vei căsători cu Alison şi nici nu vei fi agentul lui sir Curtis.

El o privi indulgent, dar totuşi surprins.

- Zău? Si cine o să mă oprească de la toate astea?

- Eu, Geoffrey, îi spuse ea pe adevăratul lui nume de data asta. M-am decis. Voi spune adevărul în faţa lui Simon, a lui Alison şi dacă este nevoie şi a lui sir Curtis. După ce voi vorbi toţi vor realiza că este imposibil să-ţi materializezi visele.

El tăcu.

- Ai zis că vrei să spui adevărul, Helena. Dar care este acesta?

- Că am fost amanta ta, cândva.

- Acela nu era adevărul, Helena. Nu erai amanta, ci soţia mea. După cum eşti şi acum.

- Nu!

Helena îl privea cu ochii măriţi de uimire.

- Cred că nu spui adevărul! zise ea cu glas tremurat în cele din urmă.

- Nu, în privinţa asta nu mint deloc. Suntem căsătoriţi legal.
- Dar mi-ai spus... nu, nu se poate! Nu te cred!
- îmi pare rău, draga mea, dar va trebui s-o faci!
- Nu pot să cred repeta Helena într-una.
- Ba să crezi! Dar nu-i nimic, nimeni nu va afla, dacă nu te opui căsătoriei mele cu fiica ta! Dacă o faci, nenoroceşti multă lume. Vei fi amanta lui Simon Clurey şi nu soţia lui, copiii tăi vor fi bastarzi, iar Brian va fi fiul meu legitim, dar nu moştenitorul lui sir Curtis. Gândeşte-te la publicitatea care se va face! Nu, nu cred că mai ai chef să mă dai în vileag!
- Dar tu, dacă te vei căsători cu Alison, vei fi bigam!

Helena căzu pe sofaua din spatele ei dorindu-şi să poată muri acum, în acest moment, să scape de această nenorocire care se abătuse asupra ei. Gândurile îi alergau ca într-o colivie din care nu găsea ieşire. Era aşa cum spunea el. Alison se mărita cu un bigam, cu soţul propriei mame!

- Ar fi mai bine să pleci... să pot decide singură...
- Da, înţeleg că ţi-am dat un subiect de gândire, Helena. îmi pare rău c-am ajuns aici, n-a fost asta intenţia mea. Aş fi vrut să las lucrurile aşa cum erau de mult îngropate, dar tu singură mi-ai forţat mâna, Helena. Mi te-ai opus; ar fi trebuit să ştii că nu ai cum să câştigi în disputa cu mine. îmi pare sincer rău pentru tine; de ce nu iei lucrurile ca atare? Nu sunt un individ chiar atât de rău.

în tinereţe, dacă mama ta n-ar fi fost atât de înverşunată împotriva mea şi m-ar fi acceptat, situaţia ta n-ar fi fost chiar rea. Iar noi ne-am folosit unul de celălalt. Eu de tinereţea şi inocenţa ta, care m-au obosit însă şi am preferat o femeie versată. Dar să lăsăm trecutul, după cum ţi-am mai spus... Cred că este cineva la uşă.

- Nu vreau să văd pe nimeni, scânci Helena.

Dar la uşă era Ruth Mallow.

Ea nu apucase să-l întâlnească pe cel care-şi spunea acum Giles Paraway, iar când uşa se deschise şi-l văzu pe Geoff, iubitul de altădată al surorii ei, îl recunoscu imediat.

- Dumnezeule, tu eşti! Geoffrey Pellet?

- Da, am purtat acest nume cu mult timp în urmă. Acum mă numesc Paraway. Du-te te rog la sora ta. Helena este puţin cam confuză... O să-ţi spună ea despre ce este vorba. El se gândi că era bine dacă Helena se destăinuia surorii ei, care moştenise caracterul doamnei Thorwell şi care probabil ar mai fi adus-o cu picioarele pe pământ, preferând o rezolvare convenabilă uneia etice.

Da, Ruth era fără îndoială persoana potrivită.

Aceasta intră în salonul în care o găsi pe Helena plângând.

- Ce s-a întâmplat, draga mea? Cel care a ieşit te-a făcut să plângi? De ce nu mi-ai spus că era vorba de Geoff Pellet?

- N-am putut, lucrurile erau prea grave. Ruth, n-am ştiut ce să fac! zise Helena aruncându-se în braţele surorii sale.

Ruth o lăsă să plângă câteva clipe apoi o scutură de umeri.

- Gata, termină cu văicăreala şi spune-mi ce s-a întâmplat! Sper că nu s-a logodit cu Alison! I-ar putea fi tată!

Helena începu să-i spună printre sughiţuri povestea lui Pellet şi după ce termină, însăşi Ruth rămase fără replică.

- Am ştiut întotdeauna că n-a fost tocmai firească nunta ta cu Simon, zise ea într-un târziu. Mama ştia? Dar s-o lăsăm pe mama, pentru că ea n-avea de unde să ştie ce se va întâmpla. Iar acum te şantajează?

- Nu pentru bani, are destui. Vrea mai mult, după moartea lui sir Curtis Clurey. Este hotărât s-o păcălească pe Alison până la sfârşit! O, Ruth ce să fac?

- Deocamdată să nu mai jeleşti degeaba, zise aceasta cu fermitate. încă nu mi-ai răspuns la întrebare; o să-i laşi să se căsătorească?

- Dacă Simon ar afla, asta l-ar ucide.

- Si pentru tine este valabil acest lucru, după cum arăţi. Helena, cred că este mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt. El zice c-o vrea pe Alison, aşadar nu vrea să se ştie c-a mai fost căsătorit o

dată. Cu ce te ameninţă?

- Asa este partea mai dificilă. Nu mă ameninţă cu nimic. Dacă se însoară cu Alison, o să ia Holt!

- Helena, lasă-i să se căsătorească, n-ai ce face!

- Dar el este deja căsătorit. Cu mine! Nu-l pot lăsa să-mi nenorocească fiica, Ruth!

- Atunci, mai ai o alternativă. Spune-i lui Simon că nu-i eşti de fapt soţie, că Brian nu va obţine titlul, dacă asta vrei, spune-le. Helena, ştii că eu gândesc mai bine decât tine şi nici nu-mi fac atâtea scrupule. Dacă pentru tine nu poţi schimba lucrurile, gândeşte-te măcar la Brian şi Simon. Ruth să grăbea altundeva, iar Helena după ce-şi şterse lacrimile, promise că nu va acţiona în seara aceea.

- Dormi puţin să te linişteşti, o sfătui Ruth.

- Să dorm? Nu pot închide un ochi!

- Prostii! O să-ţi dau nişte pastile, uite ia-le şi culcă-te devreme. Mâine când te vei trezi vei gândi mai limpede.

- Aş vrea să mor, murmură Helena.

- Ar fi o soluţie, desigur, dar nu reuşită, completă Ruth. Curaj, mai vorbim mâine, surioară! Simon o privi îngrijorat la întoarcerea acasă, iar ea observă că Alison era tot mai rece faţă de ea, lucru care o durea foarte tare. Cum să facă s-o lămurească pe fată că acest individ nu-i va aduce decât nefericire?

Sună şi Brian.

- Cu tine voiam să vorbesc, mamă! M-am logodit cu Lois! Vreau să trec cu ea pe la voi. Peste vreo oră?

- Desigur, dragul meu. Helena se întoarse spre ceilalţi şi le spuse fericită că Brian se logodise. Alison nu luă parte la fericirea familiei, pentru că nimeni nu se entuziasmase când le arătase inelul de logodnă al lui Giles.

- Nu vrei să-l suni şi pe Giles, să ia parte la sărbătoarea noastră? o întrebă Simon.

- O tată, nu v-ar deranja? Stiu că i-ar face mare plăcere!

Simon se duse să se bărbierească, iar Alison la bucătărie; Giles apăru imediat pe poarta dinspre grădină. Alison sări de gâtul lui.

- Mama, ca de obicei, a descoperit că nu avem mare lucru de băut prin casă, spuse ea şi dispăru în camera ei.

- Dacă mi-ai fi spus, aş fi adus câteva sticle cu mine.... începu el.

- Să mai scoatem ceva din pivniţă?

Helena, care auzi discuţia, nici nu ştiu cum îi veni ideea.

- Cred că avem câteva sticle în pivniţă, n-are rost să te mai duci, Giles.

îl însoţi în hol spre locul în care se afla pivniţa, deschise capacul acesteia apoi, după ce Giles

coborî, îl trânti repede ştiind că sigur va cădea, pentru că lipseau câteva trepte de la scară.

Capacul căzu cu zgomot, iar Helena îl ridică din nou şi începu să strige după ajutor.

Nu ştiu care apăru primul: Simon, doamna Oliver sau Alison.

Alison începu să ţipe:

- Unde este, Giles? A căzut?

Simon încercă s-o dea la o parte, să coboare după Giles, dar Helena nu-l lăsă.

- Caută pe altcineva, Simon, o să cazi şi tu!
- O să am grijă, draga mea, dar Helena îl ţinu strâns, să nu se poată mişca. în cele din urmă, John aduse o frânghie şi Simon coborî după Giles. Acesta zăcea inconştient.
- Cheamă doctorul, Alison, nu trebuie să-l mişc pentru că poate avea fracturi! Iar tu, Helena, aruncă-mi ceva, o plapumă şi o pernă, este cam răcoare aici!

Doamna Oliver, căreia nu-i scăpa nimic, contribui şi ea aducând ce i se ceruse Helenei.

în acest timp, Helena se întreba ce văzuse şi mai ales cât văzuse din ceea ce făcuse ea?

Doctorul Hewlett lăsă toţi pacienţii să-l aştepte şi veni repede la familia Clurey. După ce-l coborâră cu toată grija, nu-i luă mult să constate că Paraway era mort. îşi rupsese gâtul în cădere.

- Mă tem că bietul om a murit, zise el. Cred că

a căzut pe trepte.

- Da, a coborât să aducă o sticlă de vin.

- Ce trebuie să facem, doctore? întrebă Simon, să anunţăm poliţia?

- Desigur, dar nu mai sta aici, domnule Clurey, o să răceşti.

- Tată! Tată! strigă Alison nu cumva...

- Din păcate, a murit, draga mea, zise doctorul.

- Nu se poate! strigă Alison, disperată. Faceţi ceva, sunt sigură că se mai poate face ceva!

Helena, mai calmă ca oricând, o luă după umeri.

- Vino în salon, draga mea, nu mai avem ce face, să-i lăsăm pe bărbaţi să decidă.

- Dar nu-l putem lăsa acolo! Nu se mai poate face nimic?

- Trebuie să sunăm la poliţie, la 999, interveni doamna Oliver.

Helena păli.

- Ce să facă poliţia?

- Nu trebuie să constate moartea? exclamă Alison. O mamă, este îngrozitor! Nu voi putea trăi fără el! îl iubeam atât de mult!

Helena o prinse în braţe, vrând s-o îmbărbăteze. Cu toate acestea, acţiona detaşată de tot ce se întâmpla în jurul ei, de parcă juca un rol scris de altcineva pentru ea, repetându-şi tot timpul: tu ai făcut-o, Helena Clurey. Tu l-ai ucis. Tu ai trântit capacul de la pivniţă, ştiind că astfel va cădea. De

asta nu l-ai lăsat să se ducă să cumpere vin. Ai vrut intenţionat să-l omori. Tu ai făcut-o, Helena Clurey.

Dar cu voce tare rostea numai cuvinte liniştitoare pentru Alison. Curând, se auziră paşi în holul de la intrare.

- Va mai dura, draga mea, vor trebui să facă fotografii înainte de a-l scoate de acolo.

- Pentru ce să facă fotografii? întrebă Helena năucită.

- Aşa se procedează la accidente. Mă tem că am cam încurcat-o.

- Pentru ce?

- Pentru că n-am reparat treptele; putea muri Brian sau oricare dintre noi.

- Vrei să spui că nu mai contează dacă a murit Giles şi nu un membru al familiei? sări Alison.

- îmi pare rău, Alison, n-am vrut să mă exprim astfel.

Brian, care sosise cu logodnica sa, îşi consolă sora.

- îmi pare rău, surioară! Treptele alea reprezentau un pericol pentru oricine!

Apăru şi doamna Oliver, adusă de inspectorul de poliţie.

Helena simţi că nu mai are aer când o văzu.

- Dacă tot am asistat la tot, inspectorul mi-a spus să stau aici, se scuză ea.

- Am înţeles că dumneavoastră, doamnă Clurey, eraţi cu decedatul când a coborât scările,

zise inspectorul.

- Da, eram în hol când el, adică domnul Paraway, a deschis capacul la pivniţă, dar n-am văzut prea bine ce s-a întâmplat, probabil a alunecat. Iar eu am deschis capacul...

- Dumneavoastră, doamnă Clurey? Mi s-a părut că aţi spus că decedatul l-a deschis singur.

- Da aşa a făcut, cred c-a ridicat capacul, sau...

- Da, interveni Simon. Aşa s-a întâmplat, inspectore. A prins marginea capacului cu mâna apoi a căzut şi capacul a căzut peste el.

- Eu n-am văzut capacul căzând singur, se amestecă doamna Oliver.

Inspectorul se uită de la unul la altul.

- Cred că este mai bine să vă audiez separat, zise el.

Helena se simţea obosită, dar era calmă şi se putea
controla destul de bine. N-o afecta defel moartea lui Paraway.

- Voi începe cu dumneavoastră, doamnă Clurey, zise inspectorul. Helena îl urmă ca un automat, cu mintea plină de fantome fără nume, fără forme, fără trupuri. Printre toate, se contura doar trupul întins a lui Paraway. Era mort, nu mai putea fi o ameninţare pentru ea şi familia ei.

Nu-i mai putea ameninţa fericirea. Cu el, murise şi teama ei.

începu să răspundă calmă la întrebările inspectorului Cuver.

Domnul Paraway se oferise să coboare în pivniţă să aducă o sticlă cu vin pentru a sărbători logodna fiului ei Brian.

Da, domnul Paraway ştia că scării îi lipseau câteva trepte.

Nu, el nu mai coborâse în pivniţă până atunci. Ea se dusese după el în hol, dar capacul pivniţei era lăsat, probabil căzuse după el. Ea nu ştia ce se întâmplase, apoi îl auzise strigând şi căzând. Nu, ea n-a mai deschis capacul pivniţei deşi ar fi putut s-o facă. Când fusese deschis de ceilalţi, nu-l văzuse pe bietul om pe trepte pentru că acesta căzuse, era întins pe jos. Totul se întâmplase atât de repede că ea nici nu mai apucase să strige după ajutor.

- Mulţumesc, doamnă Clurey, zise inspectorul.

Alison plângea fără oprire şi nu văzuse nimic pentru că

fusese la bucătărie.

îl audiară pe Simon Clurey, apoi pe doamna Oliver. Ea se duse să dea declaraţie cu un aer foarte ciudat de parcă se scuza familiei Clurey că trebuie să facă acest lucru, cu toate că abia aştepta să spună ce văzuse.

- Sigur că trebuie să fi văzut totul, doar era la observator, pe scări, ca de obicei! comentă Brian.
- Femeia cobora scara, zise Simon.

- Nimic din ce se întâmplă în casa asta nu-i scapă, insistă Brian.

Helena avu o strângere de inimă. Dacă doamna Oliver văzuse exact ce se întâmplase?

Da, doamna Oliver tocmai cobora scările când se întâmplase. Voise să ducă ceva la gunoi, în lada ei proprie de gunoi, nu în cea a familiei Clurey, care o acuză mereu de tot felul de lucruri de care ea este străină!

îl văzuse pe domnul Paraway căzând?

Căzând? Desigur, dar nu căzuse bietul domn, dacă ea n-ar fi fost chiar în spatele lui.

- Ea? repetă inspectorul Cuver încruntându-se pentru că abia înţelegea ce spunea doamna Oliver, care vorbea cu o frecvenţă de invidiat.

- Doamna Clurey, adică cea care va fi lady Clurey, conchise doamna Oliver plină de venin.

Inspectorul o făcu să reia povestea de la început, apoi se duseră la locul faptei. Da, femeia putea să vadă scena accidentului de acolo de unde se afla, adică în capul scărilor. Asta desigur dacă se apleca peste balustrada scării.

Merseră să deschidă capacul pivniţei şi-l lăsară să se închidă singur, lucru care nu se întâmplă.

- Cred că ea l-a împins, zise doamna Oliver.

- Credeţi sau aţi văzut-o împingându-l? întrebă inspectorul.

- Ce să văd? repetă femeia. Erau ei doi acolo

şi imediat s-a auzit un strigăt şi au apărut toţi şi m-au împins, ce să mai văd?

- Aţi spus că domnul Clurey a ieşit din baie doar la strigătul doamnei Clurey? Nu înţeleg ce spuneţi, doamnă Oliver.

- Am fost împinsă înapoi, în camera mea, dar am ieşit din nou să duc gunoiul.

- Aveaţi aşa mare grabă să-l duceţi, doamnă? întrebă inspectorul.

Doamna Oliver roşi, dar vorbăria ei nu cedă.

- Eu n-am timp ca altele. Trebuia să fac mâncare pentru soţul meu.

- Mulţumim, doamnă Oliver, ne-aţi fost de mare ajutor, zise poliţistul. Vom elucida acest accident.

- Accident, domnule ofiţer? A, da dacă aşa credeţi...

- Mulţumim încă o dată, doamnă Oliver.

Accident părea să fie, dar totuşi...

Dar, de ce nu?

Domnul Clurey declarase că nu putea să vadă capacul pivniţei când ieşise din baie care se afla la etaj. Simon Clurey ieşise înainte de ţipătul nevestei sale. Da, era sigur de asta. Dar ce-l făcuse să iasă din baie dacă nu acel strigăt? Abia terminase de bărbierit. Mai avea urme de pastă de bărbierit pe faţă. De ce ar fi ieşit înainte?

Inspectorul se duse în baie. Da, văzu pămătuful aruncat pe jos, pudra ce se folosea după bărbierit.

Cine mai folosea pudra asta în casă? Poate Brian Clurey?

Inspectorul se duse în celelalte încăperi ale acestei case cu etaj, demodată şi veche. Un dormitor aparţinea desigur lui Brian unde văzu after-shave.

Era evident că Simon Clurey ieşise din baie înainte de a termina bărbieritul şi ce-l scosese de acolo dacă nu ţipătul soţiei sale?

Inspectorul înţelesese că familia Clurey ar fi scăpat cu bucurie de un chiriaş nedorit ca doamna Oliver, dar de Paraway de ce să fi scăpat?

Luă amprentele de pe uşi. Desigur, nu va spune nimic, dacă vor fi pe capac amprentele doamnei Clurey. Era casa ei.

Capitolul 8

Verdictul dat în cazul morţii lui Giles Paraway fu moarte accidentală, iar Simon Clurey primi o amendă pentru treptele lipsă de la scara casei sale şi pentru neglijenţă.

John, care nu fusese interogat, era foarte revoltat.

- N-a fost vina tatei, comentă el. Eu puteam să urc şi să cobor de zeci de ori acele trepte fără probleme. A fost greşeala lui Paraway. Ce naiba a căutat acolo?
- Nu, fiule, a fost vina mea. Am ştiut că lipsesc trepte şi n-ar fi trebuit să-l las să coboare acolo.

Helena se înfioră. Observând-o, Simon îi spuse:

- Ti-e frig, draga mea. Iar tot ce s-a întâmplat a

fost prea mult pentru tine, dar slavă Domnului că s-a terminat totul. Ar trebui să pleci undeva cu Alison. Aveţi nevoie să schimbaţi atmosfera.
Dar Helena nu putea pleca nicăieri. Nici Alison.

- în perioada asta din an, nu cred că este tocmai indicat; de altfel, mă simt mai bine când îmi văd liniştită de treburi aici, acasă.

- Tată, mai bine aţi pleca voi doi undeva, nu-mi place cum arăţi.

Simon arăta ca o stafie. Helena ştia că nu dormea nopţi întregi. Lua tratamentul dat de un medic care-i redusese orele de veghe nocturnă alături de soţul ei. Teama nu cedase încă. Dar de ce teamă?

Ea nu merse la înmormântare. Alison plânsese, deşi Giles îi spusese că nu credea în slujbele preoţilor şi viaţa de apoi.

- Viaţa asta de pe pământ este prea bună pentru mine şi vreau s-o trăiesc din plin, să nu pierd nici un moment, să iau tot ce se poate lua.

Simon ar fi vrut să-i ducă pe toţi într-un loc plăcut, pentru că orice ar fi făcut, erau forţaţi să treacă pe lângă acel capac de la pivniţă. Mai târziu, reparară treptele de la pivniţă, pentru că nici măcar John nu mai voia să coboare.

Eliberarea de această stare veni subit prin moartea lui sir Clurey şi plecarea lor la Holt.

Ca o ironie a sorţii, familia Oliver primi în aceeaşi zi un alt apartament.

După moartea lui Giles Paraway, sir Curtis

modificase din nou testamentul, lăsându-i o sumă mare lui Alison, dar nu mai avusese timp să numească un alt agent, aşa că Simon fu nevoit să preia aceasta sarcină.

Alison se arătă foarte interesată să preia ea slujba lui Giles.

- Simt că într-un fel voi continua munca lui Giles, mărturisi ea şi chiar când fu găsită o persoană adecvată, continuă să ajute.

Cu toate acestea, între Alison şi Helena nu mai exista acea relaţie apropiată dintotdeauna.

Helena, pe de altă parte, nu era mulţumită pentru că n-avea ce face. Menajera, doamna Potter se ocupa de toate.

- Cum să mă obişnuiesc cu această nouă viaţă? repeta Helena. Locuiesc în cel mai frumos castel din Anglia, am servitori, sunt lady Helena Clurey...

Curând, se lăsă cuprinsă de o indiferenţă rece. Suporta cu greu faptul că-l omorâse pe Giles Paraway. Era o criminală. Dar de ce-şi mai făcea probleme acum? Familia acceptase că fusese un accident, poliţia făcuse cercetări, măsurase, stabilise că fusese o moarte accidentală.

De ce-şi mai făcea probleme?

Şi-ar fi făcut probleme mari dacă ar fi ştiut că inspectorul Cover nu trecuse deocamdată cazul Paraway de la morţi accidentale la „cazuri elucidate“.

El mai avea câteva chestiuni nelămurite. De ce fusese Simon Clurey atât de sigur că terminase bărbieritul când de fapt nu fusese aşa?

Ce intenţionase doamna Oliver să spună prin vorbăria ei inutilă pe care nu avusese răbdare s-o disece şi s-o analizeze?

De ce se temea doamna Clurey? Trebuia să fie întristată, îndurerată pentru fiica ei. Dar nu speriată.

Se decise să redeschidă cazul Paraway. Cine era acest om şi de unde apăruse?

Nu-i fu prea uşor. Acest Giles Paraway străbătuse jumătate din glob. Apăruse din senin, din America de Sud, venind cu foarte mulţi bani.

înainte de această adresă din America de Sud, nu găsi nimic despre el. Dosarul rămase în suspensie. Cu toate acestea, se ridicau două probleme. Nu se putea dovedi, în ciuda datei şi locului de naştere că acest Giles Paraway se născuse la data şi locul respective. A doua, era testamentul său în care-şi lăsa toate bunurile lui Alison şi Helenei, căsătorită cu Simon Clurey în anul 1930. Aceste elemente îi dădură de gândit. De ce menţionase data căsătoriei Helenei ? Nu putea să spună doar Helenei Clurey? Era ceva deosebit legat de căsătoria celor doi?

Cuver luă Registrul Civil din anul 1930, dar nu găsi nimic ciudat legat de cununia Helenei cu Simon Clurey. Dar o remarcă a unui angajat al său îl făcu să tresară.

- Spuneaţi că s-au căsătorit la Bickford? Am citit recent ceva despre acest Bickford, dar nu mai ştiu

ce anume.

- Legat de cazul Paraway?

- Da, parcă era o bucată de ziar...

Cuver îl lăsă să-şi amintească.

- Vă amintiţi cufărul de piele pe care l-am găsit printre lucrurile lui Paraway? Era acolo scris cu creion chimic:2.23 Bickford. Sunt aproape sigur că era Bickford.

- Să ne mai uităm o dată la el, zise Cuver.

Si aşa era. Găsiră însemnarea, dar nimic mai mult. Ce puteau face, acum?

- Bickford este o localitate mică, iar Helena Clurey s-a măritat acolo. Data căsătoriei ei este însemnată pe acest cufăr. Iar Helena Clurey se teme foarte tare. De ce? Iar acest Giles Paraway pare a nu se fi născut niciunde.

- Poate nu s-a născut cu acest nume.

- Da, asta este evident, zise Cuver. Nici măcar n-am putut stabili de unde are atâţia bani, sau măcar cum i-a făcut şi asta mi se pare ciudat.

Asistentul său luă toate registrele civile şi promise că va mai trece o dată peste ele.

După trei luni, acesta intră în biroul şefului cu o faţă zâmbitoare.

- Ce ziceţi de asta, şefule? întrebă el, întinzându-i un articol de ziar, în care se afla fotografia celui pe care-l cunoşteau sub numele de Paraway sub care scria: Geoffrey Pellet. Era căutat în legătură cu dispariţia bijuteriilor Richards.

Fraudă. S-a schimbat mult, dar el este. Când a fost asta? Acum douăzeci de ani... îi vedeţi forma urechilor şefule? Sunt ciudate...

- Da, le-am observat. Adu-mi acum dosarul fraudei Richards.

Dar nu găsiră nimic interesant acolo, decât că Geoffrey Pellet fusese suspect, împreună cu Richards, care reuşise să fugă de pe vas şi murise. Acesta, un avocat care-şi fraudase clienta, o văduvă bătrână lucrase împreună cu asistentul său, Geoffrey Pellet, care dispăruse fără urmă.

La scurt timp, poliţia nu-l mai căutase pe Geoffrey Pellet.

- Ce facem acum? întrebă asistentul lui Cuver.
- Dumnezeu ştie. Să revenim la acest Pellet. Unde locuia la vremea aceea? Era în treizeci şi nouă. A trecut atâta vreme, dar trebuie să fi rămas nişte evidenţe.

După vreo lună, asistentul reveni cu un dosar zdrenţuit în mână.

- Ar fi fost mai bine să nu-l fi găsit, zise el.
- Hmm, mormăi Cuver. S-a căsătorit în 1930 cu Helena Thorwell.
- Si când au divorţat?
- N-am găsit nimic în acest sens.

Iar Helena Thorwell se căsătorise după zece luni cu Simon Clurey. Brian Clurey se născuse la şase luni după căsătoria celor doi.

Cuver înţelese dintr-o dată totul. Moartea lui Giles Paraway nu mai prezenta nici un interes pentru el.

între timp, Helena o femeie cu convingeri religioase puternice, care nu putea trăi fără a primi binecuvântarea Domnului se dusese la o biserică romano-catolică. Nu mai fusese acolo şi îngenunche în faţa sfintei Fecioare cu Pruncul Iisus în braţe. Gândurile îi erau departe; îngenuncheată acolo, nu mai era ea, Helena Clurey, ci Helena Pellet.
Deodată, percepu ceva ciudat, ca un sunet. Lângă ea, suspina o femeie foarte tânără, care intrase acolo fără ca ea să-şi dea seama că nu mai era singură.
Helena, care nu putea lăsa pe cineva atât de distrus fără să-i acorde atenţie, o întrebă:

- Te-aş putea ajuta cu ceva?

Tânăra luă batista de la ochi şi se uită în direcţia ei. Helena avusese dreptate; era mai mult o copilă de vârsta lui Alison, cu un coş de cumpărături alături, al cărui conţinut se vărsase pe podea.

- Nu, răspunse fata, nu mă poate ajuta nimeni.
- Dacă vrei, poţi să-mi spui ce te frământă, insistă Helena. Sunt mai în vârstă ca tine şi am venit aici pentru că şi eu sunt la fel de dezolată şi de nefericită.

Fata o privi lung.

- Nu pot... aici.
- Să ieşim, atunci... este o bancă afară...

Fata încuviinţă şi Helena o ajută să-şi strângă cumpărăturile în coş, apoi ieşiră şi se aşezară pe bancă.
Milly Cuver începu să-i spună povestea ei. Se

despărţise de soţul ei pe care-l iubea cu devoţiune, dar nu se mai putea întoarce la el.

- Nu-mi pasă de Bill cu adevărat, cel puţin nu aşa cum îmi păsa de Ron. Eram prea mult timp singură. Ron nu avea ce face. Era meseria lui. Eu ştiam asta, dar eram prea mult singură şi când Bill a început să vină mai des pe la noi mi s-a părut un mod mai plăcut de a trece timpul, mergeam pe bicicletă... apoi el mă făcea să râd, m-a sărutat... Ron a lipsit o noapte, avea un caz mai dificil şi l-am lăsat pe Bill să stea cu mine, dar Ron s-a întors înainte ca Bill să plece şi n-am mai avut ce să spun. Mi-a fost atât de ruşine!

Acum sunt cu Bill, locuiesc la el, dar sunt foarte nefericită pentru că nu-l iubesc, iar el cred că mă urăşte uneori. Nu este ca Ron. Ron era cel mai bun bărbat din lume şi aş da orice să vină să mă ia acasă.

- Ai mâncat ceva până la ora asta? o întrebă Helena. Tânăra era trasă la faţă şi se vedea că se neglijează, avea firele duse la ciorapi cu toate că în general hainele îi erau alese cu gust.

- Nu, dar nici nu mi-am dat seama că n-am mâncat. M-am certat de dimineaţă cu Bill; ne certăm în fiecare zi.

- Eu beau întotdeauna o ceaşcă de cafea dimineaţa şi pe la ora asta dacă mi-e foame mănânc pâine prăjită cu ceva. Vino cu mine acasă să mâncăm ceva şi să discutăm. Nu este acolo

decât o familie de chiriaşi.

Ajunseră acasă la Helena, aceasta pregăti cafea şi aduse pâine prăjită cu unt.

Helena îi vorbi conştientă de propriile-i dureri şi nelinişti, amintindu-şi anii petrecuţi cu Simon, cel mai bun soţ din lume, care, dacă se dădea în vileag adevărul ar fi fost pierdut pentru ea.

- Du-te înapoi la Ron, dă-ţi o nouă şansă ţie şi soţului tău, o sfătui ea.

- Dar nu mă vrea înapoi! Nu l-am mai văzut de atunci, dar i-am scris, iar el mi-a răspuns că va divorţa, ca să mă pot mărita cu Bill. Dar eu nu vreau, îl vreau pe Ron!

Dar în cele din urmă fu de acord cu Helena.

Mica ei dramă se derulase.

Milly reuşise să se împace cu Ron şi chiar dacă acesta n-o iertase definitiv, Milly rămăsese însărcinată iar Billy era de domeniul trecutului.

Şi toate acestea se petrecuseră datorită Helenei Clurey, pe care Ron Cuver căuta s-o prindă.

Pentru prima oară Ron Cuver simţi că-şi dispreţuieşte munca. Aflase că Helena Clurey nu era decât o bigamă, care avea trei copii nelegitimi. Brian Clurey nu putea fi moştenitorul lui sir Curtis.

Asta era munca lui Ron Cuver, să-i urmărească pe alţii şi greşelile lor.

Iar acum o urmărea pe Helena Clurey despre care Milly îi spusese că o trimisese cu forţa înapoi la

el, care îl ajutase indirect să-şi refacă viaţa distrusă, care i-o readusese pe Milly soţia lui iubitoare.

Iar acum urma să aibă un copil, copilul pe care şi-l doriseră întotdeauna.

Iar ca răsplată pentru tot ce-i oferise Helena fără să ştie, el îi distrugea viaţa, familia, sănătatea, totul.

Putea să lase lucrurile aşa cum erau. Giles Paraway murise accidental. Simon Clurey era acum sir Simon, iar Helena era soţia lui fericită, în siguranţă, femeia cu care viaţa fusese bună. Oftă şi puse dosarul deoparte.

Giles Paraway murise şi cu el murise şi Geoff Pellet. Ce câştiga el, Ron Cuver, dacă tulbura vieţile atâtor oameni în căutarea adevărului?

Asistentul său intră în birou.

- Sefule, ce facem cu cazul Paraway?

Cuver îl privi uimit că acesta dintr-o dată putea să ceară redeschiderea cazului.

- Nu ştiu dacă merită să-l redeschidem acum când Simon Clurey este baronet, iar Brian şi-a anunţat logodna cu fiica generalului Garner. Nu cred că le-ar fi prea bine. Iar Alison Clurey, ei bine, îmi pare rău că şi-a pierdut iubitul, dar fiind atât de frumoasă...

Tony Joyce îl privi ciudat, căci nu mai înţelegea nimic.

- După privirea ta înţeleg că te cam interesează Alison, zise Ron Cuver.

Acesta îi evită privirea.

- Sigur că mă interesează. Pe cine nu l-ar impresiona frumuseţea ei, faptul că iubitul ei tocmai a murit, că tatăl ei este baronet... de fapt, nu cred că Alison este genul de fată care să pună imediat ochii pe alt bărbat acum după ce Paraway a murit. Oricum, pot aştepta.

Cuver zâmbi unui gând ascuns.

- Stii, uneori îmi doresc să fi fost orice altceva, numai poliţist nu...

Capitolul 9

Când familia Clurey se mută la Holt, apartamentul repartizat familiei Oliver nu era încă gata aşa că aceştia nu se mutară imediat. Dar acum Simon şi Helena nu mai erau interesaţi de vechea casă. O scoaseră la vânzare. De fapt, era chiar convenabil pentru ei să fie cineva acasă când veneau cumpărătorii s-o vadă.

Printre aceştia sosi şi o doamnă de vârstă mijlocie, cu părul blond, foarte elegantă.

- Am venit... începu ea, dar doamna Oliver i-o reteză scurt.

- Ştiu, pentru casă, dar s-a vândut.

- N-am venit pentru casă, zise femeia. Mă interesează familia Clurey; cred că el este baronet acum. Locuiau aici, mai adăugă doamna.

Doamna Oliver deveni tot mai interesată.

- Da, aşa este, zise ea. Acum s-au mutat, eu sunt o prietenă de familie care are grijă de casă până vin noii

proprietari. Dar vă rog intraţi, este cam dezordine, eu nu prea stau pe aici, vin când şi când. O conduse în dormitorul doamnei Helena, în care se mutase acum ea.

Mie şi ladyei Clurey mi-a plăcut întotdeauna camera asta. Eram ca surorile. Numele meu este Florence, ea îmi spunea Flo.

- De fapt, nu toată familia Clurey mă interesează. Am venit pentru bărbatul care a murit aici, Giles Paraway.

- O, da, îl cunosc, zise Flo Oliver. S-a întâmplat ceva ciudat cu el, a căzut pe treptele de la pivniţă. Dar eu cred c-a fost mai mult.

- Oh! exclamă femeia.

Ea o plăcea cel mai puţin pe Alison, care se purta în accepţia ei, de parcă ar fi fost regina Angliei.

- Era logodit cu Alison Clurey, începu Flo Oliver.

- Logodit, zici? Ce păcat că n-am ajuns mai devreme!

- De ce? întrebă doamna Oliver. Păcat că a murit bietul domn Paraway!

- N-ar fi putut să se însoare cu Alison Clurey, pentru că era deja însurat.

- Nu se poate! exclamă Flo. Dar mai bine să stăm undeva să vorbim pe îndelete.

La un pahar de gin, cele două îşi dezlegară limbile.

- Spuneţi-mi, doamnă Paraway... începu Flo.

- Nu-l chema aşa când m-am măritat eu cu el,

începu doamna, îl chema Pellet. Eu mă numesc Gertrude Pellet, Gertie. Am venit de fapt să capăt banii lui Geoff, la care am dreptul. M-a părăsit şi nu m-am supărat prea tare pentru că

nu aveam pentru ce să-l regret, dar acum... Eram actriţă când ne-am căsătorit şi mi-am păstrat numele de scenă Gertie Della Cross. Am văzut în ziare că un oarecare Paraway a murit într-un accident şi întrucât îi dăduseră şi fotografia mi-am recunoscut soţul, de care n-am divorţat niciodată. Numai că numele era diferit în ziar, se numea Giles Paraway şi nu Geoff Pellet. Dar nu l-am mai văzut de vreo cincisprezece ani aşa că n-am vărsat nici o lacrimă după el. N-am făcut decât să mă interesez de testamentul lui şi am aflat că a lăsat totul unei femei, Alison, şi mamei acesteia, Helena Clurey. Astfel am ajuns aici să-mi recapăt drepturile. Ce zici, Flo, am şanse?

- Sigur că da, draga mea!

- Atunci, o să mă duc la acest sir Clurey!

- Simon îl cheamă, o informă doamna Oliver.

- Ştii ce-o să fac? Mă duc chiar mâine la lady Clurey.

- Dragă Gertie, s-au petrecut lucruri ciudate pe aici înainte de accident, începu Flo. Iar moartea lui n-a fost chiar întâmplătoare!

Gertie făcu ochii mari.

- Ce spui, Flo?

Doamna Oliver trase aer în piept plină de importanţă.

- Poate că mai exagerez eu puţin, dar parcă Paraway nu venea la viitoarea soacră, ci la o prietenă. Şi oricum i-a lăsat mulţi bani...

- Cât? întrebă Gertie.

- Ei, nu ştiu cifra exactă. Am văzut-o pe Helena pusă la patru ace, pe Alison cu pălărie şi un diamant mare pe deget.

- Toate astea sunt ale mele, zise femeia.

Cu toate acestea, nu prea avea curaj să se ducă să dea ochii cu acel baronet, Simon Clurey. Deşi merita să lupte puţin pentru nişte bani... i-ar fi prins bine...

- Sigur că banii ţi se cuvin, Gertie, o încurajă Flo. Dar de fapt, aş putea vorbi cu Helena ca prietenă; ea nu are nevoie de banii bărbatului tău. Lasă-mă pe mine să rezolv problema, draga mea. Ce zici, mai treci pe aici, vineri?

- Nu ştiu cum să procedez, zise femeia. Tot mai bine ar fi să mă duc eu acolo. Poţi veni cu mine, dacă vrei.

- Bine, dacă aşa vrei, zise Flo, dezamăgită că n-o lăsa să fie mesagera veştii proaste pentru familia Clurey. Cu toate astea voia să fie prezentă când aceştia vor primi vestea că preţioasa lor fiică urma să se mărite cu un bărbat însurat. Asta i-ar face să lase nasul mai jos!

- Dacă aşa crezi tu, draga mea, că este bine, o să mergem împreună. Dar poate vor avea nevoie de o dovadă. Ai vreuna?

- Dovadă? zise Gertie aruncându-şi părul pe

spate. Am certificatul de căsătorie, aici în poşetă, ce altceva mi-ar mai trebui?

- Este perfect în acest caz, nimeni nu poate spune că n-ai dreptul legal la banii soţului tău. Du-te la gară să vezi ce trenuri avem mâine spre Holt, sau mai bine să-mi iau un pulovăr şi să merg cu tine la cabina telefonică să sunăm la gară? Aici au tăiat telefonul, nemernicii ăştia de Clurey.

- Am crezut că-ţi sunt prieteni, zise Gertie mirată.
- Da, într-un fel, dar ştii cum sunt avocaţii, ăştia nu-ţi lasă un ban, zise doamna Oliver repede pentru a recâştiga teren.

***

Simon se afla în bibliotecă citind o colecţie de legi când servitoarea veni să-l anunţe că avea musafiri.

- Două doamne, ai spus, Annie? întrebă el.
- Da, într-un fel... una dintre ele spune că vă cunoaşte foarte bine, o cheamă Oliver.
- Doamna Oliver! Cerule! Şi mă caută pe mine? Unde-ţi este stăpâna?
- Lady Helena cred că s-a dus la sere, sir.

Era adevărat că Helena căuta să-şi ocupe timpul cu ceva care să-i facă plăcere.

- în acest caz, n-o deranja. O să le primesc eu pe cele două doamne.
- Foarte bine, sir.

Doamna Oliver intră cu un zâmbet pe figura ei lată.

- Tu eşti, Simon? Prietena mea are nişte treburi pe aici, aşa că, fiind o zi foarte frumoasă,

am însoţit-o.

- Foarte bine, doamnă Oliver. Doamna a venit pentru vânzarea fostei noastre case?

- Nu, este altceva, fără legătură cu casa, răspunse doamna Oliver.

- înţeleg. Dacă este vorba despre altceva, poate doamna doreşte să discute cu mine între patru ochi?

- Pe Gertie n-o deranjează să asist şi eu la discuţie, nu-i aşa Gertie? De fapt, este legat de domnul care a fost ucis pe treptele pivniţei, domnul Paraway, nu Gertie?

- Poate ar fi mai bine... începu Simon... Annie, te rog condu-o pe doamna Oliver în salon, te rog! Annie vă va aduce ceaiul acolo, doamnă Oliver.

- Nu, pot să aştept până ce discutaţi cu doamna aici, insistă doamna Oliver, în pofida faptului că practic fusese invitată să părăsească încăperea.

- Te rog, Annie, condu-o pe doamna, repetă Simon. Iar dumneavoastră, vă rog, luaţi loc. Nu ştiu cum vă numiţi.

- Della Cross, uitaţi cartea mea de vizită.

Simon o citi nu fără uimire.

Gertie Della Cross
Artistă lirică

- Cu ce vă pot fi de folos, miss de la Cross? întrebă el. Am înţeles că vizita dumneavoastră este legată de moartea domnului Paraway.

- Da, deşi nu l-am cunoscut sub acest nume.

Se numea Geoffrey Pellet pe atunci.

- Adevărat? A fost cu mult timp în urmă? întrebă Simon uimit.

El sperase că odată cu închiderea cazului de către poliţie, nu va mai trebui să audă numele acelui individ.

O ascultă pe femeie şi realiză că spunea adevărul, că fiica sa, Alison, s-ar fi măritat cu un bărbat deja căsătorit.

- Dar de ce a lăsat averea soţiei şi fiicei dumneavoastră? Trebuie să fie o explicaţie... sau nu credeţi c-ar putea exista una?

- Nu, recunoscu Simon.

- Nu înţelegeţi că, fiind căsătorit, nu avea dreptul să lase banii altcuiva decât mie?

- Aşa este, admise Simon, dar va trebui să dovediţi că Giles Paraway era aceeaşi persoană cu Pellet, parcă aşa aţi spus?

- Da, prin certificatul de căsătorie, zise Gertie. De fapt, l-am recunoscut după fotografia din ziar.

- Dar trebuie să înţelegeţi că orice executor vă va cere documente. Eu nu mă pot pronunţa, sau mai precis nu pot face nimic până nu va exista o sentinţă legală.

- Mi se pare normal să gândiţi aşa, zise Gertie. Dar după ce voi dovedi că a fost soţul meu, sper că-mi veţi înapoia banii.

- Ca văduva lui, desigur, aveţi tot dreptul să-i solicitaţi, zise Simon.

El se gândise deja dacă ar fi putut să dea banii

lui Paraway altcuiva.

Alison primise moştenirea de la sir Curtis, Helena nu avea nevoie de bani. Dar oricum nu voia să-i spună el că, deşi era văduva lui Paraway nu putea solicita decât acea parte pe care i-o atribuia legea, pentru că soţul ei o exclusese din testament.

Alison nu voia nici un ban de la bărbatul care o înşelase atât de grosolan. Miss Della Cross, sau cum o chema, putea să ia totul.

- Bine, zise el ridicându-se, cred că am discutat tot ce trebuia. Voi începe cercetările în cazul Paraway; poate aveţi şi nişte fotografii mai vechi să mi le lăsaţi? O copie a certificatului de căsătorie?

- Da, cred că am, zise femeia, dar desigur arată diferit de ceea ce ştiţi dumneavoastră, zise femeia cu un zâmbet. Se îmbrăca ciudat pe vremea aceea!

- Vă rog să-mi trimiteţi orice document care mă poate ajuta să stabilesc identitatea soţului dumneavoastră, iar eu între timp nu voi fac nimic legat de testamentul domnului Paraway.

- îmi pare bine că am apelat la dumneavoastră, sir Simon, deşi mi-a fost cam teamă la început, ştiind că sunteţi baronet şi avocat.

El îi zâmbi cu prietenie.

- Acum aţi văzut că n-aţi avut de ce să vă temeţi, nu? Sunt un om ca toţi ceilalţi. La revedere, miss Della Cross. Nu doriţi un ceai înainte de plecare?

- Mulţumesc, dar aş vrea să plec mai repede, să nu deranjez pe nimeni, zise Gertie care abia

aştepta să iasă din încăpere, deşi bărbatul din faţa ei se comportase foarte frumos cu ea.

între timp, doamna Oliver nu pierduse timpul.

Fusese condusă într-un salon elegant unde în şemineu ardea un foc plăcut, dar era un salon mai mic. Când i se

aduse ceaiul strâmbă din nas. Iar măsuţa pe care îi serviseră ceaiul, nu era din argint masiv, aşa cum aflase ea că este obiceiul la casele mari. Serviciul de ceai era un model plăcut, dar nu de foarte bună calitate. Ăştia nu mă tratează ca pe un oaspetele de-al lor, se gândi doamna Oliver când servitoarea ieşi. Nu sunt destul de bună pentru a lua ceaiul cu lady Helena! Văd că ăştia nici nu cumpără prăjituri de calitate pentru ceai.

Flo Oliver îşi termină repede ceaiul, mâncă prăjiturelele, lăsând una singură ştiind că aşa era de bonton şi se hotărî să arunce o privire prin castel, dar nu ajunse mai departe de cea de a doua încăpere că se lovi de Helena.

- Doamnă Oliver! Nu mă aşteptam să te găsesc aici!

- Nici eu nu mă aşteptam pentru că n-am fost invitată să vin, replică Flo plină de venin. Am venit cu o prietenă care are probleme. îmi place parcul ăsta şi întreg castelul, zise ea impresionată de ceea ce vedea în jur.

- Ai băut ceaiul, doamnă Oliver? o întrebă Helena, neştiind cum să primească această

musafiră nedorită.

- Da, mi-au adus şi nişte prăjituri, zise doamna Oliver.

- Vrei să iei loc? o invită Helena.

- Mulţumesc, dar îmi plăcea mai mult în salonaşul în care am fost la început; era mai cald acolo.

- Da, este destul de greu să încălzeşti încăperile astea atât de mari.

Apăru şi Annie.

- Doriţi ceaiul, milady? o întrebă ea pe Helena.

- Mulţumesc, Annie, voi aştepta până când Simon va fi liber. Servitoarea se retrase.

Doamna Oliver se gândi că atunci vor servi şi nişte prăjituri ca lumea. Cu voce tare, spuse:

- Este o schimbare pentru tine.

Helena simţi că resentimentele ei faţă de această femeie care-i amărâse viaţa erau tot mai puternice; indiferent din ce motiv venise doamna Oliver, nu voia s-o încurajeze să-şi repete vizita.

- Doamnă Oliver, începu Helena, aş vrea să-ţi spun foarte clar că este într-adevăr o schimbare pentru noi, iar ajutorul pe care ni-l dai contra cost cu vânzarea casei aş vrea să se rezume la mesaje telefonice, atât.

Helena fu uimită când se auzi vorbindu-i femeii acesteia neinvitate pe acest ton, dar pentru ce venise acum?

Doamna Oliver roşi.

- Nu face pe grozava cu mine, doamnă Clurey,

zise ea, prietena mea o să-ţi facă o surpriză. N-o să-ţi placă să auzi că prietena mea a venit aici să-l vadă pe bărbatul dumitale în legătură cu Paraway, sau bărbatul care-şi spunea Paraway...

- Bine, continuă, zise Helena, sprijinindu-se de un scaun.

- Poate o să fii mirată sau poate nu că nu-l chema Paraway, ci Pellet, că este soţul legitim al prietenei mele şi nu avea cum să se însoare cu Alison.

Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat Helena. O privea pe femeia din faţa ei neştiind cum aflase toate astea.

- Am toate dovezile, continuă doamna Oliver, nu-ţi place asta, doamnă Clurey, nu? N-aş vrea să fiu în locul dumitale, nici al familiei. Poate că noi suntem oameni umili, dar avem prieteni respectabili care nu apar în ziare.

Helena se forţă să-şi recapete suflul.

- Nu discut problemele familiei mele cu dumneata, doamnă Oliver, începu ea şi fu salvată de apariţia servitoarei.

- Scuzaţi-mă, lady, dar cealaltă doamnă este gata de plecare.

Helena se ridică repede.

- Mulţumesc, Annie. Te rog, condu-o pe doamna Oliver.

Aceasta părea foarte ofuscată. Ar fi vrut să i-o prezinte

pe Gertie să vadă şi Helena ce nevastă avusese

Giles Paraway, dar nu i se dădu ocazia şi se simţi frustrată.

- Vei mai avea astfel de veşti de la mine, zise ea ameninţător, apoi uşa se închise în urma ei.

Helena se îndreptă ca în transă spre dormitorul ei, o încăpere mare şi luxoasă, unde în prima noapte ea şi Simon îşi amintiseră de primele zile ale căsniciei lor, făcuseră dragoste.

- Acesta este un loc asemănător celui în care te-ai născut, draga mea, zisese Simon. întotdeauna mi-am dorit să-ţi ofer ceva asemenător. O pot face acum.

- Simon, tu mi-ai dat totul întotdeauna! zise ea. Aici este minunat, dar problema materială nu mă interesează, ştii bine, atâta timp cât ne avem unul pe celălalt.

El o strânse la piept.

- Niciodată n-am ştiut să-mi exprim sentimentele, să-ţi spun că eşti tot ce am mai drag.

- îţi mulţumesc, Simon, pentru toţi anii pe care mi i-ai dăruit.

- Mă iubeşti, Helena? o întrebă el.

- O, nu ştii?

Si pentru că nu mai aveau nevoie de cuvinte, pentru că dorinţa lor era prea mare, Simon făcu dragoste cu ea aşa cum nu făcuse niciodată, după aceea o ţinu în braţe, iar Helena adormi cu capul pe pieptul lui.

Toate acestea se petrecuseră în această încăpere cu mobilă masivă, lucrată manual, destinată să

dureze mai mult decât viaţa creatorului său.
Acum pacea din sufletul ei se risipi din nou.
Nu realiza adevărul. înţelesese că ieşise la iveală căsătoria ei cu Pellet prin intermediul doamnei Oliver, deşi nu-şi imagina cum.
Dar era destul că doamna Oliver ştia adevărul, acum probabil îl ştia şi Simon.
Prin ce trecea el, oare? Prin amărăciune, deziluzie? Se gândea că îl minţise atâţia ani, că-l minţise în privinţa lui Brian...ştia acum că Brian, cel cu care se mândrea acum, nu era fiul lui, ci al lui Pellet?
Ce mai conta dacă i-ar spune acum că nu ştiuse că toţi aceşti ani fusese soţia lui Pellet? Oare Simon ar crede-o?
îşi aminti anii aceia în care fusese dominată de mama sa şi avusese atâta credulitate încât să se lase pe mâna unuia ca Geoff Pellet.

în dorinţa de a duce o viaţă normală se aruncase în braţele lui Simon, sau mai precis se lăsase aruncată de doamna Thorwell pentru a acoperi ruşinea provocată de Pellet.

Oare mama ei ştiuse ceva despre căsătoria ei cu Pellet?

Simon n-o căută. Oare ar fi trebuit?

Probabil că stătea cu privirea aţintită undeva în tavan, fără expresie, realizând că fusese o batjocură a soţiei, că avea un fiu nelegitim.

Cu ani în urmă, Helena îşi făcuse nenumărate probleme legate de naşterea lui Brian, mai ales când moartea ultimului fiu al lui sir Curtis îl făcuse

pe Brian singurul moştenitor, scrisese sub alt nume, desigur, la o revistă care oferea consultanţă în orice problemă, de la cultivarea ciupercilor până la felul în care să recâştigi dragostea unui bărbat. Este, întrebase ea, legitim copilul conceput în afara unei căsnicii, dar se naşte în timpul ei?

Primise asigurararea că este, la vremea aceea.

Un copil născut în timpul căsniciei este rodul ambilor părinţi; cel născut înaintea căsătoriei devine legitim prin căsătoria celor doi, cu condiţia ca nici unul din cei doi să nu fie căsătorit cu un al treilea, la acea dată. Dacă vreuna din părţi avea un soţ sau o soţie în viaţă, căsătoria ulterioară a părinţilor nu face acest copil legitim.

Helena răsuflase uşurată la vremea aceea. Chiar dacă Brian nu era fiul lui Simon, fusese născut în timpul căsătoriei, aşadar era fiu legitim.

Dar aflând de la Paraway că fuseseră căsătoriţi legal, acum nimic nu-l mai putea face pe Brian fiu legitim.

Cine era oare femeia care-i adusese dovezi lui Simon că era soţia legitimă a lui Giles? Si care avea dovezi că Geoff Pellet era Giles Paraway? Cum putea avea aceste dovezi?

Si dacă le avea, cum le obţinuse? Cu toate acestea, îi mai răsuna în urechi glasul doamnei Oliver.

Indiferent cum, aceasta descoperise. N-o putuse distruge cu mărturia că o văzuse ucigându-l pe Giles Paraway şi căutase altceva. Ce satisfacţie

avea o femeie din distrugerea alteia? Ce avea doamna Oliver împotriva ei decât resentimentul că se deranjaseră reciproc în casă?

în bibliotecă, Simon rămăsese aşa cum ştia Helena, cu ochii fixaţi pe peretele din faţă, lipsit de expresie. Nu se îndoia că femeia avea dovezi că fusese soţia lui Geoff Pellet şi că acesta era de fapt Giles Paraway.

Alison nu va fi interesată, mai ales după ce va afla că Giles era deja însurat.

Pe Simon îl chinuia gândul că dacă femeia aducea aceste dovezi, el n-avea cum să le ascundă de Helena şi de copii. Dar era puţin probabil ca datorită recentei lor evoluţii spectaculoase şi a menţionării numelor în ziare să fie scutiţi de articole sâcâitoare; nu se îndoia că femeia aceea, Gertie, nu-şi va face un titlu de glorie din asta.

Mai era şi imposibila doamnă Oliver. Era normal ca aceasta, ştiind acum toate detaliile, va căuta s-o sprijine.

***

Doamna Oliver nu avea nevoie de alt motiv ci doar de satisfacţia de a vedea familia Helenei umilită. Lui Simon nu-i plăcuse niciodată acel Giles Paraway, simţise că este ceva ciudat legat de existenţa lui, dar îi fusese imposibil să-l despartă de Alison.

Si Helena simţise la fel. Nu-i spusese nimic niciodată, numai că simţea că este împotriva acelui individ, dar poate doar din cauza diferenţei mari de

vârstă dintre el şi Alison.

Simon îşi aminti cum îl văzuse prima oară. Helena leşinase atunci şi ea nu era genul de femeie care să leşine. Nici nu avusese vreun motiv să leşine, dar totuşi... sau poate că avusese? Helena ştia oare că Paraway era deja căsătorit? Simon îşi alungă acest gând din minte.

Se gândi imediat la doamna Oliver. Oare ştia mai mult? Oare ea îi spusese ceva Helenei, ceva ce-o făcuse să leşine? Ea o adusese pe Gertie aici, şi tot ea văzuse cum murise Paraway.

Simon simţea că nu era doar atât. Ceva din atitudinea femeii îl făcea să fie foarte circumspect sau poate era pregătirea lui juridică, dorinţa de a căuta mereu adevărul. Ceva ciudat care deocamdată îi era neclar, îl făcu să-şi amintească figura Helenei, aşa cum arăta înainte ca doamna Oliver să facă presupuneri legate de felul în care murise Paraway, pe care el le respinsese chiar de la început şi desigur cuvintele lui cântăriseră mult comparat cu ale acelei femei stupide, care arăta cu fiecare vorbă că este duşmanul declarat al Helenei.

Pusă în faţa declaraţiei sale, că văzuse tot ce se întâmplase, că acel capac de la pivniţă se închisese fără ca Helena să-l atingă, doamna Oliver încetase să mai facă afirmaţii prosteşti, apoi retractase afirmaţia că văzuse ceva.

Dar dacă Helena ştiuse că Giles Paraway era căsătorit şi trântise capacul pivniţei peste el, doar pentru a-şi scăpa astfel fiica de el?

Simon îşi spuse că era mai bine să se ducă la Cuver, cu care era oarecum amic. Va avea nevoie de ajutorul poliţiei în funcţie de afirmaţiile şi dovezile pe care le va aduce acea femeie, Gertie, văduva lui Paraway. Nu avea de gând să spună nimic nimănui, mai ales Helenei, decât după ce rezolva problema.

Când se duse să-şi caute soţia la sere află că aceasta plecase cu maşina. Helena nu mai condusese de mulţi ani.

- Nu ştii unde s-a dus, Annie?

- Cred că la fermă, sir. A spus că nu va întârzia.

- Foarte bine. Când se întoarce, te rog să-i spui că am plecat în oraş cu nişte probleme şi nu cred că mă întorc la masă.

***

Helena pornise cu maşina spre fermă, dar apoi schimbase direcţia. Simţea nevoia să vorbească, să se destăinuie cuiva. Simţise dintotdeuna nevoia de a avea pe cineva foarte puternic aproape, să tragă de la acesta puterea pe care n-o avea ea. îi invidia pe ceilalţi membri ai

familiei, care aveau destulă putere de a sta pe picioarele lor. O singură dată în viaţă dăduse şi ea dovadă de curaj, de putere, când făcuse acea eroare fatală de a se arunca în braţele lui Geoffrey Pellet, care-i distrusese viaţa.

Iar acum nu putea să apeleze decât la Ruth.

îi fusese teamă să folosească telefoanele din casă, de teamă să nu fie ascultată.

Dar Ruth nu era acasă, aşa că fu nevoită să vorbească cu Hump care trata orice femeie cu neseriozitate, apoi se întoarse acasă, unde află că Simon plecase.

înţelese imediat că fusese reacţia lui la povestea femeii aduse de doamna Oliver. Simon nu avusese curajul s-o înfrunte , şi-şi luase timp de gândire.

Se duse în dormitor, pretextând o durere de cap şi acolo o găsi Alison.

Aceasta se schimbase. Fiica ei nu mai avea acel chip încordat, nu mai era nervoasă de când se mutaseră la Holt. Ba chiar găsise o plăcere deosebită în a se ocupa de treburile castelului.

- Vreau să muncesc, să am o ocupaţie, îi spusese ea lui Gough, grăjdarul, care o rugase să nu-şi murdărească mâinile.

Chiar şi la moşia Holt unde salariile erau destul de mari nu prea se găsea mână de lucru pentru că bărbaţii preferau să muncească la oraş.

Alison trecu pe rând pe la staule, la cuibarele găinilor, la păşunile pline de vite.

în timp ce se afla la cocinele porcilor, se simţi privită cu interes. Ridică privirea şi observă că un tânăr o studia amuzat.

Pentru că nu voise să poarte doliu după Giles Paraway, îmbrăcase o salopetă, îşi ridicase părul în vârful capului, şi nu se machiase.

Tony Joyce îi zâmbise şi se apropiase, amuzat

că Alison încerca să hrănească nişte purcei abia fătaţi cu biberonul.

- Pe cei mai mici, care nu apucă să mănânce nimic, îi voi hrăni eu, îi spuse ea. Tu cine eşti?

Alison îl privi şi-i plăcu aerul lui sportiv, părul castaniu închis, ochii cenuşii. Nu-l mai văzuse până acum, sau poate nu-l observase cu atenţie. De fapt, Tony fusese prezent la ancheta din ziua în care murise Giles, dar pe atunci ea nu avea ochi decât pentru acela.

Tony o privea uimit, pentru că Alison era foarte diferită de fata pe care o văzuse atunci.

- Mă numesc Joyce, Tony Joyce, zise el. Iar dacă-mi vei spune că am încălcat dreptul de proprietate, că n-am nici un drept să fiu aici, ai dreptate. De fapt, am ajuns aici din întâmplare; am pornit cu motocicleta fără o ţintă anume şi aici am venit să întreb pe unde s-o iau.

- Ai dreptate, ai intrat pe o proprietate privată, zise ea pe un ton de reproş. Dacă vrei să ajungi înapoi la Fraybury, cel mai bine ar fi s-o tai peste câmp. îţi voi arăta eu pe unde.

- Cred că e grozav să ai propria ta fermă, zise Tony privind cum Alison hrănea purceluşii născuţi mai mici decât fraţii lor.

- Da, aşa este; mie totuşi îmi este încă teamă de vite. Ai vrea să vezi taurul? Stiu că nu poate să iasă din ţarc, dar tot mi-e teamă de el.

Tony o plăcu şi mai mult pe Alison pentru felul simplu în care se comporta şi-i vorbea de parcă l-ar

fi cunoscut de o viaţă.

- Nouă nu ne plac fermele astea foarte mari, dar cei care le-au ridicat au avut din belşug. Noi nu facem decât să îngrijim ce ne-a rămas de la alţii. Ne numim Clurey, iar eu sunt Alison. Sper că nu eşti de la vreun ziar cumva?

- Slavă Domnului, nu sunt! exclamă el, deşi nu-i spuse cu ce se ocupa. Dacă i-ar fi spus, fata n-ar mai fi stat de vorbă cu el, probabil. Biata fată se săturase de toate astea.

într-o bună zi va trebui totuşi să afle care este meseria lui. Numai timpul va decide dacă i se va da ocazia să mai vorbească, să se mai vadă. Acum, ea era fiica lui sir Simon Clurey, iar el un biet poliţist.

- Să înţeleg că nu ştii nimic despre noi? îl întrebă Alison.

- Numai ce ştie probabil, toată lumea din ziare. Tatăl tău a dobândit un titlul de nobleţe, nu?

- Exact, zise Alison. Dar ce s-a întâmplat înainte, ştii? Mă refer la moartea domnului Paraway?

El încuviinţă, nu avea sens să nege.

- Da, am auzit.
- Am fost logodiţi.
- îmi pare rău pentru tine, zise Tony.

- Să nu mai vorbim despre asta, vrei? propuse Alison. Uite, aici se află lăptăria. Alison încălzi în timp ce-i vorbea laptele pentru iedul pe care-l hrănea acum.

Tony o urmărea cu emoţie. I se părea că are în faţă

portretul femeii eterne, al mamei eterne mai precis, care, cu capul aplecat asupra animalului, părea o sfântă.

- Uite, a golit biberonul! exclamă ea, o să-l duc la fraţii lui. Vrei să mai vezi ceva aici la fermă?

Tony o asculta, gândindu-se cu câtă plăcere îi vorbea fata de toate cele ce se petreceau la fermă. Se gândi dacă ea ar putea trăi departe de ferma asta, dacă el ar fi mutat undeva departe de aici cum îi promisese şeful lui, la Scotland Yard de exemplu.

- îmi place mult aici, spunea Alison, viaţa este mult mai simplă, mai uşoară, deşi se munceşte mult. îmi place până şi salopeta asta, zise ea. N-ai vrea să bei un ceai înainte de a pleca? îl întrebă ea.

Când ajunseră la castel, aflară că Helena era ţintuită la pat de o durere puternică de cap.

- O, Annie, exclamă Alison, crezi că este ceva grav?

Unul din semnele că începuse să dea uitării moartea lui

Giles, era faptul că înlăturase stavila ridicată între ea şi mama ei.

- Nu te superi dacă te las aici şi mă duc să văd ce face mama?

- Alison, eu nu mai rămân aici. Voi traversa câmpul să ajung în sat şi voi bea un ceai acolo. Nu te deranja.

- Nu-mi place că trebuie să pleci fără să bei

măcar un ceai, dar mă preocupă mult starea mamei.
- Voi pleca acum, dar îţi cer permisiunea să mai vin pe aici.
Ea roşi, zâmbindu-i.
- Si mie mi-ar face plăcere să te revăd, dar te rog să vii acasă. Nu sunt mereu la fermă.
- Mulţumesc, voi reveni cu siguranţă. La revedere, Alison.
- La revedere, Tony, zise ea şi urcă scările.
Helena zăcea în întuneric, cu ochii deschişi, palidă, cu ochii încercănaţi şi o privi îngrijorată pe Alison.
- Aş vrea să-ţi pot alina cumva durerea, mamă dragă, zise ea. Cred că ai nevoie de ceva mai puternic, nu de o aspirină.
- Nu ai ce face, draga mea, zise Helena. Este doar o durere insuportabilă de cap. Discutam cu Drew la vinărie şi dintr-o dată a început această durere.
- Drew nu trebuia să te atragă în astfel de probleme, de ce nu mi le-a spus mie?
Draga de Alison! se gândi Helena. Ce bine că şi-a recăpătat bucuria de a trăi!
- Draga mea, trebuie să-mi ocup şi eu timpul cu ceva! zise Helena, reuşind să zâmbească.
- Mamă, spune-mi, te simţi bine aici?
- Sigur că da. Tu?
Alison îşi ridică braţele deasupra capului.
- Eu m-am îndrăgostit de aceste locuri. Nu ştiu dacă voi locui aici permanent, poate voi simţi lipsa muncii în biroul

acela posomorât, dar este minunat să ştii că faci ceva al cărui rezultat se vede numaidecât. Ştii că în sezonul acesta vom avea cea mai mare recoltă de ouă? Dar tata unde este?

Privirea Helenei se înnegură din nou.

- S-a dus în oraş, draga mea. Vine mai târziu, ne-a lăsat vorbă să nu-l aşteptăm cu masa. Nici eu nu voi veni la masă, anunţă Helena.

- Asta va fi peste câteva ore. între timp, încearcă să te odihneşti.

Din motive pe care nici ea nu le înţelegea Alison nu-i spuse nimic despre Tony Joyce.

Helena rămase gândindu-se la felul în care va trăi de acum înainte, după ce copiii ei vor afla, mai ales Alison, că era căsătorită cu Geoff Pellet alias Paraway.

Capitolul 10

Simon îl găsi pe Ron Cuver gata de plecare.

- Nu contează, bine ai venit Simon, o s-o sun pe soţia mea să-i spun că vin mai târziu. Sau mai bine să luăm cina la mine acasă?

- Vin cu mare plăcere, zise Simon, care-l plăcea pe inspector, mai ales după ce acesta abandonase cercetările în privinţa Helenei. Helena îi spusese şi despre felul în care o cunoscuse pe soţia lui, Milly Cuver.

- Aş vrea să discutăm despre Paraway, zise simon, după ce Cuver îşi sună soţia care pregătea o friptură de viţel. Au apărut elemente noi pe care aş vrea să le ştii înainte ed a merge înainte. Am aflat că Paraway se numea de fapt Geoffrey Pellet.

Inspectorul păru să-l privească surprins. Nu se aştepta ca Simon să ştie asta. Cum putea totuşi un bărbat ca Simon să accepte lucrurile cu atta seninătate? Mai ales faptul că soţia lui nu-i era soţie elgitimă?

- Am ştiut.

- Asta înseamnă că ai ştiut şi despre căsătoria acestuia?

- Da, câte ceva.

- Poate nu ştii că soţia lui este încă în viaţă ; aş vrea să faceţi cercetări discret, desigur, pentru a nu declanşa publicitatea iar adcă se adevereşte că

Paraway este tot una cu Pellet executorul trebuie să-i dea banii lui soţiei supravieţuitoare. Fiica mea nu doreşte să mai fie legată în nici un fel ed acel bărbat. Nu am primit încă certificatul dde căsătorie, continuă Simon dar îl aştept şi avându-l lucrurile pot fi verificate mai uşor. Căsătoria s-a încheiat pe 10 iunie 1927.

Cuver întoarse capul. Apoi citi numele soţiei: Gertrude Pragg, 1927.

întinse mâna spre dosarul Paraway pe care-l avea pe birou şi se uită la data la care Geoffrey Pellet se căsătorise cu Helena Thorwell.

Noiembrie 1930.

Cu toate că prima căsătorie avusese loc în 1927, Geoffrey Pellet se căsătorise legal cu Helena ceea ce însemna că aceasta nu era căsătorită legal cu Simon Clurey.

Luă notiţa lui Simon şi o încuie în seif.

- O să verific toate datele, sir Simon, zise el. Am descoperit şi noi că Geoff Pellet era acelaşi cu Giles Paraway şi că s-a încheiat o căsătorie. Cunoaşteţi doamna respectivă?

- Da, a venit la mine după- amiază; am fost puţin şocat la început ştiind că acest nefericit a cerut mâna fiicei mele ştiindu-se bigam. Acum nu mă interesează decât ca soţia lui să primească banii rămaşi de la el.
- Testamentul este legal aşa că nu poate

solicita decât clauza numită dreptul văduvei.

- Te asigur inspectore că dacă este văduva lui va primi totul. Soţia mea a afirmat deja că nu primeşte moştenirea, iar fiica mea la fel. Cred că soţia şi fiica mea vor face un testament în favoarea doamnei. Cu toate acestea, vă rog să ţineţi totul în mare secret.

- Desigur. Aţi discutat cu lady Clurey?

- încă nu, vreau să văd dovezile mai întâi.

***

A doua zi, Cuver se afla la birou când sosi Tony.

- Sefule, ai dormit aici? îl întrebă el.

- Mai mult decât atât Tony, vreau să demisionez.

Tony îl privi uluit.

- Dar... de ce, şefule? Nu eşti bolnav sau... El ştia că deşi mormăia mereu nemulţumit de câte ceva, Cuver era îndrăgostit de munca sa.

- Nu, nici vorbă, mă simt foarte bine. Numai că... am nevoie de o schimbare. M-am săturat să rezolv mereu problemele oamenilor. Mă gândeam să-mi deschid un local

mic, undeva, la ţară. Nu-mi mai place viaţa la Londra cu ceaţa asta! Nici Mully nu se simte bine aici ca să nu mai vorbim de copilul care va veni.

- Soţia te-a convins? îl întrebă Tony.

- Nu, a fost ideea mea, ea m-a susţinut. Şi ei îi surâde ideea să deschidem un local la ţară. Oricum, o să rezolv toate restanţele înainte de plecare. Astăzi aş vrea să rezolvi o problemă, dacă ai timpul

necesar. O căsătorie a lui Giles Paraway, alis Geoff Pellet. Uite, numele soţiei este Gertrude Pragg. Iunie 1927, adăugă el înmânându-i actul lui Tony. Cred că la Portsmouth s-au căsătorit. Aş vrea să afli dacă au şi divorţat.

Tony lua actul de căsătorie şi începu să fluiere surprins.

- A avut activitate bogată acest Geoffrey al nostru. Asta înseamnă...

- Ştiu ce înseamnă, îl întrerupse inspectorul. Că n-a fost căsătorit legal cu Helena Thorwell, cu trei ani mai trziu, desigur, dacă n-a divorţat. Te rog, fii bun şi rezolvă problema asta urgentă, de altfel. Văduva vrea banii lui Geoffrey. Simon Clurey mi-a adus acest act. Presupusa doamnă Pellet l-a vizitat ieri, iar ca executor testamentar al lui Pellet, alias Paraway, vrea să ştie dacă femeia este îndreptăţită să ceară banii.

Tony ascultă informaţiile în linişte. Dacă era adevărat şi mama ei că mama lui Alison nu fusese căsătorită legal cu acel Paraway, Alison era fiica legitimă alui Simon Clurey, deşi lui nu-i prea păsa de acest aspect, pentru că-i plăcea foarte mult fata indiferent a cui fiică era.

- Asta este tot ce ştie Simon Clurey? întrebă el.

- Totul. Si întrucât Paraway este mort, nu-l putem da în judecată pentru bigamie.

Tony încuviinţă.

Dacă Cuver destăinuia superiorilor săi această stare de bigamie, ei nu vor face nimic; poate era

mai bine să lase morţii în pace.

Cuver voia să ascundă bănuiala sa că Helena Clurey î omorâse pe Giles Paraway. Dar nu putea face asta continuând să fie poliţist. Nu voia bani. Jurase să-şi îndeplinească sarcinile cu onoare, aşa că nu putea face altceva decât să demisioneze.

Era din ce în ce mai convins că Helena era vinovată şi mai ştia că nimeni n-o putea face să se confeseze, nici măcar Tony Joyce.

Presupuse doar că ştia cine era Giles Paraway şi că se considera soţia lui legală şi nu soţia lui Simon Clurey. Cum ajunsese această femeie bună într-o situaţie de bigamie, nu ştia.

Presupuse doar că tatăl copilului cu care era însărcinată o părăsise, aşa că nu avusese de ales şi se măritase disperată cu primul bărbat ieşit în cale. Probabil că fiind foarte tânără pe atunci nu ştiuse să rezolve problema altfel.

Si, de fapt, ce crimă comisese Helena Clurey? Scăpase ea însăşi şi lumea de un bărbat care-i adusese suferinţă ei şi altor femei şi care acum ameninţa să-i distrugă viaţa clădită alături de Simon Clurey.

Helenei Clurey, Cuver îi datora liniştea şi pacea căminului său, ca şi copilul pe care-l aştept cu mult drag.

Cântărind bine faptele, Cuver decisese să-i dea acesteia şansa la fericire.

Oricum, problemele trebuiau rezolvate cumva. Aşteptă să primească verificările făcute de Tony cu

privire la căsătoria lui Geoffrey Pellet cu Gertrude Pragg.
Cu acestea, încheia cercetările.
Dar pentru Helena Clurey acestea nu se încheiau.
Ea petrecu noaptea cu visuri însăpimântătoare în care fugea de ceva de care se temea, deşi nu ştia prea bine de ce anume.
Cum se va comporta Simon la întoarcere? Ce va trebui să facă ea? Dacă va trebui să plece să-l părăsească pe Simon o va face?
Cel mai afectat va fi totuşi Brian, pe care Simon îl considera fiul său, care avea o carieră frumoasă pentru care muncise mult.
Lois, care venea dintr-o familie distinsă, cum va reacţiona?
Helena care-l cunoştea prea bine pe Simon ştia că dacă va voi să rămână cu ea o va lua legal de soţie.
Ea va fi lady Clurey, dar Brian?
îşi aminti de întrebările adresate acelei reviste juridice care îi răspunsese că dacă ea avusese un soţ legal, la naşterea lui Brian, căsătoria cu tatăl copilului nu-l va face pe acesta legitim, deci nu va putea fi moştenitorul lui Simon Clurey.
Alison veni din nou la ea.

- Mamă, nu te simţi bine; eşti foarte palidă, nu vrei să chemăm un doctor? Cum ai dormit azi noapte?
- Destul de bine, dar ştii că eu sunt mereu cam palidă, zise Helena.
- Ar trebui să te machiezi puţin înainte să te

vadă tata, astfel va sosi doctorul Mace imediat. Apropo, tata a sunat să ne spună că vine la unsprezece. L-am trimis pe Drew să-l ia de la gară.

- Cum ţi s-a părut tata?

- Normal, ca de obicei. Nu i-am spus că nu te simţi bine, altfel ar fi venit imediat înapoi! Vrei să-ţi pregătesc o baie bună cu nişte săruri, să-ţi mai revii?

- Cum doreşti draga mea, răspunse Helena.

După ce făcu baie şi se îmbrăcă îi mai reveni culoarea în obraji, apoi Alison o rujă discret, dar rămase în dormitor până auzi maşina venind pe aleie.

Auzi apoi vocea lui Simon.

- Helena...

Figura ei, faptul că se dăduse speriată câţiva paşi înapoi, îl făcură să se oprească.

Trebuia s-o lase pe ea să vorbească.

- Simon, vreau să-ţi spun ce ştiu, zise ea cu glas tremurat.

El se încruntă.

- Ce ştii, Helena?

- Că ai aflat totul. Am văzut-o ieri pe doamna Oliver. Mi-a spus pentru ce a venit acea femeie. Ceea ce a spus era adevărat, Simon, nu mai trebuia să cercetezi. Ar fi trebuit

să-ţi spun cu mult timp în urmă. N-ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Vreau doar să ştii că atunci când ne-am căsătorit eu n-am ştiut nimic. Am crezut că Geoffrey a spus adevărul că n-am fost căsătoriţi

legal. Am ştiut asta tot timpul. Numai când l-am revăzut mi-a spus adevărul.

- Ce adevăr, Helena?

- Că am fost soţia lui şi nu a ta, îi spuse ea evitând să-l privească. Nu suporta ruşinea.

El rămase perplex. Helena fusese căsătorită cu Geoffrey Pellet? Era soţia lui?

- Mă tem că eşti foarte bolnavă şi delirezi, draga mea. Annie mi-a spus că nu te-ai simţit bine, du-te înapoi în pat, iubito. O să-l chem pe doctorul Mace, să te vadă.

- Nu fi bun cu mine ca de obicei, Simon, nu mă trata cu dragoste ca întotdeauna, nu faci decât să mă răneşti mai mult.

- Helena, draga mea, nu înţeleg...

- Nu sunt bolnavă, cel puţin nu trupeşte. Mi-e inima bolnavă, atât de bolnavă încât aş vrea să mor. Aş fi preferat să mor decât să afli tu.

El se ridică îndreptându-se spre fereastră încercând să înţeleagă ceva din ce-i spunea soţia lui. Ea repeta că nu se căsătoriseră legal pentru că ea era deja căsătorită cu Geoffrey Pellet- Giles Paraway! Era incredibil... şi totuşi...

- Draga mea, n-ar fi bine să luăm totul de la început.

- Dar ştii totul! Nu ţi-a spus femeia aceea care a venit ieri? Nu pentru asta ai plecat la Londra? Ti-am spus şi repet.

Eram deja căsătorită cu Geoffrey Pellet când ne-am căsătorit noi. N-am fost soţia ta niciodată; sunt

concubina ta şi copiii sunt nelegitmi.

- încerc să te cred deşi îmi este foarte greu... când s-a întâmplat?

- O, nu mai ştiu, cu mult timp în urmă. înainte de naşterea lui Brian.

- Brian, repetă el cu regret în glas. Helena, te-ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că ştiu de el? Că am ştiut dintotdeauna?

- Ce ai ştiut, Simon?

- Că nu era fiul meu.

- Ai ştiut asta tot timpul?

- De la început, draga mea.

- Mama...

Simon scutură din cap.

- Nu, mama ta nu mi-a spus nimic. Doar pentru asta te-a convins să mă accepţi ca soţ, nu? După naşterea lui Brian am fost sigur. Nici moaşa n-a negat, cu toate că a fost foarte bine plătită de mama ta. Dar el a fost fiul meu aşa l-am considerat mereu, ba poate l-am iubit mai mult pentru că te-a costat multe lacrimi şi durere. N-ar fi trebuit să-ţi spun asta. Dar ce-mi spui tu acum este ceva care mă face să mă tem, Helena. Ai fost căsătorită cu acel Paraway? Când s-a întmplat?

- Ti-am spus, cu foarte mulţi ani în urmă.

- Când Helena? Trebuia să ştiu. în ce an te-ai măritat cu acel om?

- Nu-mi amintesc. Dar stai puţin, câţi ani are Brian? în 1931, parcă atunci aveam nouăsprezece ani când m-am măritat cu Geoffrey Pellet.

Contează?

- Da, contează Helena. Acest Pellet sau Paraway a fost un ticălos, mai ticălos decât mi-aş fi închipuit. Femeia care a venit ieri la mine, mi-a spus că ea este soţia lui. Mi-a arătat chiar şi certificatul de căsătorie. Este autentic, fără îndoială ceea ce-mi dovedeşte că tu n-ai fost măritată legal cu Pellet pentru că era deja însurat. Căsătoria lor este din 1927, când tu aveai cincisprezece ani.

Helena îl privea incapabilă să accepte ce i se spunea.

- Adică este adevărat? Că era deja căsătorit? N-am fost soţia lui? O, Simon spune-mi că este adevărat!

Simon nu putea fi la fel de fericit aşa cum era ea acum. Toţi anii cât fusese fericit cu Helena, Simon ştiuse că Brian nu era fiul lui.

Simon îi luă mâinile în palmele sale.

- Da, draga mea, asta înseamnă că femeie aceea este adevărata şi singura lui soţie, tot aşa cum tu eşti şi vei fi soţia mea!

Helena privi cu dragoste cu recunoştinţă în ochii singurului bărbat pe care-l iubise vreodată. Privi câteva clipe chipul lui bun, marcat de greutăţile vieţii, chipul lui calm şi răbdător, bărbatul care niciodată nu brusca sau nedreptăţea pe nimeni, cel pe care-l iubea.

îşi aplecă fruntea, ascunzându-şi faţa de el.

- Si copiii? Alison? John? Brian? întrebă ea cu glas sugrumat de emoţie.

- Nu vor şti, nu este cazul.

Helena ridică privirea spre el.

- Simon, de ce oare n-am avut încredere în tine de la început?

El zâmbi trist.

- Nu ştiu, Helena.

- Am considerat că nu puteam spera atât de mult de la nimeni, nici un bărbat nu mă putea ierta că am venit deja însărcinată în căsătorie.

- Lui Alison va trebui să-i spunem, totuşi, zise el. Nu totul, ci doar că Paraway era deja căsătorit.

- O va durea. Ea îl diviniza, cum fac toate femeile cu bărbaţii pe care-i iubesc. Dar în cele din urmă va fi fericită c-a scăpat aşa.

- Simon mai trebuie să afli ceva... despre el....

- Nu mai trebuie să-mi spui nimic, iubito. Unele lucruri nu trebuie spuse.

Ea tăcu. Simon ştia aşadar, ce voia să-i spună, acel secret pe care astfel îl va lua cu ea în mormânt.

Deodată, el o întrebă:

- Mai trebuie să te întreb dacă mă iubeşti, Helena?

Helena îşi ridică privirea spre el. Se putea citi durere şi
tristeţe în ochii ei, şi cu toate astea îi spuse cu toată convingerea:

- Dragul meu, te iubesc din toată inima şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru anii frumoşi pe care mi i-ai dăruit.

- Helena, iubito, de când te-am văzut prima oară, am ştiut că te voi iubi toată viaţa.

Rămaseră apoi în tăcere, gândindu-se la ceea ce urma să vină, la paşii înceţi, şovăitori pe care-i vor face pentru a se regăsi, dar că în final vor fi împreună şi se vor iubi mai mult ca niciodată.

Se auziră vocile copiilor.

Helena şi şterse ochii şi se duse să deschidă.

Simon o prinse de mână, o întoarse spre el şi o sărută.

- Vom fi întotdeauna ca astăzi, iubita mea.

Sfârşit